MOARTEA E DOAR ÎNCEPUTUL. CRIMA E IRELEVANTĂ.

TĂRÂMUL VERII

HANNU RAJANIEMI

HANNU RAJANIEMI

TĂRÂMUL VERII

Original: *Summerland* (2018)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

— 2021 —

Mamei mele,
Mirja Rajaniemi
(1948–2015)

1.
UN DUEL LA HOTELUL LANGHAM
29 OCTOMBRIE 1938

Rachel White împinse cu brutalitate portiera taxiului, deschizând-o larg, îi azvârli şoferului o bancnotă şi se repezi afară, unde ploua torenţial.

Alergă prin penumbra din Portland Place, către muntele poleit de lumină care era hotelul Langham. Furtuna ameninţa să-i smulgă pălăriuţa. Tocurile îi alunecau, iar ea călca strâmb pe asfaltul umed. Picăturile de ploaie aveau gustul fricii.

Cu cincisprezece minute în urmă, ectofonul ei răpăise un mesaj: KULAGHIN ÎN DUEL. VINO IMEDIAT. Îşi imaginase o gaură de 5,6 mm în fruntea lui Iacov Mihailovici Kulaghin şi toate secretele întunecate din creierul lui curgând afară şi revărsându-se, târând cu ele cariera ei de douăzeci de ani în Secret Intelligence Service[1].

Sui câte două odată treptele ce duceau spre intrarea cu arcadă a hotelului.

Scară, pardoseli din marmură, covoare groase, pilaştri renascentişti, doamne în blănuri de hermină şi cu şiraguri de perle, mediumuri în armuri-spirit ce canalizau Noii Morţi aflaţi în vizită din Tărâmul Verii. Rachel se ciocni de un chelner şi răsturnă o tavă cu cupe de şampanie. Înjurături şi râsete răsunară în urma ei. Trecu apoi prin uşile din sticlă aflate la capătul unei scări largi şi ieşi din nou. Se opri şi inspiră adânc parfumul ameţitor al trandafirilor în ploaie.

Câteva persoane, în haine de seară, se adăposteau sub umbrele în grădină şi urmăreau doi bărbaţi. Ambii erau în cămăşi, uzi leoarcă, şi ţineau în mâini pistoale argintate. Unul dintre ei, un tânăr blond, îşi inspecta arma cu calmul detaşat al unui profesionist.

Celălalt era Kulaghin. Cămaşa îi era descheiată la gât şi

---

[1] Serviciul de informaţii externe al guvernului Regatului Unit al Marii Britanii. În întreaga carte vor fi folosite iniţialele SIS pentru a-l desemna (n. red.).

pătată roşu-întunecat de-a lungul coastelor. Pistolul îi atârna moale într-o mână, de parcă îl dăduse uitării. O zări pe Rachel şi schiţă un simulacru de salut, cu un rânjet larg, de nebun.

Ea se grăbi să coboare. Dueliştii se pregăteau pentru altă rundă. Secundul lui Kulaghin, un bărbat masiv cu pălărie model *trilby*, discuta cu el, gesticulând, implorându-l; era maiorul Allen, ofiţerul de serviciu din seara asta. Dezertorul rus îl împinse într-o parte şi reveni în centrul grădinii, clătinându-se uşor.

Allen îşi atinse borul pălăriei când o văzu pe Rachel. Pe faţa lui roşcovană se citea disperarea.

— Ce faci? şuieră ea. De ce nu l-ai oprit?

— Am încercat tot ce-am putut, doamnă White, dar era prea târziu. A insultat poeziile domnului Shaw-Asquith, iar apoi l-a agresat. De acum este o chestiune de onoare.

— E mai rău de atât. Dacă moare şi-l ridică băieţii lui Hill din Curtea Verii, sir Stewart o să ne ia gâtul!

— S-ar putea să mai avem o şansă. Rana domnului Kulaghin nu-i gravă, acum este deja runda a treia şi s-ar putea ca după aceea domnul Shaw-Asquith să se declare satisfăcut.

Tânărul blond era probabil Julian, fiul cel mare al lui sir Patrick Shaw-Asquith, director executiv la Baring Bank. Purta o vestă foarte scumpă, la modă, care imita ţesătura arămie a armurilor-spirit. O vânătaie purpuriu-închis îi păta obrazul de heruvim. Felul cum îl privea pe Kulaghin sugera că doar moartea acestuia îl putea satisface.

— Domnule maior, să presupun că-i vei explica lui sir Stewart că fie băiatul asociatului său din club, fie cea mai bună sursă NKVD a noastră după foarte mult timp va sfârşi cu un glonţ în creier?

Allen îşi arcui sprâncenele stufoase.

— N-am dorit să atrag atenţia. Nu vrem ca toată lumea să ştie că aici Coroana are vreun amestec…

— Înţeleg nevoia pentru discreţie, domnule maior, îl întrerupse Rachel. În SIS existau o mulţime de foşti colonialişti ca Allen, care erau enervant de obtuzi în privinţa

aspectelor culegerii informaţiilor care nu implicau torpiloare sau săbii ascunse în bastoane. Ai procedat bine, sunându-mă. Voi discuta cu el.

Era însă prea târziu. Arbitrul, roşu la faţă, se apropie şi ridică o batistă. Kulaghin şi Shaw-Asquith îşi strânseră mai puternic pistoalele în mâini, cu ochii fixaţi asupra ţesăturii albe şi ude. Allen se legăna pe călcâie de parcă ar fi urmărit un meci de crichet.

— Va trebui să vedem ce se va întâmpla în runda asta. Fairplay şi toate celelalte, nu?

Rachel înjură în şoaptă. Gura îi era uscată şi simţea furnicături în stomac. Probabil că aşa simţeau şi agenţii de teren, ale căror rapoarte le examina ea, atunci când trebuiau să ia decizii de moment. Îl prinse pe Allen de braţ.

— Fairplay-ul mai poate s-aştepte. Întârzie-i cumva. Am nevoie de câteva minute.

— Păi… ce să spun?

— Orice! Inspectează-i rana, asigură-te că arma îi este încărcată… orice poţi născoci. Şi ai grijă să-mi spui înainte ca ei să înceapă iarăşi. Dă-i drumul!

Folosi tonul ei cel mai tăios. Acesta declanşă un reflex militar în Allen, care încuviinţă scurt din cap şi agită din braţ spre arbitru, după care făcu un spectacol întreg din inspectarea rănii lui Kulaghin. În pardesiul lui gros cafeniu şi cu pălărie, semăna cu o vrabie printre ulii. Oftaturi nemulţumite şi huiduieli se auziră dinspre susţinătorii lui Shaw-Asquith.

Profitând de haos, Rachel se ascunse înapoia unei tufe mari de trandafiri şi-şi scoase ectofonul din poşetă. Scutură afară firul căştii şi-şi răsuci un mugur de cauciuc negru în urechea stângă. După aceea apăsă unul dintre cele patru butoane presetate de pe aparatul din bachelită. Acesta îi zumzăi în palme, în timp ce se încălzea. Ea se aplecă deasupra, pentru a-l proteja de ploaie şi speră că dispozitivul capricios rămăsese uscat. Un şuierat fu urmat de vaietul ascuţit şi familiar al recent decedaţilor – care se adunau bineînţeles în jurul oricărui transmiţător –, apoi conexiunea se stabili.

— Funcţionarul de serviciu la Arhivă, se auzi în urechea ei un glas bărbătesc subţire.

De după tufa de trandafiri răsunară alte huiduieli şi derâderi.

— Autorizaţie F trei şase unu.

— Vă ascult, doamnă White, zise funcţionarul.

— Îmi trebuie orice avem despre Julian Shaw-Asquith, imediat.

Rachel rosti numele pe litere, grijuliu.

— Ceva atuuri? Este urgent. Şi ce fel de poezii scrie?

— Se caută. Vă rog să aşteptaţi.

Spiritul avea nevoie de doar câteva fracţiuni de secundă ca să gândcălătorească la Arhiva din Tărâmul Verii şi să localizeze informaţiile în stivele eterice – ceva pentru care Rachel ar fi avut nevoie de ore când se angajase la SIS ca funcţionară stagiară la sfârşitul războiului, când totul se lucra încă pe hârtie. Şi aşa însă, aşteptarea îi păru o eternitate. Simţea cum i se încleştează măruntaiele de fiecare dată când o picătură de ploaie ricoşa de pe o frunză a tufei de trandafiri.

Se simţi enorm de uşurată când glasul spectral se auzi din nou.

— Nu avem prea multe. Domnul Shaw-Asquith aparţine Coteriei Infame, un grup de tineri domni şi doamne de origine nobilă şi fermecători. El a avut mai multe aventuri, printre care o relaţie cu lady Julianna Manners…

— Astea nu-s utile. Ce-i cu poeziile?

Brusc răsună vocea arbitrului:

— Domnilor, vă rog să vă ocupaţi poziţiile!

Ce făcea idiotul ăla de Allen?

— Poezie modernă cu influenţă rusească, deprimantă, cu urme de Puşkin, deşi nu sunt expert. „O, Iad de corăbii şi-oraşe, / Iad de bărbaţi ca mine, / Fatală a doua Elena, / De ce te urmăresc pe tine?”

Puşkin. Idile ruseşti tragice. Cu asta trebuia să se descurce. Rachel îşi smulse casca din ureche, îndesă ectofonul în poşetă şi porni în fugă spre scena duelului. Kulaghin şi Shaw-Asquith stăteau încordaţi, cu ochii aţintiţi

din nou asupra batistei albe din mâna arbitrului.

Ea îşi croi drum cu forţa printre spectatori, îşi dezbrăcă pardesiul, azvârli cât colo pălărioara udă leoarcă şi-şi scutură părul negru.

Batista coborî. Cele două pistoale se ridicară deodată. Rachel ţipă şi se repezi exact în linia de foc.

Focurile de pistol răsunară în succesiune fulgerătoare, iuţi şi metalice, ca două apăsări pe clapele unei gigantice maşini de scris. Un glonţ îi ţiui pe lângă obraz. Altul lovi o dală de piatră de lângă picioarele ei, ridicând în aer iz de rocă spulberată. Rachel alunecă pe suprafaţa udă şi fu cât pe ce să cadă.

— Doamnă! Vă rog să vă daţi la o parte!

Vocea lui Shaw-Asquith era ascuţită. Rachel îl ignoră şi alergă spre Kulaghin, care o privea cu ochii căscaţi.

— Iacov! *Liubov moia*[2]! strigă ea cu cel mai bun accent rusesc pe care-l putea simula. Să nu faci asta, să n-o faci pentru mine, n-o merit, te voi urma, să ştii, în Tărâmul Verii, te rog, opreşte-te!

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Kulaghin.

— Termină imediat aiureala asta, altfel înţelegerea noastră a căzut! îi şuieră apoi la ureche. Şi lasă-mă pe mine să vorbesc!

În ochii tulburi ai rusului se citea de acum doar veselia. Şovăielnic, îşi coborî arma şi o cuprinse pe Rachel cu celălalt braţ. Ea se cuibări mai aproape de trupul lui voinic.

Shaw-Asquith îşi coborâse de asemenea pistolul şi îi privea derutat.

— Stimate domn, rosti Rachel, să oprim nebunia asta! Te rog să-l ierţi pe sărmanul meu Iacov, căci n-a fost în firea lui. Ne-am certat şi şi-a ieşit pur şi simplu din minţi – probabil că minunatele dumitale cuvinte i-au reamintit de felul cum l-am învinuit, aşa că, te implor, nu-i purta ranchiună! Acum el este rănit, bietul meu Iacov, *zvezda moia*[3]… este vina mea, numai vina mea!

Îl înghionti pe Kulaghin în coaste, în partea nerănită.

---

[2] „Dragostea mea” în lb. rusă în original (n. red.).
[3] „Astrul meu” în lb. rusă în original (n. red.).

— Are dreptate… mormăi rusul. Domnule, te rog să accepţi scuzele mele umile. Mi-am pierdut uzul raţiunii.

— Ei bine, atunci… Shaw-Asquith îşi îndepărtă de pe frunte câteva şuviţe blonde şi ude. Îţi retragi cuvintele despre mama mea, domnule?

— Fără doar şi poate.

— Atunci, în faţa acestor martori, declar că am primit satisfacţie.

Murmure răzleţe se ridicară dinspre susţinătorii lui, dar Shaw-Asquith înălţă un braţ şi-i reduse la tăcere.

— Milady, intervenţia dumitale a fost cu adevărat oportună. Ai fi de acord să ni te alături pentru a bea ceva, ca ofertă de pace?

— Îţi mulţumesc, dar trebuie să mă îngrijesc de rana lui Iacov şi… de alte vătămări.

Un bliţ fulgeră şi Rachel îl trase pe Kulaghin spre ea pentru un sărut pătimaş, ca să-i camufleze chipul. Buzele rusului erau reci. Gustul de alcool era greţos, însă ea continuă până ce spectatorii ovaţionară.

Modul optim prin care să ţii o poveste reală departe de presă era să-i dai o poveste mai bună.

Îl prinse pe Kulaghin de mână. Maiorul Allen le deschise drum prin mulţime, ţinându-le umbrela, după care reveniră în strălucirea minunată a sălii de bal a hotelului, caldă ca o zi de vară după ploaia din grădină.

Pe jumătate târându-l, pe jumătate purtându-l pe sus între ei pe Kulaghin, Rachel şi maiorul luară liftul până la etajul patru şi-l duseră pe rus în camera lui, la numărul 433.

Era un apartament business, mic, dar luxos, cu pereţi lambrisaţi în lemn de culoare închisă, covor gros, cu model, şi un birou de mahon. Kulaghin se aşeză greoi pe canapeaua de lângă fereastră, se lăsă pe spate şi o privi pe Rachel.

— Aşadar, doamnă Moore, intenţionezi să continui de unde am rămas? întrebă el în ruseşte.

Moore era numele pe care Rachel îl folosise în decursul interogatoriilor.

— Într-un fel, replică ea tot în ruseşte, după care rosti în

engleză. Domnule maior Allen, eşti amabil să aduci o trusă de prim ajutor?

— N-ar trebui să-l vadă un doctor? întrebă maiorul.

— Mai întâi vreau eu să văd despre ce-i vorba. Iacov Mihailovici, scoate-ţi, te rog, cămaşa!

Rânjind afectat, Kulaghin îşi descheie cămaşa şi icni când o scoase. Pielea îi era albă ca aluatul şi cutele cărnoase ale pântecului îi unduiră când se mişcă, totuşi braţele păroase şi pieptul îi erau puternice, ca ale unui urs.

Un glonţ îi scrijelise coastele. Rana nu era adâncă, dar reîncepu să sângereze când Kulaghin ridică braţul, pentru a-i fi cercetat de Rachel. Dincolo de alcool, bărbatul avea un miros surprinzător de proaspăt, a săpun fin de hotel şi colonie discretă.

Rachel aduse un prosop mic din baie şi-i ceru să-l ţină apăsat pe rană până la revenirea lui Allen. După aceea îi umplu un pahar cu apă. El bău încet, punând paharul jos între sorbituri şi ţinând prosopul însângerat cu braţul îndoit ca o aripă ruptă.

Pe fereastră, Regent Street se vedea fragmentată într-un caroiaj auriu de sârmele cuştii Faraday, care ţinea la depărtare spiritele nedorite. Căldura degajată de caloriferul de sub fereastră încingea hainele ude ale femeii, astfel că îi dădea o senzaţie neplăcută.

În clipa aceea o izbi.

A fost cât pe-aici să fiu împuşcată, gândi Rachel. *Puteam să fiu omorâtă*. Un fulger rapid de durere roşie, apoi cădere – aşa se spunea că era.

Mâinile începură să-i tremure. Inima îi bubuia. Nu avea niciun motiv să se teamă, se mustră ea. La urma urmelor, dorea să meargă într-o bună zi în Tărâmul Verii. Dar nu în felul acela, nu într-un mod urât şi prostesc, ca victimă a unui joc copilăresc cu armele.

Kulaghin ridică paharul.

— Se pare că amândoi am putea bea ceva mai tare, doamnă Moore. Sper că n-ai păţit nimic. O băutură te va încălzi. Măcar în privinţa aceea avea dreptate filfizonul de Shaw-Asquith! Şi ar trebui să-ţi schimbi hainele astea ude.

Rachel îşi încrucişă braţele peste piept, ca să-şi ascundă tremurul mâinilor, şi se sili să zâmbească.

— Ai perfectă dreptate, Iacov Mihailovici. Voi reveni imediat, purtând ceva mai confortabil.

Închise uşa băii în urma ei şi-şi scoase cămaşa şi fusta complet ude. Hainele se îngrămădiră întunecate pe podea. SIS era o lume populată preponderent de bărbaţi şi era util să se îmbrace ca o călugăriţă. Tremurând, Rachel îşi puse un halat gros de baie, care îi era cu câteva măsuri mai mare. Părul îi arăta groaznic. Scotoci prin poşetă după o perie, se cercetă în oglindă şi îndreptă şuviţele negre şi groase prin gesturi rapide, strângând mânerul atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră. După un timp, mişcările repetitive şi masarea lentă a scalpului o calmară.

Îşi şterse machiajul distrus de ploaie şi-şi examină critic imaginea. Era mai scundă decât i-ar fi plăcut, cu umeri gârboviţi ca ai conţopistelor. Ochi cenuşii, obosiţi. Trăsătura ei cea mai notabilă era tenul alb şi neted, pe care nu-l distrusese nici chiar copilăria petrecută în Bengal. Soţul ei, Joe, spunea că o făcea să arate ca o fotografie. Măcar atât. Ţinând seama de felul cum se derula cazul, era improbabil să rămână mult timp fără riduri.

Fusese un dezastru de la bun început. Când Kulaghin apăruse la Wormwood Scrubs şi declarase că era un sovietic care dorea să dezerteze, nimeni nu ştiuse ce să facă cu el. Unica direcţie în care superiorii ei din Curtea Iernii izbutiseră să cadă de acord fusese că trebuia profitat de oportunitate înainte de a fi informată şi Curtea Verii.

Propria ei Secţie F – Contra-subversiuni – căpătase sarcina formulării unei strategii de debriefing, condusă de superiorul ei imediat, generalul de brigadă Harker. Deloc surprinzător, Vee-Vee, şeful Secţiei V Contra-informaţii Terestre, şi Liddell, directorul-adjunct, deciseseră amândoi să intervină şi să-şi revendice porţia de glorie. Înghesuit de trei ofiţeri superiori, Kulaghin se închisese în sine şi afirmase că un cub de zahăr pe care i-l oferiseră pentru ceai fusese o tentativă de otrăvire. Furios, Harker o lăsase pe Rachel să se ocupe de interogatoriile ulterioare, având

grijă să accentueze apăsat că se aştepta la rezultate.

Unicul lucru pe care ea îl putea arăta după două săptămâni de interogatorii morocănoase în colivia poleită din Langham era o listă scurtă cu spioni din Britania, în majoritate nume de cod pe care Curtea Iernii le cunoştea deja. Experienţa ei îi spunea că trebuiau să fie mai multe. Ani buni, Rachel argumentase că aveau nevoie de informaţii despre sovietici provenite direct de la oameni, nu doar informaţiile rezultate din semnalele de comunicaţii pe care le culegea Curtea Verii, iar asta era şansa ei de a-şi dovedi punctul de vedere.

Însă timpul se scurgea iute. Mâine, Rachel şi maiorul trebuiau să-şi înainteze rapoartele. Harker, Liddell şi Vee-Vee aveau să le arunce o privire, să decidă că rusul era prea capricios pentru a fi util, să-l propună americanilor la schimb pentru firimituri, după care s-o expedieze pe Rachel înapoi la biroul ei, unde să studieze la nesfârşit dosare despre irlandezi furioşi.

Asta numai dacă nu găsea un mod prin care să-l facă pe Kulaghin să vorbească înainte de sosirea zorilor.

2.
COPIII SĂLBATICI
29 OCTOMBRIE 1938

Când Rachel reveni în cameră, maiorul Allen se înroşi, după care îşi feri hotărât privirea şi aşeză pe masă o trusă mică de prim ajutor şi o sticlă de spirt, lângă pistolul pentru duel abandonat de Kulaghin.

— Domnule maior, zise Rachel, poţi să ne laşi singuri pentru o vreme şi să te asiguri că nu suntem deranjaţi?

Observatorul îi aruncă o uitătură şocată, apoi îşi feri din nou ochii.

— Nu este tocmai cuviincios! comentă el. Mai ales după spectacolul pe care l-ai oferit în grădină. Ar trebui să-ţi chem o maşină, doamnă Moore. Este deja târziu.

Rachel oftă. Chiar dacă ar fi putut, ipotetic vorbind, să se convingă că ar trebui să încerce să-l seducă pe Kulaghin, ea nu era nici pe departe Mata Hari, cu părul ud care insista să-i stea vâlvoi şi un halat de baie gros şi lung până la glezne, care nu lăsa să se întrevadă nici măcar un petic de piele.

— Domnule maior, rosti ea, orice necuviinţă aici există doar în imaginaţia dumitale murdară. Sunt convinsă că ai comis în slujba Maiestăţii Sale lucruri mult mai necuviincioase decât să laşi un bărbat perfect onorabil şi o femeie măritată să discute între patru ochi pentru o oră în camera aceasta.

— Te rog, zise Kulaghin în rusă cu un surâs chinuit. Încerc să mă abţin să nu râd de bădăranul ăsta, că mă doare.

Rachel îi zâmbi şi ea. Ar fi trebuit să încerce mai de mult să-l îmbete pe rus. Ea sperase să-l impresioneze pe Kulaghin prin profesionalism, dar se părea că ar fi putut înregistra mai mult succes dacă ar fi procedat exact invers.

— Ce-a spus? se interesă maiorul.

— Iacov Mihailovici şi-a exprimat mulţumirea pentru ajutorul şi discreţia de care ai dat dovadă, răspunse Rachel. Haide, domnule maior, toţi suntem profesionişti aici. Îi voi

trata pur şi simplu rănile, după care ne vom continua interogatoriul. Absolut nimic necuviincios. Coborî puţin glasul: Dacă te face să te simţi mai bine, îmi poţi lăsa pistolaşul tău.

— Perfect! acceptă maiorul şi îşi umflă pieptul. Însă orice acţiune necuvenită va fi consemnată în raportul meu.

Îşi scoase pistolaşul, un revolver cu ţeavă scurtă şi patru gloanţe din cauciuc. Era arma neletală din dotarea SIS. Rachel trăsese de câteva ori cu una, însă doar în şedinţele de antrenament. Avea un recul teribil.

Femeia strecură arma în buzunar şi miji ochii.

— Mulţumesc. Evident, este sarcina dumitale de a consemna toate detaliile. Aceeaşi sarcină o am şi eu, de altfel. Iar raportul *meu* poate să menţioneze incapacitatea ta de a-l opri pe domnul Kulaghin de a insulta şi de a agresa un tânăr de rang înalt. Aş putea insista asupra faptului că ai apărut mult prea târziu pentru a împiedica incidentul şi că apoi m-ai contactat pe mine. Mă întreb în care dintre cele două rapoarte ar găsi Vee-Vee acţiuni necuvenite?

Allen îşi netezi mustaţa.

— Vă doresc noapte bună amândurora, rosti el într-un final.

Spinarea îi era dreaptă ca un băţ, când ieşi din cameră. În clipa în care uşa se închise, Kulaghin începu să râdă.

Rachel dezinfectă cu alcool rana lui Kulaghin, îngenunchind pe jumătate în faţa sa.

— S-ar putea să te fi judecat greşit, doamnă Moore, vorbi Kulaghin în engleză. Eşti o femeie puternică, ambiţioasă. Acum îmi dau seama. Trebuie să fie greu în ţara asta, mai ales în domeniul dumitale de activitate, să fii înconjurată de toţi băieţaşii ăştia absolvenţi de Eton, cărora – cum spuneţi voi – le place să-şi privească unii altora poponeţele?

Ea apăsă în rană un tampon de vată îmbibat în alcool. Kulaghin făcu o grimasă.

— Iacov Mihailovici, nu este cazul să fii scabros.

— Meseria noastră în sine este scabroasă, numai rahat, muşte şi sex – nu-i lăsa pe băieţaşii-poponeţe să te convingă de altceva! Doamnă Moore, ţi-ar fi fost mai uşor în

Uniunea Sovietică. Acolo suntem toţi tovarăşi laolaltă, bărbaţi şi femei, în acelaşi rahat. Pe când aici? Foarte dificil!

— Mie îmi plac lucrurile dificile. Altfel de ce aş pansa un rus cu gura slobodă, care tocmai a încercat să se lase omorât?

— Ha! exclamă Kulaghin ridicând o mână. N-am încercat să mă las omorât. Îşi trecu degetele în lungul rănii şi le retrase acoperite cu o peliculă subţire de sânge: Încercam să simt că trăiesc!

— Nu vei mai trăi mult, dacă nu mă laşi s-o curăţ cum trebuie, rosti dur Rachel.

De data aceasta, turnă alcoolul direct pe rană şi Kulaghin se cutremură din creştet până în tălpi.

— Ce risipă! comentă el. Noi doi ar trebui să bem împreună. Pentru bărbaţi. Şi pentru femei. Şi pentru că suntem vii.

— Nu, Iacov Mihailovici, noi doi nu vom bea împreună.

— Poftim?!

Chipul lui Kulaghin se întunecă de furie. Dădu să se ridice.

Rachel îl prinse de umeri şi-l împinse înapoi. Bărbatul căzu pe canapea, înfrânt de gestul neaşteptat şi de forţa gravitaţiei. Ea se îndoia că în alte condiţii ar fi putut clinti trupul de luptător al rusului.

— Noi doi am stabilit un acord, zise Rachel. În schimbul informaţiilor apreciate ca valoroase de către SIS, îţi vom face rost de documente noi, de o locuinţă confortabilă şi de mijloace de subzistenţă sau, dacă preferi, de un Tichet şi o tranziţie fără dureri în Tărâmul Verii. A fost ceva neclar în privinţa asta?

— Mă plictiseam, mormăi bărbatul. Iar tânărul ăla prostuţ m-a ofensat. Am reacţionat. N-a avut nicio legătură cu înţelegerea noastră.

— Ba da, şi încă una foarte mare. Înţelegerea a fost făcută cu noi, nu cu colegii noştri din Partea Cealaltă. Există un motiv pentru care încă n-ai căpătat un Tichet. Dacă ai fi fost împuşcat, te-ai fi pierdut ca orice altă fantomă lipsită de Tichet, te-ai fi Destrămat în câteva zile. Asta ai vrut? Sau

aveai aşa multă încredere în abilităţile tale de ţintaş?

Rachel se ridică, îi turnă lui Kulaghin brandy din servanta cu băuturi a încăperii şi-i întinse paharul. Mâna lui tremura atât de tare, încât îşi vărsă în poală o parte din lichidul de culoarea chihlimbarului. După aceea dădu restul peste cap dintr-o sorbitură.

— Vezi? spuse ea. Nu-mi pot închipui cum te-ai fi aşteptat să nimereşti ceva.

Kulaghin scoase un râset ca un lătrat.

— Nimereşti sau nu, nu-i nicio diferenţă! Trebuie doar să fii ultimul care să rămână în picioare.

Ea reveni la servanta cu băuturi şi-i umplu iarăşi paharul, după care luă un ac şi o bucată de catgut[4] din trusa de prim ajutor.

— Acum vreau să stai jos şi să încerci să rămâi nemişcat. Te va durea.

Îi strânse laolaltă cutele albe ale pielii şi începu să coasă rana. Înainte de Curtea Iernii, lucrase ca infirmieră voluntară şi degetele ei încă îşi aminteau mişcările. Kulaghin tresări şi sorbi din pahar, strâmbându-se.

— Eşti o femeie crudă, doamnă Moore, zise el între sorbituri.

— Dacă spui dumneata, Iacov Mihailovici…

Rachel făcu nod ultimei cusături, strânse puternic catgutul şi-l tăie cu forfecuţa din trusa de prim ajutor. Apoi împinse trusa într-o parte şi trase un sertar al biroului.

Echipamentul de înregistrare se afla într-un compartiment fals instalat de SIS înainte să-l fi adus pe Kulaghin: un magnetofon de modă veche într-o cutie metalică grea. Aveau şi echipamente mai moderne, cu cristale Zöllner, care emiteau direct spre Observatorii-spirite, însă intendentul-şef devenea paranoic când era vorba de utilizarea lor în operaţiuni care şefii doreau să rămână necunoscute pentru Curtea Verii.

Rachel deschise cutia şi scoase banda. După aceea se aşeză în fotoliul din piele din faţa lui Kulaghin, îşi încrucişă

---

[4] Fir resorbabil produs din intestinul unor animale (pisică, oaie) şi întrebuinţat în chirurgie, la cusături (n. tr.).

mâinile pe un genunchi şi-l privi calmă.

— Acum suntem numai noi doi, Iacov Mihailovici, zise ea. Nici blocnotesuri, nici înregistrări, nici fantome. Doar o femeie şi un bărbat viu, care sângerează şi bea.

Kulaghin nu mai părea ameţit de alcool. În ochii lui negri ardea un foc rece.

— Ne-ai testat, urmă Rachel, ca să vezi cât de mult doream să obţinem ceea ce aveai de oferit. Dar ai mers prea departe. Superiorii mei vor să te îmbarce pe un vapor spre America. Asta doreşti? Noi te putem proteja de foştii colegi mai bine decât yankeii, o ştii foarte bine. De aceea ai venit la noi. Eu te pot ajuta, Iacov Mihailovici, însă numai dacă mă ajuţi şi dumneata.

Kulaghin se aplecă înainte, cu palmele pe genunchi.

— Crezi că mă aflu aici pentru că mi-e frică, doamnă Moore? Că mi-e frică de NKVD-ul cel rău şi mare, care m-ar bate la funduleţ dacă ar pune mâna pe mine? Cred că-i nevoie să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt înainte de a putea vorbi. Mult mai bine.

Asta era! Rachel îşi dădu ochii peste cap.

— Iacov Mihailovici, sunt o femeie căsătorită.

— Aha! Te gândeşti la sex! Ai înţeles din nou greşit. Sexul nu-i decât un instrument. Şcoala Lenin are o secţie, în mediul rural, unde femei şi bărbaţi învaţă cum să utilizeze instrumentul acesta. Dar el în sine nu aduce înţelegere. Iar eu vreau să înţelegi, doamnă Moore. Ceea ce facem noi – să destăinuim secrete pentru a căror tăinuire am fost instruiţi toată viaţa – necesită încredere… de ambele părţi.

Kulaghin se sculă încetişor şi turnă brandy; două pahare de data aceasta, dintre care unul i-l întinse lui Rachel.

— Am zis că n-o să beau cu dumneata.

— Este un preţ mic pe care să-l plăteşti pentru secretele mele, nu crezi? Uite ce-ţi propun: bem amândoi, eu pun întrebări. Nu despre ţara dumitale, ci despre dumneata. Dumneata răspunzi. Dacă apreciez că răspunsurile sunt *valoroase*, aşa cum ai spus, îţi voi spune la rândul meu unele lucruri. Ce părere ai?

Era alt test. Oare Kulaghin chiar o credea o începătoare

care avea să-şi deschidă inima faţă de el, oferindu-i atuuri?

Precaută, acceptă paharul.

— Ha! făcu Kulaghin. Aşadar, am ajuns la un acord.

Ciocniră paharele şi băură. Brandy-ul era tare şi o făcu pe Rachel să tuşească. Îi ardea în măruntaie.

Kulaghin se aşeză înapoi pe canapea.

— Spune-mi, doamnă Moore, ce anume te face să te simţi vie? Ce anume dă un sens vieţii dumitale?

Ea se încruntă şi-şi cuprinse paharul cu ambele palme.

— Meseria mea, presupun. Faptul că slujesc ceva mai măreţ decât mine însămi. Că-i protejez pe alţii. Că sunt utilă.

— Că eşti acceptată?

— Posibil.

— Dar soţul dumitale… el îţi înţelege nevoile în această privinţă?

Rachel şovăi.

— El înţelege ce înseamnă datoria.

— Şi care-i datoria unei soţii în ţara aceasta?

Rachel îşi muşcă buza pe interior.

— Te rog să răspunzi, zise Kulaghin. Care-i datoria unei soţii…?

— Să-şi iubească soţul. Să-l susţină cu fidelitate. Să aibă copii.

— Dumneata ai copii, doamnă Moore?

— Nu, n-am.

Cuvintele îi ieşiseră prea repede de pe buze. Desigur, Rachel schiţase un trecut pentru personalitatea falsă a anchetatoarei Moore – fusese profesoară şi se angajase în SIS prin intermediul legăturilor soţului ei. De ce naiba nu-i dăduse doamnei Moore şi copii, o droaie de copii?

Rusul o privi cu atenţie.

— Păcat! Pentru mulţi oameni, copiii sunt cei care le conferă un sens vieţilor lor. Steluţele căzătoare. Cum i-au spus marii voştri filosofi Hinton şi Tait? Dimensiunea *ana*, numai lumină, locul de unde vin sufletele, de unde cad în materia noastră vulgară şi prind rădăcini. Unii susţin că în copii este înmagazinată lumina aceea pentru o vreme, dar

apoi păleşte şi ei devin ca noi. Iar atunci noi ne căutăm lumina altundeva. Unde este lumina dumitale?

— Ţi-am spus, n-am copii. Munca mea constă în a-i proteja pe copiii altora.

— Doamnă Moore, nu sunt sigur că te cred.

Rachel şovăi. Kulaghin era profesionist şi putea să adulmece o poveste de acoperire doar pe jumătate pusă la punct. Un dram de adevăr era unica ei opţiune.

— Am avut un copil, Iacov Mihailovici, rosti ea fără grabă. A murit.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Mai vorbeşti cu cel mic, prin ectofon?

— Nu. N-a apucat să se nască.

— Ah! Mai bine aşa decât să plece fără mamă în viaţa de apoi.

Rachel nu răspunse. Kulaghin rămase tăcut o vreme. După aceea încuviinţă din cap, se sculă, reumplu paharele cu brandy şi se aşeză iarăşi pe canapea.

— După Revoluţie, rosti el, am văzut mulţi copii fără mamă în Rusia. Noi le spunem *bezprizornîi*, „copii sălbatici”. Vânau şoareci şi alte animale mici, ca să se hrănească. Nişte creaturi remarcabile. Inocente şi în acelaşi timp extrem de crude. Dintr-un punct de vedere, toţi eram ca ei, fetiţe şi băieţi al căror vis despre o lume fără părinţi se împlinise. Nu existau reguli, trebuia doar să dărâmi ceea ce exista şi să clădeşti ceva nou. Nu exista nimic, cu excepţia propriilor noastre voinţe. A fost ceva glorios. Până şi moartea era un instrument cu care să construieşti un nou Om Sovietic. Într-o zi am stat într-o cafenea din Petrograd şi am semnat zeci de condamnări la moarte, găsind moduri noi pentru a alege numele. După literele alfabetului… Sau toate prenumele colegilor de şcoală pe care mi-i puteam reaminti. În cele din urmă, le-am ales pur şi simplu aleatoriu. După care, un poet – un poet adevărat, nu ca tânărul din seara asta – a venit şi m-a întrerupt, acuzându-mă de tiranie. Am scos revolverul şi l-am împuşcat.

Kulaghin îşi trosni degetele groase. Pe chipul lui se citea o plăcere sumbră. Brusc, Rachel se simţi recunoscătoare

pentru pistolaşul din buzunar.

— Mai târziu am regretat gestul acela. Poeziile lui erau chiar bune. Cred că de aceea nu l-am împuşcat azi pe tânărul acela Shaw-Asquith. Până şi poeţii slabi ating ceva ce noi nu putem atinge prin jocurile şi minciunile noastre. Însă, în cafeneaua aceea, nimeni n-a cutezat să mă oprească. Înţelegi? Nu exista nimeni care să judece, nici mame, nici morală, nici Dumnezeu. Până nu l-am clădit pe El, în anul o mie nouă sute douăzeci şi cinci.

Rachel simţi c-o trec fiori. În ciuda eforturilor intense pe care le depusese, SIS ştia relativ puţine despre geneza uriaşului intelect călăuzitor al Uniunii Sovietice, care conducea economia ţării cu precizie de maşină şi îi descoperea cu eficienţă nemiloasă pe toţi agenţii pe care încercau să-i infiltreze în OGPU.

— Constructorii-Dumnezeului, zise ea.

— Krasin, Termin, Malevici şi Bogdanov – proştii ăia! continuă Kulaghin. Ha! Ei credeau că poporul sovietic avea nevoie de un Dumnezeu, aşa că au construit unul electric. Iar acum avem Morminte mici la tot pasul, ochii lui, care urmăresc totul. Este un tătuc mai aspru decât a fost vreodată ţarul. Iar când murim, devenim El. Aceea urma să fie răsplata mea, pricepi? L-am servit prea bine pe strălucitorul nostru Tătuc. Am fost ales de Comitetul de Imortalizare să revin acasă şi să urmez Procedura Termin, pentru a-mi contopi sărmanul meu suflet mărunt cu cel al lui Vladimir Ilici Lenin. O cinste mai presus de orice măsură.

Kulaghin suspină.

— Ce era să fac, doamnă Moore? Am preferat să rămân un copil sălbatic, fără tată, fără mamă. Aşa că, iată-mă-s!

Rachel îl privi fix. Se închipui pierzându-şi identitatea, alăturându-se supraminţii sovietice ca o picătură de ploaie care cade într-un ocean întunecat, şi se înfioră.

— De ce atunci toate crizele acelea de personalitate şi jocurile? întrebă ea. De ce nu le spui pur şi simplu superiorilor mei ceea ce tocmai mi-ai spus mie? De ce să rişti să mori într-un duel, fără să ai un Tichet?

— Doream să văd dacă SIS mă poate proteja. A devenit

clar că nu poate. Sunt ca o ceată de şcolari. Aşadar, am decis să-l las pe Shaw-Asquith să mă omoare şi să ies din lume. M-am gândit că ar fi… cum ziceţi voi, englezii? Justiţie poetică? Haide, nu te uita aşa şocată! Ştiu ce vi se spune despre cei care mor fără Tichet. Doar puţini se mai întorc vreodată la familie sau la cei dragi, şi se Destramă repede chiar şi atunci. Cred că te cam grăbeşti să le dai crezare Dimensioniştilor voştri. Dar dacă Tichetele voastre duc sufletele pe căi greşite? Eu prefer să văd unde mă duce moartea. Dacă există un tărâm fără mame şi taţi, îl voi găsi.

— Atunci, ce mai cauţi aici? întrebă Rachel.

Era mai bine să-i cânte în strună. În mod vădit, bărbatul era nebun. Acum regreta că-i spusese lui Allen să plece. Băgă încetişor mâna în buzunarul halatului de baie, căutând pistolaşul.

— Doamnă Moore, dumneata ai păşit pentru mine în calea unui glonţ. Înainte de plecare, ţi-aş putea dărui ceva ca semn al încrederii mele. Trebuie să fiu însă sigur.

Kulaghin se ridică, puse jos paharul şi se apropie de femeia pe care o domina prin înălţime. Copcile negre de pe coaste şi mameloanele albicioase făceau ca pieptul şi abdomenul lui să semene cu o faţă obscenă cu un zâmbet strâmb. Rachel bâjbâi după pistolaş, dar ţeava se agăţă în marginea buzunarului.

Kulaghin o pălmui. Puncte negre îi dansară înaintea ochilor. Bărbatul o prinse de încheietura mâinii drepte şi-i îndoi braţul la spate, dureros. Cotul îi trosni şi fu nevoită să dea drumul armei.

Degetele lui Kulaghin se închiseră în jurul gâtului ei, strivindu-i traheea.

— În Taşkent am strangulat cândva o femeie, rosti el. A tras cu degetele de mâinile mele, de parcă ar fi avut gheare, s-a luptat până în ultima clipă. Avea un copil, înţelegi?

Rachel îi prinse încheieturile mâinilor şi încercă să-i descleşteze degetele, dar strânsoarea rusului era ca de fier. Simţea că gâtul îi ia foc.

— Vreau să ştiu pentru ce lupţi de fapt, doamnă Moore.

Rachel se strădui să pronunţe cuvintele şi le rosti neauzit. Degetele ei atinseră corpul lui Kulaghin. Aţa şi copcile erau grosolane.

— Ce este? Spune-mi!

El îşi slăbi strânsoarea, doar atât cât să-i îngăduie să tragă în piept o respiraţie neregulată.

— Pentru libertate, ticălosule! spuse Rachel.

El strânse din nou, mai puternic. Puncte negre acoperiră văzul femeii.

— A cui libertate?

Degetele ei găsiră capătul înnodat al copcilor.

— A mea.

În clipa în care cuvintele îi ieşiră de pe buze, trase cât putu de tare. Guta îi muşcă degetele şi jupui un petic de piele de pe flancul lui Kulaghin. Picături de sânge îi împroşcară faţa ca stropi de untură dintr-un cârnat spart.

Kulaghin mugi de durere. Ea se ridică brusc, lovindu-l cu umărul în abdomen. Bărbatul se împletici, se izbi de măsuţa de cafea şi căzu. Rachel întinse mâna după pistolul pentru duel de pe măsuţă, dar un tunel negru îi înghiţi vederea. Când îşi reveni, arma era în mâna lui Kulaghin, aţintită spre ea.

— Foarte bine executat! rosti Kulaghin.

Râdea, zăcând într-o rână pe podea. Îşi apăsa palma stângă pe rana care fusese redeschisă. Sângele curgea nestăvilit printre degete.

— Ah, dar ce mai doare! Foarte bine, într-adevăr!

Râsul îi fu întrerupt de un acces de tuse. Ţeava pistolului tremură, dar bărbatul îşi recăpătă stăpânirea de sine înainte ca Rachel să se fi putut clinti.

— Îmi cer iertare dacă ţi-am cauzat vreun disconfort, dar trebuia să fiu sigur. Eu recunosc adevărul când îl aud. Şi de aceea îţi voi dărui un cadou, doamnă Moore, un cadou cu două tăişuri. În ultimii doi ani, am controlat un agent pe nume FELIX – un şef de Secţie din Curtea Verii a voastră. Este un flăcău bun, puţin naiv, care crede în cauză – ba chiar într-o măsură mai mare decât mine, fie-i sufletul binecuvântat.

Rachel încercă să replice, însă gâtul îi părea blocat.
— Văd că nu mă crezi. Ei bine, s-ar putea să fii convinsă de nişte detalii suplimentare. Numele lui FELIX este Peter Bloom.
— Bloom, repetă femeia cu glas răguşit.
Lucrase cu el o vreme, înainte ca Bloom să treacă dincolo. Era unul dintre Tinerii Furioşi, deşi mai puţin arătos decât ceilalţi: scund, grăsuţ, cu ochi arzători şi gură senzuală. Tăcut, politicos, puţin distant. Promovase înaintea ei, desigur, cu toate că Rachel avea un deceniu de experienţă în plus.
Kulaghin tuşi iarăşi. Balta stacojie din jurul lui se lăţea treptat.
— Dragul de Peter a fost găina cu ouăle de aur pentru care urma să fiu recompensat. Acum îţi aparţine dumitale.
Rachel simţi că ameţeşte. Era ca şi cum toată raţiunea din lume se scurgea odată cu sângele lui Kulaghin.
— Chiar dacă te-aş crede, şopti ea, ce te-ai aştepta din partea mea să fac?
— N-ai ascultat cu atenţie, zise Kulaghin. Nu există nimeni care să-ţi spună ce să faci. La revedere, doamnă Moore!
Cu o mişcare iute şi lină, de parcă ar fi dat peste cap un pahar, împinse ţeava pistolului în gură şi apăsă pe trăgaci.
Împuşcătura se simţi ca o palmă, orbitoare şi asurzitoare. Când vederea i se limpezi, Rachel nu putu să se uite la chipul distrus al lui Kulaghin.
Ieşi în goană din cameră şi trânti uşa, închizând-o în urma ei.
— E nevoie… e nevoie de un doctor aici! ţipă ea din toţi rărunchii, smulgând cuvintele din gâtul îngrozitor de dureros. Un doctor – cineva!
După aceea se prăbuşi pe podea. Numele îi pulsa în minte, stacojiu, scârbos şi imposibil, ca sângele lui Kulaghin pe covor.
Peter Bloom.

3.
„RĂZBOAIE MICI”
8 NOIEMBRIE 1938

Peter Bloom se pomeni bântuind un camion cu muniţie, în timp ce Madridul ardea.

El nu putea să vadă flăcările. Lumea materială era invizibilă pentru fantome, cu excepţia electricităţii şi a scânteilor-sufletelor celor vii. Clădirile şi străzile erau schelete de cablaje luminescente. Creierele omeneşti străluceau ca nişte lampioane de hârtie. În rest, totul era o ceaţă cenuşie, spălăcită. El ar fi fost pierdut fără speranţe, dacă n-ar fi existat baliza din ectofonul agentei sale Inez Giral, care-l călăuzise aici din Tărâmul Verii pentru întâlnirea lor.

Acum se agăţa de bobinele strălucitoare ale circuitelor telefoanelor ca un băieţaş care se ţine de fusta mamei şi o asculta pe Inez descriind lumea celor vii.

— Acoperişurile de pe Gran Vía ard, spunea ea. Şi bombele cad ca nişte pere negre. Mai întâi cele mari, ca să dărâme clădirile. După aceea bombele incendiare, care să le dea foc. Şrapnele, ca să-i ţină pe pompieri la distanţă. Acelaşi spectacol în fiecare noapte. În curând nu va mai rămâne nimic care să ardă.

Glasul îi era remarcabil de calm pentru o femeie care şofa pe timp de noapte un camion încărcat cu explozibili printr-un oraş bombardat.

— Ziua, când încercăm să dormim, avioanele ne paraşutează pliante, ca nişte pescăruşi care se găinăţează. Propagandă şi Tichete pentru falsul paradis al lui Franco. Fasciştii pierd, aşa că încearcă să ne omoare pe toţi şi să ne momească sufletele în Raiul lor fals.

Peter auzi tunete îndepărtate.

— Ce-s zgomotele astea? întrebă el.

— Trag din nou în Telefónica.

— Un reporter mi-a spus că fasciştii îl folosesc ca ţintă de antrenament.

Telefónica era un zgârie-nori solid, aflat în punctul cel mai înalt al Madridului. Pentru hipervederea lui Peter, era o imagine doar schiţată din sârme şi pânze de păianjen. Îşi putea imagina încântarea unui ofiţer de artilerie care l-ar fi dărâmat, la fel cum el obişnuia să demoleze fortificaţiile din carton pe care le construia pentru jocurile lui de-a războiul din copilărie.

— N-au decât, replică Inez mândră. Respinge proiectilele.

În cuvintele ei exista mândrie, de parcă Telefónica reprezenta Republica în sine, un edificiu imposibil care se împotrivea de unul singur tuturor tunurilor din lume.

La fel de bine ar fi putut vorbi despre Republica Spania însăşi. Cu doi ani în urmă, o rebeliune a minerilor şi furia dezlănţuită împotriva unei Biserici care nu mai era capabilă să ofere răspunsuri despre moarte creaseră un stat bizar, utopic, în peninsula iberică. O coaliţie de generali condusă de Francisco Franco decisese să restabilească ordinea firească a lucrurilor. Fără chef, Britania îl susţinuse pe Franco. La rândul ei, Uniunea Sovietică îşi pusese trupele înapoia facţiunilor comuniste ale Republicii. În felul acesta, Spania devenise un vas de cultură Petri, o miniatură a conflictelor mai mari ce aveau să urmeze.

De aceea se afla Peter aici. Franco pierdea, iar SIS trebuia să înţeleagă motivele. Ei aveau nevoie de mai multe surse de informaţii din Republică, aşa cum era Inez.

Problema era că el nu ştia absolut deloc de ce anume avea ea nevoie.

Străbătură în tăcere oraşul spectral. Peter încercă să se închipuie stând alături de Inez în cabină. BRIAR, recrutorul SIS local pe care femeia îl cunoştea ca „tovarăşul Eric”, îi telegrafiase lui o fotografie. O tânără aprigă în salopetă albastră curată, cu sprâncene subţiri ca trasate cu creionul şi gură surprinzător de largă. Nu părea că i-ar fi suferit prea mult pe proşti.

El îşi drese glasul; deşi gâtlejul îi era imaterial, obiceiurile celor vii erau greu de abandonat.

— *Señorita*…

— Spune-mi „tovarăşa”, aşa cum fac toţi. Deşi, de fapt,

noi nu suntem tovarăşi, nu?

— Sper că putem fi, replică Peter. Ceea ce faci tu este foarte curajos.

Inez râse scurt, amar.

— Mă măguleşti, tovarăşe Fantomă. Curajul este pentru muritori. Eu am un Tichet pentru Raiul Republicii noastre, pentru Raiul poporului. Îl repet în fiecare noapte şi formele acelea mici şi stranii îmi furnică prin creier de parcă aş spune Tatăl Nostru. Dacă voi fi lovită de un proiectil, Tichetul mă va duce acolo unde merg toţi revoluţionarii buni.

Glasul îi era inexpresiv. Peter îi privi scânteia-sufletului, un oraş miniatural de flăcări, o floare strălucitoare de mărimea palmei lui, cu petale roşii şi albastre întreţesute. Regretă că nu avea mai multă experienţă în citirea sufletelor. Singurele nuanţe pe care le recunoştea în mintea lui Inez erau furia şi frustrarea.

— Nu asta am vrut să spun, zise el. Simplul fapt că vorbeşti cu mine te-ar putea băga în necazuri mai mari decât să fii omorâtă. Este curajos să-ţi rişti sufletul pentru pace.

Inez scuipă. Prin microfon se auzi ca o împuşcătură înăbuşită. Scânteia-sufletului ei fulgeră roşu-vişiniu.

— Cine zice că eu vreau pace? Fasciştii n-au decât să ardă oraşul. Focul ne va face mai puri, iar ei vor arde în văpăi mai fierbinţi în Iad. Când tovarăşul Eric a spus să vorbesc cu tine şi mi-a dat telefonul, mi-am zis „de ce nu?”, şi-aşa mă plictisesc când şofez, aşa că pot vorbi şi şofa în acelaşi timp. Dar nu-mi place s-ascult minciuni. Aşa că nu-mi vorbi mie despre pace. Poate că voi decide că prefer zgomotele armelor, decât sunetul vocii tale.

Peter blestemă în gând. În mod evident, BRIAR o judecase greşit pe Inez şi nici nu reuşise s-o cultive corespunzător. Raportul lui descrisese frustrarea femeii faţă de felul cum Republica trata Biserica, însă asta nu era de ajuns. Ea nu era încă pregătită pentru a fi controlată.

— Inez, spuse el, te rog, ascultă-mă. Tovarăşul Eric a avut dreptate. Putem sta pur şi simplu de vorbă, despre

orice doreşti. Doar…

Ea întrerupse legătura. Circuitul care-l ancora pe Peter de telefon dispăru şi el fu ejectat înapoi în ceaţa sură şi rece.

Se răsuci, dezorientat. Baliza lui Inez se pierdea în depărtare. Mişcarea şi gândul erau acelaşi lucru pentru o fantomă. Peter se concentră asupra formei balizei şi ţâşni după ea în zbor, lipsit de efort şi de trup.

Ar fi putut să revină la Curtea Verii şi să dea toată vina pe BRIAR. Era ispititor, însă Secţia Iberică, pe care o conducea Peter, nu-şi putea îngădui să comită altă gafă fără să atragă o examinare atentă din partea Şefului, directorul SIS.

Mai ales când Peter însuşi era cauza finală a gafelor lor. Fără ca Inez s-o fi ştiut, ei *chiar erau* tovarăşi, deşi misiunea lui era s-o convingă să trădeze cauza pe care o serveau amândoi.

Trebuia să scoată de la ea ceva care să merite să fie raportat, dar cum?

Baliza se pierdu în labirintul de cabluri şi scântei ale sufletelor. Pentru o vedere mai bună, Peter coborî în direcţia *kata* – a patra dimensiune în care se puteau deplasa doar morţii.

Madridul se extinse deasupra lui într-un desen de lumină şi văpăi, şi Peter se simţi ca o pasăre care zbura sub un firmament straniu, inversat. Unde radio pulsau dinspre Telefónica. Frontul era aproape şi el întrezări o moarte – fulgerul roşu al unei scântei a sufletului părăsindu-şi corpul, aidoma unei rachete trase spre cer.

Apoi zări ectotancul.

La început păru destul de inocent, un vortex alb care creştea încet în semiobscuritate, ca laptele turnat în ceai. Examinarea de aproape dezvăluia că albul era de fapt un amestec indescriptibil de frumos a nenumărate culori tremurătoare. Peter simţi impulsul brusc de a plonja direct în el, cu toate că ştia că asta ar fi însemnat sfârşitul cert.

Ectotancul trecu ca un plug printr-un grup de luminiţe omeneşti care erau probabil o baricadă republicană. Artificii stacojii de suflete moarte înfloriră în siajul lui, apoi

descriseră o buclă şi plonjară în vârtejul alb, neputând să se împotrivească atracţiei sale. Când sufletele dispărură în albeaţă, vortexul ectotanc crescu şi avansă pe stradă ca o amibă flămândă.

Baliza lui Inez se îndrepta direct spre el.

Peter se repezi spre ectofon. Apucă circuitul soneriei cu degete eterice şi-l scutură energic. Nimic. Vârtejul lăptos al ectotancului se ridica tot mai mare în dreapta. În mod clar, Inez nu-l putea vedea; raza vizuală îi era blocată de o clădire invizibilă pentru Peter.

Apoi el întrezări ochiul ectotancului: o ferestruică rotundă în mijlocul albeţei. În interiorul ei, văzu flăcări şi luminile străzii şi clădiri năruite în culori complete, vii, de parcă ar fi avut din nou ochi materiali. Se simţi copleşit de o nevoie iraţională de a plonja prin ochi. Cu siguranţă – nu-i aşa? – avea să fie iarăşi viu de partea cealaltă.

Undeva departe, o parte distantă a lui continua să tragă de circuit: trei apeluri lungi, trei scurte, trei lungi.

— Încerc să şofez, tovarăşe Fantomă, spuse Inez. De ce nu…

Vocea ei rupse vraja.

— Întoarce-te! strigă Peter. În faţă e un ectotanc!

— *Jesú!* şopti Inez.

După aceea zbieră ceva fără cuvinte.

În telefon se auziră pârâituri de electricitate statică, urmate de scrâşnetul frânelor.

Camionul viră la dreapta, exact în clipa în care ectotancul rulă pe Gran Vía ca o avalanşă. Inez goni ca nebuna pe o stradă lăturalnică şi, chiar la viteza gândului, Peter avu dificultăţi să ţină pasul. O baterie republicană din Telefónica deschise focul cu tunuri eterice de fabricaţie sovietică şi ectotancul emise un vuiet ascuţit care semăna cu ţipetele a o mie de copii.

Într-un final, camionul se opri. Peter mai aşteptă o clipă, după care sună din nou. Inez răspunse, dar nu spuse nimic. Răsuflarea îi era iute şi greoaie.

— Eşti rănită? întrebă Peter.

— Nu.

— De ce te-ai oprit?

— În faţa mea e o groapă. Un crater unde a fost metroul, întunecat ca o poartă spre Iad. Poate că de-acolo a ieşit şi chestia aia. *Madre de Dios*, era cât o casă, ca o… ca o…

Glasul i se întrerupse. Pentru o clipă, Peter crezu că ea închisese din nou şi suspină uşurat când femeia continuă:

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Cum poate papa Teilhard să-i binecuvânteze pe fascişti, când ei trimit diavoli să ne atace?

— Acela n-a fost un diavol. Înăuntru era un om, un medium. Ce ai văzut tu era o ectoplasmă, esenţa spiritului furată de la morţi şi modelată de gândurile lui.

— Atunci, gândurile lui sunt pline de diavoli.

O denaturare perversă a invenţiilor originale ale lui Lodge şi Marconi, ectotancul fusese creat pentru a depăşi impasul tranşeelor din Marele Război: arme ce deveneau cu atât mai puternice, cu cât omorau mai mulţi oameni. Peter nu ştiuse că tancurile furnizate lui Franco de Britania fuseseră deja trimise în lupte. Asta avea să-i facă pe sovietici să răspundă la rândul lor, escaladând conflictul. Misiunea lui devenea cu atât mai urgentă.

— Războiul îi scoate pe diavolii ce sălăşluiesc în noi, zise Peter.

Inez expiră şi suspinul ei lung se preschimbă într-un plâns înăbuşit.

— Ce este?

— Şi în mine există diavoli, tovarăşe Fantomă. Dacă aş fi fost cu adevărat curajoasă, aşa cum spui tu, mi-aş fi băgat ţeava armei în gură şi aş fi apăsat trăgaciul, lăsându-l pe Dumnezeu să-i judece.

— Ca să te duci în Raiul Republicii?

Ea râse cu amărăciune.

— Toţi ştiu că nu-i încă gata. Cei care mor sunt pierduţi şi se Destramă, doar dacă nu utilizează Tichetele fasciştilor. Este aşa cum a spus părintele Miaja din satul meu: spovedania şi rugăciunea sunt singurele căi spre Rai. Când eram mică îmi imaginam Raiul ca pe un loc alb, cu pomi din vată-de-zahăr. Dar nu-i pentru mine, nu, nu mai este pentru

mine.

Cum de nu văzuse Peter până atunci? În scânteia-sufletului lui Inez exista un nod. Gândurile ei se înfăşurau în jurul său, iar şi iar. De aceea acceptase ea să vorbească la telefon cu un glas fără corp. N-avea nicio legătură cu trădarea Republicii.

Pur şi simplu, femeia avea nevoie de un confesor.

— De ce spui asta? întrebă Peter cu blândeţe.

— Pentru că am fost în Getafe ca să executăm statuia lui Hristos.

Ţipetele ectotancului se topiră în depărtare.

— În ziua aceea, spuse Inez, Mateo a strâns o grupă. A spus că vor executa un prizonier fascist. Eu doream răzbunare pentru ce le făcuseră mamei şi fratelui meu în Guernica, aşa că mi-am luat puşca şi m-am dus. Am mers până la Getafe într-un camion. Bărbaţii au râs şi s-au lăudat tot drumul. Am suit dealul, Cerro de los Ángeles. Era arşiţă şi pământul era uscat sub pinii *carrascos*. Văzduhul era limpede şi puteam zări Madridul în depărtare. Am înţeles despre ce era vorba doar atunci când Mateo a scos o cârpă şi a legat la ochi statuia mare de acolo. Am ţintit alături de ceilalţi. Eu n-am putut trage, dar nu i-am oprit. Am privit cum gloanţele au fărâmat chipul Lui şi am plâns.

Inez porni camionul.

— Am vorbit destul. Tovarăşii de pe front au nevoie de gloanţele mele. Mulţumesc că m-ai prevenit despre maşina-diavol. Poate că vom mai vorbi.

În sfârşit, Peter recunoscu emoţia înnodată din sufletul ei. Era un paradox. Femeia încerca să creadă într-o contradicţie.

— Stai! rosti el. Inez, eu nu cred că Dumnezeu şi-a terminat încă treaba cu tine.

Inez se opri. Mânia îi pâlpâia în scânteia-sufletului.

— Şi ce ştii tu despre Dumnezeu, tovarăşe Fantomă?

— Ştiu cum este să fii pus la încercare. Şi eu am văzut un oraş arzând, în copilărie.

Inez nu comentă, totuşi scânteia-sufletului i se atenuă, cu nuanţe purpurii şi verzi. Peter continuă:

— În timpul Marelui Război, germanii au făcut raiduri aeriene asupra Londrei. Eu aveam cinci ani pe atunci. Sirenele mă speriau şi rămâneam ascuns în beci chiar şi după ce se termina raidul. O dată, când au început să urle, tata m-a luat în braţe şi m-a dus la fereastra din biroul lui. M-am zbătut, am început să plâng, dar el m-a ţinut strâns. Mama l-a implorat să coboare în adăpost. El nici n-a vrut să audă şi m-a silit să privesc. Pe cer se vedea un trabuc argintiu în jurul căruia dansau razele proiectoarelor. Flăcări înfloreau sub el, strălucitoare ca soarele. Ferestrele zăngăneau de la bubuiturile îndepărtate. Aproape că m-am scăpat în pantaloni. Voiam să m-ascund în poala mamei, însă tata mi-a spus să fiu curajos. Au apărut ectozburătorii. Fiecare avea aripi ca de molie, albe şi tremurătoare. Ei au doborât nava aeriană. Au roit în jurul ei, au tras şi i-au deschis pântecul. Dinăuntru s-a revărsat gaz arzând. A fost imaginea cea mai entuziasmantă pe care o văzusem vreodată. În tot acel timp, tata m-a ţinut strâns în braţe. Nava aeriană s-a prăbuşit şi apoi n-a mai fost decât un sac gol, care plutea pe Tamisa. Iar după aceea nu m-am mai temut niciodată de raiduri aeriene.

— Este o poveste frumoasă, tovarăşe Fantomă, spuse Inez, dar eu nu mai sunt de acum un copil speriat.

Glasul îi era aspru, însă scânteia-sufletului îi strălucea blând.

— În ochii Domnului, nu suntem oare toţi copii? Inez, poate că eu nu împărtăşesc credinţa ta, totuşi cred că există ceva mai măreţ decât noi toţi, ceva care ne ţine în braţele sale, chiar în timp ce oraşul arde. Şi indiferent cine ar fi El, Dumnezeul papei Teilhard, al părintelui Miaja sau al tău, are un plan pentru noi. El ne pune la încercare, însă numai pentru a ne obliga să ne confruntăm cu propriile temeri. Şi El iartă întotdeauna.

Inez opri din nou camionul. Circuitul ectofonului se stinse. Fără el, Peter simţi cum Tărâmul Verii îl atrăgea în direcţia *kata* şi se menţinu locului doar prin puterea voinţei, ca un înotător care calcă apa. Privi formele-gânduri ale femeii. Se fragmentară într-un roi de licurici, după care se contopiră

într-un unic glob verde-strălucitor de certitudine. Iar apoi circuitul reveni şi Inez redeschise ectofonul. Peste pârâiturile electricităţii statice, părea că ea plânge. În acelaşi timp însă, vocea ei avea tăria oţelului.

— Tovarăşe Fantomă, rosti Inez, eu nu sunt proastă. Tu nu eşti un prieten al Republicii. Dar poate că eşti încercarea finală a Domnului pentru mine. Aşa că te voi testa eu însămi, la rândul meu. Sovieticii ne-au dat arme, dar preţul lor este unul al sângelui. Acum spionii lor sunt infiltraţi în toate partidele. Se spune că-i vânează pe cei din Coloana a Cincea, dar îi omoară pe toţi cei care nu sunt comunişti. Răspunde-mi la următoarea întrebare: Stăpânii tăi ar tolera o Republică fără ruşi? Este posibil ca noi să avem cu adevărat pace în Spania?

Peter şovăi.

— Da, zise el în cele din urmă. Îţi dau cuvântul meu.

Era *aproape* adevărat, ca şi amintirea lui despre raidul aerian. Atât doar că felul cum o povestise făcuse din ea o minciună. Iar în adâncul fiinţei lui nemuritoare Peter Bloom detesta minciunile.

Însă, pentru această unică dată, merita să încerce.

Scânteia-sufletului lui Inez îşi înteţi strălucirea de speranţă şi ecoul ei îl umplu pe Peter de fericire. Aceasta era ispita căreia îi cădeau pradă sufletele ce se Destrămau. Ele îşi iroseau tot *vim*-ul, adunându-se aproape de cei vii, până când atracţia neîncetată a Tărâmului Verii le spăla amintirile şi gândurile, încât rămânea doar piatra-sufletului, *luz*-ul gol şi fără minte.

— Atunci, ar trebui să ştii ceva, urmă Inez. Acum două zile, Mateo al meu a venit surescitat acasă, în apartamentul nostru. Se întâlnise cu un bărbat, un georgian, şi era cuprins ca de febră – nu putea vorbi despre altceva. Bărbatul acela conduce o reţea de disidenţi clandestini de stânga, ruşi, francezi, germani, polonezi, în toată Europa. Sovieticii îl vânează oriunde s-ar duce. El pretinde că ar fi venit în Spania ca să pună capăt războiului.

— Şi cum intenţionează să procedeze pentru asta?

— Să preia conducerea guvernului, să-i alunge pe

sovietici şi să încheie un acord cu britanicii. Fără susţinere britanică, Franco va fi înfrânt peste noapte. Iar bărbatul acesta are deja mulţi susţinători printre anarhişti, în POUM-ul[5] nostru, ca şi în alte partide.

— Mateo a spus cum se numeşte bărbatul acela?

— Iosif Vissarionovici Djugaşvili. Inez făcu o pauză. Deşi preferă să fie numit Stalin.

Peter nu-şi trădă nimic din surprinderea şi încântarea pe care le simţi. Mai stătură puţin de vorbă pe marginea drumului. Inez îi dădu şi alte nume: susţinătorii lui Djugaşvili din partidele aflate la guvernare, oameni printre care avea influenţă iubitul ei, Mateo.

Stabiliră o altă întâlnire peste o săptămână şi-şi luară rămas-bun. Peter privi cum scânteia-sufletului femeii şi cercul de lumină rotitor al motorului camionului se micşorară, pe măsură ce se apropiau de focurile de artificii ale frontului. După aceea părăsi lumea celor vii şi iluziile ei, şi se afundă sub planul lor.

Întregul Pământ deveni vizibil pentru hipervederea sa. Oraşele erau constelaţii dense, unite între ele prin plasa de păianjen a cablurilor telegrafice. Naşterile erau ca nişte confetti albastre. Morţile erau stele căzătoare roşii, care trasau hărţi stacojii ale războaielor: fronturile spaniole şi campaniile din Africa. Imaginea îi readuse în minte o alta, din copilărie, jocul intitulat „Războaie mici” pe care obişnuia să-l joace cu domnul West, armate de jucărie ce se înfruntau pe podeaua livingului. Morţi inutile, îşi repetă el, cu totul irosite, alimentând un sistem la fel de lipsit de sens precum jocul unui copil şi care trebuia să fie lăsat deoparte, ca mai toate lucrurile copilăreşti.

Iar numele pe care i-l dăduse Inez avea să-l ajute să facă exact asta.

Apelă imaginea cartierului general SIS şi o menţinu în minte. Cu viteza gândului, eterul îl purtă spre *kata*, spre Tărâmul Verii.

---

[5] Partido Obrero de Unificación Marxista – Partidul Muncitoresc al Unificării Marxiste (n. tr.).

4.
LIMITĂRI ÎNNĂSCUTE
30 OCTOMBRIE 1938

Restul nopţii trecu ca o ceaţă. Rachel se cuibări epuizată într-un apartament vecin. Doctorul hotelului, un bărbat micuţ şi chel, sigur pe sine şi de un calm desăvârşit, îl inspectă pe Kulaghin şi-l proclamă mort.

După aceea examină rănile lui Rachel, în timp ce Allen stătea în apropiere, cu o expresie stânjenită pe chip şi trecându-şi nervos degetele prin părul rar, pieptănat peste cap.

Ultima împuşcătură continua să reverbereze în mintea femeii. Oare ar fi putut spune ceva care să-l fi oprit pe rus? Se blestemă fiindcă fusese stângace cu pistolaşul şi pentru că nu insistase să aibă în jur Observatori-spirite. Poate că ei l-ar fi putut prinde pe Kulaghin înainte să se fi Destrămat… Dar nu, Harker n-ar fi admis niciodată să aloce cazului vreun agent din Curtea Verii.

Branşa Specială îşi făcu apariţia sub forma a doi agenţi politicoşi, însă cu chipuri dure, care purtau meloane. Rachel ţinu între palme paharul de whisky primit de la maior şi dădu declaraţii. Cei din Branşă erau derutaţi de absenţa spiritului victimei pe care să-l interogheze, dar deveniră mult mai politicoşi după un apel primit de la ofiţerul de legătură SIS.

Rachel se simţea ameţită când maiorul îi puse propria-i haină peste halatul de baie şi o sui într-un taxi.

La miezul nopţii, străzile Londrei erau tăcute şi tivite cu albastru. Ploaia încetase şi băltoace sclipeau sub felinarele stradale. În zumzetul slab al motorului electric, Rachel se cufundă într-un somn adânc, cu obrazul lipit de sticla rece a ferestrei. Glasul şoferului o trezi cu un tresărit.

— Am ajuns, doamnă. S-aveţi de-acum o noapte bună!

Taxiul oprise în faţa casei din cărămidă roşie pe care femeia o împărţea cu Joe în St. John’s Wood, aproape de Regent Park. Pe jos era promoroacă şi Rachel tremură până

ajunse la uşă. Camerista lor germană, Gertrude, o copleşi, agitată, cu întrebări chiar înainte să fi trecut de vestibul.

— Sunteţi bine, doamnă White? Arătaţi groaznic, dacă nu vă supăraţi că v-o spun.

Rachel încuviinţă din cap. Era atât de istovită, încât îi venea greu să şi vorbească.

Apoi apăru Joe, în halatul lui de casă purpuriu, în stil turcesc, pe care ea îl considerase întotdeauna ridicol; scund, dar solid ca un rugbist, Joe avea chipul tăbăcit de viaţa în aer liber, păr castaniu des şi tuns periuţă, iar pe tâmple, semnele permanente lăsate de cununa Crookes a armurii-spirit RAF. Nu rosti niciun cuvânt, ci doar o luă în braţe şi o ţinu strâns.

Pentru o clipă, Rachel fu gata să-l iubească din nou, chiar şi numai pentru gestul acela şi pentru mirosul lui, pentru toate imperfecţiunile lui liniştitoare, maxilarul prelung care-i apăsa acum umărul şi firişoarele de păr neîngrijite din urechi. Apoi ea începu să respire întretăiat, simţi braţele bărbatului grele în jurul ei şi inima începu să i se zbată ca o pasăre prinsă în interiorul unei case.

— Totu-i în regulă, murmură Rachel desprinzându-se din îmbrăţişarea lui. A fost o noapte teribilă, dar acum sunt bine – realmente.

— Ştiu, zise el. O prinse de mână şi o strânse cu blândeţe. Haide, iubito! Hai să mergem la culcare!

Rachel ştia că probabil îi telefonase Allen. Până la recenta lui permisie, Joe fusese ofiţerul de legătură al Curţii Iernii pentru Forţele Regale Eterice. Aşa se întâlniseră ei, la o reuniune a staffului în palatul Blenheim. Bărbatul avea mai puţin lustru de Eton şi era mai puţin doritor să impresioneze decât spionii de la Curte. Nu bea alcool, ceea ce, potrivit standardelor Curţii, îl făcea să fie un soi de peşte fără branhii. Zâmbetul lui şi o apropiere născută din faptul că niciunul dintre ei nu aparţinea cu adevărat locului aceluia duseseră la o cină, un dans şi, cu doi ani în urmă, la căsătorie.

— Cred că mai întâi voi face o baie, dacă n-ai nimic împotrivă, dragule.

— Bineînţeles. El îi oferi un surâs sfios familiar, iute ca o bătaie de aripă, şi o sărută pe frunte. O să te aştept cu un ceai.
— Da, dragule. Un ceai ar fi minunat.
Bărbatul rămase, privind-o, în timp ce Rachel sui scara spre dormitorul lor. Închise uşa îndărătul ei şi se aşeză pe podea, cu spatele lipit de tăblia din lemn, după care le îngădui lacrimilor să curgă.

Peste noapte, se trezi în patul lor, cuprinsă de frisoane. Căldura ceaiului şi a băii dispăruse. Fiori de epuizare ce-i ajungeau până în măduva oaselor îi goneau în lungul şirei spinării, dar nu reuşi să adoarmă la loc. Se uită la Joe, aflat lângă ea în pat, şi simţi nevoia să-l îmbrăţişeze din nou, să îngroape imaginea chipului lui Kulaghin în spinarea lui lată.
În loc să facă asta, se ridică în capul oaselor şi-şi strânse genunchii la piept. Nu dorea să-l trezească. El avea probleme cu somnul. Noaptea, fragmentele de suflete pe care le adusese din război se revărsau afară şi creau puncte reci în dormitor. Când situaţia se înrăutăţea, tentacule de ectoplasmă i se furişau din gură şi nări aidoma rădăcinilor unei plante albe, moarte. Joe era calm acum, în cele din urmă, adormit pe burtă, de parcă ar fi încercat să se târască, ţinându-şi perna.
În plus, a-l strânge în braţe s-ar fi simţit ca frecarea laolaltă a capetelor unui os rupt, ceva greşit şi crud, iar femeia nu era pregătită pentru aşa ceva… nu încă.
Coborî cu grijă din pat, se înfofoli într-un capot şi ieşi pe hol. În casă domnea tăcerea. Era ora 4:00. Rachel se opri în uşa dormitorului pentru copii, gol acum, şi se gândi la copiii sălbatici ai lui Kulaghin. După aceea intră în cabinetul ei, se aşeză în faţa maşinii de scris electrice şi începu să-şi redacteze raportul.

— Şi de ce anume, domnule maior, ai simţit nevoia să părăseşti odaia exact în momentul acela?
Generalul de brigadă Oswald „Jasper” Harker, directorul Secţiei B din SIS – Contra-subversiuni – se aplecă peste

biroul său. Chipul lui bronzat, cu trăsături colţuroase, era acum crispat. Părea gata să se repeadă la gâtul maiorului Allen. Era ora 17:30 şi atât Rachel, cât şi Allen fuseseră convocaţi în biroul directorului pentru o scurtă informare.

— Ei bine, domnule general, chestia este că doamna White era… ăăă…

Allen se foi. Între degetele lui groase ţinea, ca pe un talisman, resturile pătate de transpiraţie ale raportului său. Rachel stătea tăcută alături, bucuroasă că expresia de nemulţumire aprigă a generalului – accentuată de sprâncenele lui negre precum cărbunele – nu era deocamdată aţintită asupra ei.

— Haide, omule, zi o dată!

— Ei bine, domnule general, ea mi-a cerut să plec. Şi nu era tocmai într-o ţinută decentă, când m-am conformat fără entuziasm.

— Fir-ar al naibii, White! Sovieticii pot recurge la vicleşuguri de tipul „borcanului cu miere”, dar noi trebuie să ne limităm la fairplay, fiindcă altfel înseamnă că nu suntem cu nimic mai buni decât ei. Ce credeai că faci?

Rachel îşi drese glasul şi făcu o grimasă. Gâtul continua s-o doară când vorbea şi purta o eşarfă ca să ascundă vânătăile.

— Domnule general, versiunea evenimentelor aşa cum a fost prezentată de domnul maior…

— White, nu-mi pasă cui aparţine versiunea corectă.

Harker se aşeză greoi pe scaun. Judecând după rigiditatea piciorului său stâng, îl sâcâia vechea rană din război. Ăsta nu era niciodată un semn bun.

— Chestia este că Kulaghin ne-a jucat pe degete ca pe nişte fraieri. Priviţi în jurul vostru, amândoi. Ce vedeţi? Unde suntem noi?

Generalul gesticulă spre pereţii văruiţi în alb ai biroului său micuţ. Prin unica ferestruică, aflată sus pe un perete, se vedea o imagine sumbră a verdelui din Wormwood Scrubs, uşor estompat de promoroacă. Radiatorul electric ruginit dintr-un colţ se străduia să menţină încăperea la temperatura din Bombay, preferată de Harker.

Rachel şi Allen schimbară priviri şi rămaseră tăcuţi.

— Exact! Afurisiţii de Spionăluci capătă palatul Blenheim şi palate de cleştar în Tărâmul Verii, şi unde sfârşeşte adevăratul serviciu secret de informaţii al Maiestăţii Sale? Într-o închisoare. În mod miraculos, căpătăm o şansă – o singură şansă! – de a prinde Spionălucile cu pantalonii în vine şi ce se-ntâmplă? Unul dintre voi îngăduie sursei noastre să se dueleze, iar cealaltă, cealaltă... Harker era roşu la faţă, aproape sufocat de furie. *Cealaltă* mai întâi îl salvează, iar apoi îl lasă să-şi zboare creierii! Şi-ngăduie să i se facă şi poze pentru blestemata de gazetă de duminică.

Generalul pocni cu palma pe o pagină din *Times* care era deschis pe biroul lui. Acolo trona o fotografie înceţoşată a scenei din Langham: Kulaghin cu o expresie surprinsă, cu Rachel cuprinzându-l în braţe. Din fericire, faţa femeii nu era vizibilă.

— Ultima dată când m-am uitat pe fişa postului nostru scria cuvântul „Secret”. Lăsând deoparte poreclele, noi nu intenţionăm să înfiinţăm aici o Curte adevărată, pentru numele lui Dumnezeu!

Harker inspiră adânc.

— Puteţi pleca. Dar ţineţi minte – noi n-am terminat încă. O să discut cu Vivian şi cu directorul-adjunct despre soarta finală a domnului Kulaghin. Dacă voi putea folosi pieile voastre pentru a astupa găurile din corabia asta care se scufundă, o voi face. Aţi înţeles?

— Da, domnule general, spuse Allen.

Maiorul părăsi biroul cu capul plecat, cu resturile zdrenţuite ale raportului său într-o mână, străduindu-se să-şi micşoreze cât mai mult silueta mătăhăloasă. Rachel îl aşteptă să închidă uşa în urma lui.

— Ce este, White?

Ea abia izbuti să articuleze cu coardele ei vocale vătămate:

— Domnule general, am... omis un detaliu din raportul meu. Este exclusiv pentru urechile dumneavoastră.

— Care ar fi detaliul acela?

— Domnul Kulaghin a oferit totuşi o informaţie.

Identitatea unei cârtiţe din SIS. Nume de cod: FELIX. Din Curtea Verii.

Harker clipi din ochi.

— I-auzi, i-auzi! rosti el. Asta ar fi *într-adevăr* interesant, nu?

— Aşa m-am gândit, domnule general.

— Poate că Dumnezeu nu este totuşi comunist. Ei bine, şi cine este acest FELIX?

— Peter Bloom.

Generalul îşi ridică sprâncenele stufoase într-un arc pentru a-şi exprima uimirea. După aceea ochii i se luminară.

— Acum înţeleg ce se-ntâmplă, White. Acum înţeleg. Ar fi trebuit s-o fi văzut din capul locului.

Tăcu şi-şi masă fruntea.

Rachel profită de momentul acela.

— Domnule general, recomandarea mea este să acţionăm cu toată viteza posibilă pe baza acestei informaţii şi să anunţăm Secţia lui Noel Symonds din Curtea Verii. Cu tot respectul, ar putea fi mai bine dacă ar sosi din partea directorului-adjunct Liddell.

Harker plescăi din limbă.

— Nu, nici vorbă.

— Domnule general, ştiu cât de nemulţumit sunteţi că nimeni nu ne apreciază munca la justa ei valoare, însă ruşii nu sunt proşti – ei vor presupune că Kulaghin ne-a spus tot ce ştie. S-ar putea să-l extragă pe Bloom şi să-i desfiinţeze reţeaua. Şi întrucât Bloom se află în Oraşul Verii, atunci Curtea Verii se găseşte cu certitudine într-o poziţie mai bună pentru…

Generalul ridică o mână.

— White, tu lucrezi aici de mai mult timp decât mine, nu-i aşa?

Rachel aprobă din cap. *Da, iar tu te afli de cealaltă parte a biroului doar pentru că ai fost coleg la Eton cu sir Stewart şi poţi să urinezi din picioare*, gândi ea, păstrându-şi chipul impasibil.

— Din 1917, domnule general, imediat înainte de

terminarea războiului.

— Aşadar, ai foarte multă experienţă, totuşi nu ţi-ai dat seama? Bun, dă-mi voie atunci să-ţi explic.

Harker ridică un deget.

— Un rus turbulent îşi face apariţia, cauzează tot felul de necazuri, pretinde că vrea să dezerteze, dar tace chitic când sunt prezenţi ofiţerii superiori. Care crezi tu că ar fi explicaţia?

Rachel îl privi lung, fără să înţeleagă.

Generalul urmă:

— În mod vădit el crede că are o şansă mai bună de a o păcăli pe femeia care i-a fost repartizată pentru interogatoriu! El se preface că-şi deschide sufletul înaintea ei, o face să se simtă că ar fi o fiinţă specială, apoi îi oferă o informaţie, susţinând că în Serviciul nostru, frate, există o cârtiţă. O şi agresează, destul de brutal, pentru a se asigura că pare serios. Iar în final îşi zboară creierii, să nu-l putem interoga mai departe. Noi luăm „informaţia” aceasta de bună, ne facem complet de râs în faţa Spionălucilor şi, în timp ce ne ciorovăim între noi, ruşii se distrează de minune cu nemernicii ăia de luddiţi şi alţi idioţi care cred că morţii le fură slujbele. Cum ţi se pare ipoteza asta, White?

Mi se pare idioţenia cea mai mare pe care-am auzit-o-n viaţa mea, gândi Rachel. Furia năvăli în ea, glacială şi puternică precum votca. O umplu până la margine, până simţi că orice mişcare sau cuvânt i-ar fi putut perturba tensiunea superficială delicată, astfel că s-ar fi revărsat, toată odată.

Rămase nemişcată şi respiră adânc, până ce talazul furiei i se diminuă. Generalul se lăsă pe spate în scaun şi-şi masă piciorul beteag.

— Aşadar, White?

— Cu tot respectul, domnule general, rosti ea încet, l-am interogat pe Kulaghin timp de două săptămâni. El n-a fost un agent provocator. Îmi pun la bătaie reputaţia mea profesională de anchetator pentru asta! Sunt de acord că intenţia lui n-a fost de a coopera cu noi, dar dacă există măcar o şansă ca informaţia pe care a împărtăşit-o să fie

autentică, trebuie să acţionăm pe baza ei.

— Ai pus degetul pe rană. Este imposibil să fie autentică.

— De ce?

— Bloom a fost investigat. Noi îi ştim pe ai lui. Eu *personal* îi ştiu pe ai lui. Este pur şi simplu imposibil ca el să fie un trădător.

— Aşa cum am zis de mulţi ani, domnule general, exact asta-i problema noastră – ignorăm profunzimea potenţială a penetrării Serviciului de către sovietici. Contra-subversiunea o duce bine-mersi, noi putem urmări cât vrem pistele banilor partidului comunist britanic sau ai ludditţilor, dar dacă negaţi până şi posibilitatea unei ameninţări reale…

— White, termină, te rog!

Rachel înghiţi dureros. Îşi simţea gâtul ca pe o rană vie.

— Dacă negaţi asta, ei bine, este pur şi simplu… incompetenţă.

Când scuipă ultimul cuvânt, glasul i se stinse.

— Nu ai făcut altceva decât să-mi dovedeşti punctul de vedere, spuse Harker.

Surâse uşor, iar vocea îi era caldă şi înţelegătoare.

— Când am fost în India, l-am pedepsit pe un ofiţer cu biciuirea pentru că a vorbit cu mine cam aşa cum ai făcut tu acum. A fost o măsură eficientă şi cred că şi-ar dovedi eficienţa şi acum. N-aş fi însă gentleman, dacă nu ţi-aş înţelege limitările. Vezi tu, Kulaghin te-a ales ca ţintă fiindcă era în stare să-ţi exploateze obsesiile favorite. Istericalele astea…

Generalul ţâţâi.

— Asta m-a îngrijorat mereu în privinţa ta, White. Meseria noastră este dificilă, afectează nervos şi aş zice că te-ai descurcat bine cu câte un irlandez, un luddit sau cu alţii de teapa lor. Ba chiar remarcabil, ţinând seama de limitările tale înnăscute. Însă la ultima examinare a dosarului tău, mi s-a părut că ai obţinut cele mai bune rezultate în Arhivă. Un rol de susţinere s-ar potrivi mai bine sensibilităţilor tale, cel puţin temporar. Program mai scurt, mai puţină încordare nervoasă. Sunt convins că Joe ar fi de acord, nu crezi?

Rachel amuţi. Lumea se învârtea în jurul ei.

— Cred că există un post liber în Secţia Financiară. Domnişoara Scaplehorn ar putea profita cu adevărat de pe urma cuiva de calibrul tău.

— Aş prefera să demisionez, spuse ea printre dinţi.

— Ai şi opţiunea aceea, sigur că da. În cazul respectiv însă am avea probleme asociate pensiei şi Tichetului tău. Aşa ceva ar fi extrem de regretabil. Înţeleg că domnul White nu şi-a revenit pe deplin.

— Eu… eu…

— Nu este nevoie să spui nimic, White, trebuie să îngădui timpului să vindece rănile. De ce nu-ţi iei câteva zile libere, iar după aceea te prezinţi joi la Clădirea F? Eşti liberă acum. Şi te rog să-i transmiţi toate cele bune din partea mea bătrânului şi dragului Joe.

Rachel merse prin coridorul principal din Wormwood Scrubs. Glasuri, paşi şi ţârâituri de ectofoane reverberau constant din pereţii de cărămidă şi beton, acoperindu-i corul confuz al propriilor gânduri. Nu putea suporta să intre în celula micuţă a biroului ei – care de acum nu-i mai aparţinea –, aşa că-şi luă pardesiul şi se îndreptă către o uşă laterală care se deschidea spre o curticică, utilizată pe timpuri ca loc pentru exerciţiile fizice ale deţinuţilor.

Aerul rece îi limpezi mintea. Cerul amurgului era înnorat. Femeia nu putea să vadă dincolo de zidurile înalte din cărămidă roşie, însă luminile capitalei transformau norii în perdele chihlimbarii şi purpurii. Bănuia că aşa apărea Londra văzută din Tărâmul Verii. Cum ar fi fost oare să fii Peter Bloom, să vezi oraşul celest deasupra şi să ştii că îi şubrezeşti temeliile prin fiecare acţiune, prin fiecare gând?

Cariera ei era una, dar o cârtiţă în Curtea Verii – aşa ceva însemna o rană chiar în inima Serviciului. Poate că de aceea Harker refuza s-o creadă, fiindcă sfida concepţia lui privind ordinea naturală. În acelaşi timp însă era perfect logic. Operaţiunile recente din Asia Mică fuseseră dezastre minore. Ei tot nu aveau agenţi de calitate în Rusia, iar o cârtiţă era în privinţa asta o explicaţie mai simplă decât o

Prezenţă omnipotentă.

— Bună, Rachel!

Roger Hollis stătea în pragul curţii, purtând un trenci spilcuit gri-cărbune şi ţinând în mână un bucheţel de flori. Avea un chip pe care l-ai fi putut numi cu îngăduinţă dur, păr castaniu ondulat şi ten adolescentin, cu toate că împlinise treizeci şi doi de ani.

— Ce cauţi aici? întrebă ea. N-ar fi trebuit să pregăteşti ceai pentru noul nostru şef din Blenheim?

În ciuda resentimentelor pe care i le purta lui Harker, Rachel trebuia să admită că nu era corect ca Secţiile Interne – F, V, A şi altele – să fie înghesuite în Scrubs, pe când Secţiile Informaţii Externe şi Legătura cu Curtea Verii să se lăfăie doar ele în superbul palat Blenheim din Oxfordshire.

— Ah, mai trec din când în când… să-mi văd vechii prieteni.

Rachel surâse. Un secret binecunoscut de toţi era că fosta secretară a lui Roger, Kathleen Wiltshire din Secţia V, îi era amantă.

— Oricum, am trecut pe aici şi am auzit că ai intrat azi în bârlogul leului, nu te-am găsit în biroul tău şi mi-am amintit că aici obişnuiai să evadezi. Cum a mers?

— Ţi-a spus Allen ceva? Omul ăla bârfeşte mai mult decât o secretară. Am ieşit împroşcată cu rahatul leului. Se pare că de acum încolo voi ajuta Financiarul să-şi calculeze sumele.

— Nu vorbeşti serios!

Rachel zâmbi strâmb. Roger obişnuia să aibă un efect calmant asupra ei. Se împrieteniseră la un meci de tenis pe care Laura, una dintre colegele ei de şcoală, îl aranjase cu câţiva ani în urmă în tentativa de a o integra în societatea celor aflaţi pe acelaşi nivel şi – suspecta Rachel – într-o tentativă prost deghizată de stabilire a unei legături. Între ei nu se petrecuse niciodată nimic, totuşi femeia recunoştea ceva familiar în Roger. Dincolo de aroganţă şi de farmecul băieţesc, exista un vid care trebuia umplut, iar asta îl atrăsese către Serviciu.

— A existat un incident cu o sursă, zise ea. Cineva trebuia învinovăţit.

— Aşa ceva pare neobişnuit de stupid, chiar şi pentru bătrânul Jasper.

Roger îşi drese glasul şi sunetul se transformă într-o tuse sacadată, care persistase după un episod de tuberculoză în Hong Kong. Suna mai rău decât îşi amintea Rachel.

Bărbatul îşi şterse buzele cu batista.

— De ce nu vii înăuntru din frigul ăsta, ca să-mi poveşteşti totul?

Biroul lui Rachel fusese convertit dintr-o celulă pentru două persoane. Nu avea ferestre şi ea încerca să petreacă înăuntru cât mai puţin timp posibil, preferând să lucreze în încăperea staffului superior sau în bibliotecă. De aceea măsuţa ei juca în principal rolul de parcare pentru note informative şi cópii de dosare, fiind acoperită cu teancuri de hârtii îngălbenite, cu iz de mucegai. Ea se aşeză pe marginea mesei, cedându-i lui Roger singurul scaun.

Fără să ofere numele lui Kulaghin sau să intre în detaliile operaţiunii, îi explică situaţia.

— În esenţă, îngrijorarea mea este următoarea: dacă nu facem ceva rapid, cârtiţa asta va dispărea adânc în vizuina ei şi ne va lua şi proviziile. Sunt sigură că, acum, în timp ce vorbim, NKVD-ul se gândeşte cum să-şi recupereze omul şi în acelaşi timp să cauzeze cât mai multe prejudicii. Eu nu voi putea împiedica asta în timp ce completez formulare de cheltuieli pentru domnişoara Scaplehorn.

— Şi ce ai de gând? întrebă Roger.

— Păi, amândoi cunoaştem câţiva Tineri Furioşi din Curtea Verii – Burgess, Pickering, Symonds, cei din grupul lor –, iar unii dintre ei încă participă la seratele soţilor Harris. Aş putea face pur şi simplu o aluzie că în cuibul lor se află un trădător.

Roger se lăsă pe spătarul scaunului.

— Dezertorul nostru cu comportament scandalos a oferit vreun nume?

Un gând teribil, paranoic, o izbi pe Rachel cu răceala

aerului nopţii. Roger putea să se ducă la Harker şi să-i spună că ea intenţiona să treacă peste capul lui. Ar fi fost o acţiune perfect logică. Îl privi şi căzu pe gânduri. Ochii bărbatului sclipeau întunecaţi în lumina pâlpâitoare a becului simplu din tavan. După aceea el tuşi, redevenind prietenul ei Roger.

Oricât de mult ar fi detestat reţeaua foştilor colegi de şcoală care îngăduia unora ca Harker să ajungă în poziţii înalte fără să fi deţinut calificări sau competenţe reale, Roger era singurul caz în care Rachel îşi folosise propriul rang pentru a ajuta un prieten. El aplicase de două ori pentru SIS şi fusese respins de fiecare dată. Argumentul împotriva lui fusese că, în perioada cât lucrase ca jurnalist în Hong Kong, fusese asociat cu personaje dubioase. Pentru Rachel asta nu însemna decât că el îşi făcuse treaba bine.

Femeia mersese la sir Vernon, şeful Serviciului pe atunci, şi sugerase ca lui Roger să i se permită să mai aplice o dată, ca ea să-l examineze neoficial şi să-şi asume responsabilitatea pentru el. Drept urmare, bărbatul îi devenise asistent şi nu-i oferise niciodată motive pentru a-şi regreta decizia – era un cercetător conştiincios cu ocazionale sclipiri de excelenţă, iar Rachel se bucurase enorm când Blenheim îl recrutase, promovându-l. Cu toate acestea, nu strica să fie precaută.

— Nu, spuse în cele din urmă. A zis doar un nume de cod: FELIX.

— Înţeleg. Să fiu sincer, nu cred că asta va fi suficient. Moartea i-a făcut pe toţi desfrânaţii ăia să fie prudenţi ca babele. Toţi vor să se împăuneze înaintea Şefului. Vei avea nevoie de ceva mai solid ca să-i convingi. În plus, se prea poate ca Jasper să fie un dobitoc, dar are dreptate într-o privinţă. Poate că rusnacul ăla a fost trimis *într-adevăr* aici ca să provoace haos. Rachel, ştii bine că am un respect uriaş faţă de judecata ta, însă…

— Însă… ce?

Nu-şi putea ascunde iritarea din voce. Era nervoasă şi surescitată după noaptea nedormită şi întâlnirea cu Harker, şi ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l audă era ca Roger să-i

dea dreptate generalului.

— Ia-o uşor!

Bărbatul ridică braţele cu un gest de liniştire, după care scoase un pachet de ţigări din buzunarul sacoului, îi oferi una, luă el însuşi o ţigară, apoi le aprinse pe amândouă cu o brichetă placată cu aur şi decorată cu un dragon.

— Vreau să spun, continuă el după aceea, că poate ar trebui să mai aştepţi niţel în privinţa asta. Eu ştiu că Liddell şi Vivian te respectă. Este posibil ca ei să meargă la sir Stewart. Eu aş miza realmente că situaţia asta se va întoarce împotriva lui Jasper.

— Liddell şi Vivian au nevoie în aceeaşi măsură ca şi Jasper de un ţap ispăşitor pentru mizeria asta.

Rachel trase grăbită din ţigară. Era recunoscătoare pentru mânia care i se răspândea în tot corpul.

— Ei bine, zise Roger, s-ar putea ca în scurt timp să mă aflu într-o poziţie din care să pot face mai multe pentru tine.

Ea îl privi fix.

— Se spune că nu doare prea mult, mai ales cu barbiturice. În acelaşi timp însă, încercarea memorării Tichetului îmi dă dureri de cap. Cred că ei introduc chestii suplimentare şi condiţii, special pentru Curte.

— Asta-i grozav! Mă bucur pentru tine, rosti Rachel cu glas sec.

— Nu sunt nerecunoscător, replică el încet. Ţie îţi datorez toate astea. Păstrează discreţia şi eu voi răspândi zvonul că totul a fost vina lui Jasper. Oamenii o vor crede. Ce-nseamnă câteva luni cu domnişoara Scaplehorn? Poţi să faci faţă. Ocupă-te de hârţoage şi relaxează-te cu Joe între timp!

— Mizele sunt prea mari! Perfect, poate că eu am probleme personale cu Harker, dar dacă-i compromisă însăşi Curtea Verii? Dacă există cea mai vagă posibilitate ca sursa să spună adevărul, trebuie să fac ceva.

— Dar noi nu ştim asta! Nu ştim cine este cârtiţa sau la ce au ei acces. Nu-i pe atât de rău pe cât crezi. Reacţionezi în mod exagerat, pentru că bruta asta te-a rănit. Îmi dau

seama cât eşti de zguduită. Gândeşte... ia-ţi o clipă de răgaz şi gândeşte raţional...

— Aha, deci *asta* este? Jasper tocmai a terminat să-mi spună că limitările mele înnăscute mă fac nepotrivită pentru activitatea asta. Tu crezi că sunt tulburată pentru că m-a rănit rusul cel rău şi mare? Mulţumesc foarte mult, Roger. Sunt foarte bucuroasă că mi-ai explicat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rachel, ştiu că ai nervi de oţel, dar cred că nu înţelegi absolut deloc Curtea Iernii.

— Am fost aici jumătate din viaţă. Cred c-o înţeleg destul de bine.

— Cu tot respectul, poate că nu-ţi îngădui chiar tu să înţelegi. Nu vrei să crezi că incompetenţi ca Harker se aleg cu gloria, în timp ce noi facem toată munca. În acelaşi timp însă, ei sunt meschini şi se luptă unii cu alţii. Asta-i ceva ce putem utiliza pentru a-i învinge în propriul joc.

— Pare să fi avut succes, cel puţin pentru tine.

Ce era în neregulă cu ea? Ar fi trebuit să se bucure pentru Roger, dar, când deschidea gura, ieşeau doar cuvinte aspre.

Bărbatul oftă:

— Asta pentru că, odată, ai avut încredere în mine, Rachel. Nu încerc altceva decât să-ţi întorc favoarea aceea şi să te protejez.

— N-am nevoie să fiu protejată.

— Doar de tine însăţi, zise el. Mă simţeam bine când lumea avea încredere în mine. Mai ţii minte despre ce am discutat, după partida aceea de tenis?

Ţigara lui Rachel era un cilindru de scrum sfărâmicios. Îl aruncă în coşul pentru hârtii. Se simţea amorţită, obosită şi pustiită, dar nu spuse nimic.

— M-ai întrebat despre Hong Kong, cum a fost într-o ţară diferită, cu o limbă diferită. Ţi-am spus că a fost greu, că nici după ce petreceai mult timp pe acolo nu puteai spune ce gândeau oamenii de fapt, că întotdeauna între ei şi tine exista un zid invizibil din sticlă. Că m-am simţit singur. Cred că trebuie să decizi în ce ţară vrei să trăieşti, Rachel. Dacă o să ai nevoie de mine, voi fi aici.

Tusea lui reverberă găunos pe coridor, când ieşi.

Rachel rămase singură o vreme şi privi liniile de creion pe jumătate şterse de pe peretele pe care obişnuia să-l folosească drept tablă improvizată. Ştia că Roger avea dreptate. Ţine capul plecat, caută aliaţi, cere achitarea de favoruri, aşteaptă-ţi ocazia prielnică! Aşa funcţionau lucrurile. Şi exact pe asta miza Bloom.

Chipul lui Kulaghin îi reapăru în minte, iar îndărătul lui, un altul, care crescu precum o planetă malefică – o frunte lată, triunghiul perfect aranjat, cu vârf ascuţit, al unui barbişon, enorm, alcătuit din beznă şi sufletele celor care mureau. Se gândi la agenţii pierduţi în Spania. Se gândi la mama ei în Tărâmul Verii şi la grădina memoriilor sale, la vocea ei în ectofon. Imperiul cucerise frontiera care, cândva, fusese cea mai înspăimântătoare dintre toate, iar agenţii SIS erau gardienii Imperiului. Când ea se angajase în Serviciu în timpul Marelui Război, cu atâţia ani în urmă, toţi înţeleseseră asta. Erau tineri şi plini de viaţă. Pe nimeni nu deranja că o funcţionară din Arhivă, ca ea, suise o treaptă şi începuse să analizeze transcrieri radio când erau în deficit de personal.

Poate că asta era problema: moartea continua să ia ceva de la tine, te făcea să uiţi ce era important.

Vei avea nevoie de ceva mai solid, spusese Roger. Apoi glasul lui Harker: *Noi îi ştim pe ai lui*.

Cine îi ştia pe oamenii lui Peter Bloom? Cine-l verificase pe el?

Era târziu, dar ea încă avea acces la Arhivă. Se aşeză la birou, îşi dezgropă ectoterminalul de sub hârtii prăfuite şi tastă o interogaţie. După o jumătate de oră era în drum spre casă, cu un dosar din carton maroniu în poşetă.

5.
O ZI LA CURTEA VERII
9 NOIEMBRIE 1938

Când Peter Bloom se trezi în ziua următoare, casa lui din Undermay din Oraşul Verii uitase ce ar fi trebuit să fie.

Când deschise ochii, zăcea gol-puşcă în lumina amurgului pe podeaua unei încăperi goale, cu pereţi din gresie tăiată grosolan, acoperiţi de simboluri scrise cu creta şi de pete ruginiu-închis. Părea o cameră de tortură. Aerul mirosea acru a funingine.

Peter blestemă. Probabil că adormise şi casa profitase de somnul lui pentru a reveni la existenţa ei anterioară.

Ca tot ce era permanent în Tărâmul Verii, casa fusese clădită din suflete. Fiecare dintre cărămizile ei era o piatră *luz*, miezul adamantin care rămânea după Destrămarea completă a unui suflet, când gândul şi memoria nu mai existau. Cu milenii în urmă, Vechii Morţi – denumirea escatologilor pentru cei din civilizaţia pierdută care precedase epoca modernă – le adunaseră şi le utilizaseră pentru a crea Oraşul Verii. Iar apoi străvechii constructori dispăruseră. După ce inventarea ectofonului deschisese explorarea vieţii de apoi, la începutul secolului, sosiseră morţii Angliei. Eterhitecţii remodelaseră oraşul, inclusiv casa lui Peter, care devenise o reşedinţă victoriană potrivită unui gentleman. Însă cărămizile păstraseră şi alte memorii şi, dacă nu le arătai cine era stăpânul, se cam risipeau.

Peter se simţea slăbit şi pustiit. Fusese atât de sărăcit de *vim*, încât căzuse într-o scurtă toropeală, îngăduind casei să scape de sub control. Dar de ce? Cuprins brusc de oroare, îşi dădu seama că memoriile lui din ziua anterioară erau puţine, primul semn al Destrămării. Ştia că mersese la Madrid. Dar aflase oare informaţii-cheie pe care le uitase deja?

Din fericire, Fântâna continua să fie la locul ei: un stand ca un lampadar cu o duză de alamă înconjurată de cadrane, care erau conectate la perete prin intermediul unui tub. El

roti un cadran. *Vim* strălucitor se revărsă, dilatându-se într-o sferă de mărimea flăcării unei lumânări, care lumină încăperea şi radie căldură.

Peter îşi făcu palmele căuş şi un tentacul din lumina lichidă curse din sfera strălucitoare şi se cuibări între ele. O sorbi şi gândurile lui îi transformară ne-gustul în terci îndulcit cu miere. Pe măsură ce distilatul de esenţă a vieţii îl umplu, amintirile îi reveniră gradat, la fel ca developarea unor fotografii. Rulă prin minte ziua anterioară şi fu uşurat să descopere că nu existau hiaturi.

Deşi fusese obosit după întâlnirea cu Inez, se silise să-şi scrie cele două rapoarte obişnuite, unul codificat către handlerul[6] lui, George, iar celălalt către Şeful. De obicei, cele două documente erau identice, dar prezenţa lui Djugaşvili în Spania necesita consultarea lui George înainte de a expedia raportul către Şeful.

Peter încercase să gândcălătorească spre una dintre „cutiile lor poştale oarbe” – un ectofon cu baterii pentru înregistrarea mesajelor –, însă constatase că baliza era inactivă. Asta nu era ceva neobişnuit: bateriile ectofoanelor nu durau nicio săptămână şi trebuiau înlocuite manual. Dar şi balizele pentru cele două telefoane de rezervă erau întunecate. Probabil că George nu era în ţară şi agenţii lui neglijaseră să îngrijească cutiile poştale oarbe. Complet secătuit de tentativele de gândcălătorie, Peter nu avu de ales decât să-şi expedieze raportul spre şeful lui prin ectopoştă, necenzurat. Un răspuns sosi aproape imediat prin curier-spirit, solicitându-i prezenţa la ora 9:00. În moarte, bătrânul şef al spionilor nu dormea niciodată – spre deosebire de Peter, care devenise copleşit de eforturile sale.

Perfect treaz şi umplut de puterea luminescentă a *vim*-ului, Peter repezi un gând spre pereţii grosolani. Camera de tortură tremură, de parcă ar fi strâns din umeri stânjenită, şi fu înlocuită de o încăpere plăcută cu tapet alb, covor ocru-deschis şi fereastră cu perdele. Era micuţă şi fără

---

[6] În toată cartea s-a utilizat termenul original din limba engleză în locul sintagmei „ofiţer de caz” (n. tr.).

mobilier, modelată după încăperile în care locuise el în trecut în Cambridge, cu foarte puţine obiecte personale, exceptând jurnalul de mărimea unui registru contabil, aflat pe pupitru, ferecat cu un lacăt-suflet pe care îl putea descuia doar propriul lui *luz*.

Într-un fel, îi părea rău pentru casa silită să poarte o mască. Ce conta de fapt cum arăta, când într-un final totul era eter? Şi suflete? Vreme de decenii, fizicienii ştiuseră că până şi ceea ce viii considerau a fi materie solidă erau de fapt vortexuri înnodate în eter. În cele patru dimensiuni ale Tărâmului Verii, orice nod putea fi deznodat şi astfel un spirit putea remodela realitatea cu un gând... totuşi, menţinerea oricărei configuraţii necesita energie.

Micul ceas eteric de pe masă arăta 8:10 Greenwich Mean Time. Încă ar fi putut ajunge la Curtea Verii până la ora 9:00.

Se privi în hiperoglindă, o prismă înaltă din *luz* lustruit, cu ramă argintie, care era a doua piesă de mobilier din cameră. O reflexie de hiperlumină asigura o imagine tridimensională ce putea fi studiată de jur-împrejur. În interiorul prismei se afla un băiat gol-goluţ, cu chip serios, care putea avea unsprezece ani, cu păr negru, faţă rotundă şi ochi gri-argintii remarcabili.

Peter privi imaginea şi se concentră. Băiatul crescu instantaneu şi deveni un tânăr cu pântec ceva mai rotund decât i-ar fi plăcut, cu început de chelie şi cu o expresie gânditoare întipărită pe faţă. Peter îşi plăsmui haine din eter, costum negru-cărbune cu dunguliţe, pantofi Oxford, cravată în culorile Trinity College şi ceas cu lanţ de aur. Dintr-o şfichiuire a încheieturii mâinii, îşi completă garderoba cu o pălărie şi un trenci. Mulţumit, porni spre uşă şi călcă pe ceva dur şi cu muchii ascuţite.

În timpul somnului său, pe podea se acumulase pleavă de gânduri. În Tărâmul Verii putea fi periculos să visezi, deoarece eterul pliabil îţi putea materializa coşmarurile. De data asta, lucrurile născute de subconştientul lui păreau inofensive: o panglică abstractă, spiralată, câteva molii cu aripi albe, moarte şi un soldăţel de jucărie.

Mânat de un impuls, ridică jucăria. Era din alamă turnată grosolan, dar pictată cu dragoste în kaki şi verde. O puse în buzunar. Putea să stea pe biroul lui de la serviciu, până avea să se Destrame.

Şiruri de faţade din marmură se îmbujorau trandafiriu sub strălucirea neschimbătoare de amurg din Tărâmul Verii, în timp ce Peter mergea pe Ear Street.

Eterhitecţii îşi făcuseră bine treaba. Oraşul Verii găzduia milioane de Noi Morţi cu Tichete, în medii proiectate pentru a evoca tot ce putea oferi mai bun Imperiul Britanic, obiecte ţesute din eter şi solidificate de credinţa colectivă. Când Peter se mutase în Undermay, ar fi putut confunda târguşorul cu Mayfair, dacă n-ar fi fost absenţa ciripitului de păsări şi lipsa succesiunii noapte-zi.

Cu toate acestea, cu cât trăiai mai mult în Tărâmul Verii, cu atât mai straniu devenea totul. Hipervederea ţi se acutiza şi, treptat, conştientizai două direcţii suplimentare care erau invizibile pentru cei vii.

Una era direcţia *ana*, sau patru-n-sus. Spre *ana* se afla lumea celor vii, în propria ei felie subţire de eter. Era direcţia Nevăzutului, sursa misterioasă de hiperlumină şi suflete. Pietrele *luz* cădeau din *ana* şi se fixau în configuraţii eterice dense, precum creierele la naştere.

După moarte, *luz* se detaşa şi cădea sub planul lumii vii în direcţia *kata* – echivalentul lui „jos” în a patra dimensiune. Piatra-suflet lua cu ea amintirile persoanei în Tărâmul Verii, aidoma pământului care rămâne agăţat printre rădăcinile unei plante smulse din sol. Doar Destrămarea le înlătura pe acestea, până rămânea doar *luz*.

Peter se întreba adesea cum reuşeau majoritatea sufletelor să ignore pur şi simplu *kata* infinită de sub ele. Chiar şi acum, când mergea prin Adelphi Park, micuţ, dar perfect întreţinut, spre staţia de patrumetrou de pe colţul dintre Fortress Road şi Echoes, simţea ca şi cum ar fi traversat un decor de teatru făcut din *papier mâché*, ceva ce ar fi putut străpunge cu un băţ ascuţit.

Adică aşa cum s-ar fi petrecut cu întreaga lui existenţă, dacă ar fi comis o singură eroare cu Şeful.

Era ora de vârf pentru navetişti. Staţia patrumetroului era ticsită, în general cu Noi Morţi înstăriţi care lucrau în nivelurile *ana* mai înalte ale oraşului. Unii dintre bărbaţii în costume decedaseră de suficient timp încât să fi renunţat la mers şi se deplasau cu o lunecare aparte, abia atingând pietrele caldarâmului cu pantofii lustruiţi.

Peter coborî în staţie şi se alătură cozii ordonate de pe platforma circulară ce înconjura extremitatea în formă de dom a tunelului. Vagonul patrumetroului sosi – o emisferă mare din cristal care se materializă cu un pâlpâit. Peter sui odată cu ceilalţi navetişti, se apucă de o bară fixată în plafon şi se ţinu strâns în timp ce vagonul ţâşni în direcţia *ana*.

Gândcălătoria ar fi fost mai rapidă, dar transportul public era un mod bun pentru a conserva *vim*-ul, iar hipervederea prin cristal oferea imaginea naturii cvadridimensionale a oraşului. Spre direcţia a patra, clădirile erau stivuite unele peste altele ca etajele unui tort de nuntă. Mansardele şi hornurile pur decorative se contopeau cu subsolurile nivelului *ana* sau *kata* adiacent, ori îşi atingeau reciproc pereţii sau acoperişurile sub unghiuri Escher. Nu pentru prima dată, Peter se gândi că oraşul semăna cu un fagure.

Se uită la chipurile impasibile ale navetiştilor, care îşi deschideau gazetele cu foşnete de elitre de insecte moarte. Ce ar fi crezut Inez despre această viaţă de apoi burgheză, în care morţii continuau să repete rutinele vieţii ca nişte albine lucrătoare reanimate? Poate că avea să înţeleagă că strădania ei pentru ceva mai mare decât ea însăşi era în sine un soi de Paradis. În timp ce metroul suia spre *ana* şi lumina Nevăzutului spori, Peter se pomeni dorindu-şi cu ardoare să nu fie nevoit să răpească Paradisul acela femeii.

Peter coborî la staţia Albert Park de la capătul *ana* al Fortress Road, la distanţă scurtă de mers pe jos de destinaţia sa.

Sediul Curţii Verii era modelat după palatul Blenheim,

omologul său din lumea celor vii: o clădire mare, în stil baroc, cu foişoare înalte din piatră ce se profilau pe cer. Găzduia mii de spirite ale căror sarcini variau de la controlarea agenţilor, logistică şi arhivare, până la compilarea şi analizarea informaţiilor provenite din semnale. În acelaşi timp, ele asigurau comunicaţii protejate pentru forţele armate ale Maiestăţii Sale. Mergând cu pas energic într-acolo, Peter îşi mai revizui o dată mintal raportul.

Un disident rus care dorea să controleze Republica Spania. O sursă apropiată de el. Un răspuns probabil agresiv din partea sovieticilor faţă de desfăşurarea ectotancurilor. Nu-şi putea alunga senzaţia că făcuse o eroare, că Şeful suspecta ceva.

Urcă scara lată a intrării principale şi, brusc, caracterul distinct de Tărâmul Verii deveni clar în Curtea Verii. Prea mulţi pereţi şi colţuri aveau unghiuri imposibile şi, ocazional, întreaga clădire se îndoia şi tremura ca un miraj. Curtea era un hipercub cu pereţi de piatră-suflet care-i protejau secretele din toate părţile, chiar şi în *ana* şi *kata*.

Semnă în registrul de intrări cu amprenta *luz*-ului său şi aşteptă până sosi un spirit însoţitor, care să-l conducă la cabinetul Şefului de la etajul şase *ana*. Până şi un şef de Secţie ca Peter avea nevoie de o călăuză. Eterhitectura clădirii se schimba întruna pentru a elimina orice puncte fixe ce puteau fi utilizate pentru vreo gândcălătorie neautorizată, ceea ce ducea la crearea permanentă a unui labirint de coridoare, pasaje şi mezanine, hiperoglinzi şi colţuri oarbe. Era ca şi cum ai fi rătăcit printr-o iluzie optică.

Anxietatea îi crescu pe măsură ce se apropia de cabinetul Şefului. Încercă să se agaţe de faptul că niciuna dintre măsurile de securitate nu erau îndeajuns pentru a proteja Curtea din interior. Dar pe când suia palierele caleidoscopice de trepte, care ocazional coteau în lateral, spre *kata* ori spre *ana*, aerul lui obişnuit de superioritate îl părăsi.

Când intră în cabinetul Şefului, zări la început doar silueta bărbatului, dominată de bărbia proeminentă care se

contura pe fundalul luminii orbitoare a Nevăzutului dinspre fereastră.

— Intră, Bloom!

Peter se aşeză pe scaunul dinaintea biroului mare. Avu nevoie de câteva secunde pentru a se adapta luminii, dar îşi păstră chipul impasibil. Directorului îi plăcea să dispună de o clipă pentru a-şi evalua vizitatorii.

Şeful se întoarse şi-şi aplecă ţeasta rotundă cu păr arămiu şi rar peste hârtiile de pe birou, după care-l ignoră complet pe Peter pentru câteva minute. Ocazional arcul fin al gurii îi zvâcnea uşor, însă Peter nu putea spune dacă de mulţumire sau de insatisfacţie. Citirea-sufletului era posibilă doar cu cei vii sau cu spiritele recent decedaţilor, care încă nu stăpâneau ţeserea-eterului.

Într-un final, Şeful se lăsă pe spate în scaun şi duse un monoclu cu ramă de baga la ochiul drept, care fu apoi mărit la proporţii ridicole. Privirea de ciclop era însă atât de străpungătoare, încât râsul involuntar pieri de pe buzele lui Peter.

— Ei bine? zise Şeful.

— Da, domnule?

Şeful nu spuse nimic. Peter îşi drese glasul.

— Domnule, am crezut că m-aţi chemat ca să discutăm despre raportul meu.

— Nu.

Şeful clătină brusc din cap şi monoclul îi căzu de la ochi. Cumva, privirea focalizată a ochilor lui de mărime normală era încă şi mai intensă.

— Nu?

— Nu, ci te-am convocat fiindcă voi avea nevoie de un şef nou pentru Secţia Iberică.

Gura Şefului zvâcni din nou.

— Ce ai de spus în apărarea ta?

Luz-ul lui Peter îi deveni o greutate rece şi inertă în piept. În sinea lui, vocea lui George şopti litania pentru clipa demascării. *Nu recunoaşte nimic. Neagă totul. Recurge la contra-acuzaţii.*

Îşi îndreptă spatele şi se uită la director.

— Domnule, sunt conştient de faptul că Secţia s-a confruntat recent cu unele probleme şi-mi asum întreaga responsabilitate. În acelaşi timp însă consider că recrutarea lui CARRASCOS – numele de cod pe care Peter i-l atribuise lui Inez – a însemnat un progres semnificativ şi…

— Da, sunt de acord.

— Cu ce anume sunteţi de acord, domnule?

— Că a însemnat un progres semnificativ. De aceea doresc recomandarea ta pentru şefia unei Secţii nou-înfiinţate.

— Nu înţeleg.

— Dragul meu băiat, este foarte simplu. Începând din clipa următoare vei fi prea ocupat pentru a-ţi mai gestiona Secţia. Noua ta slujbă este în recent înfiinţata Comisie Specială pentru Problema Iberică. Mă vei ajuta să-l conving pe prim-ministru că este necesar ca individul acesta, Djugaşvili, să preia controlul Spaniei.

Să-l convingă pe prim-ministru.

De data aceasta, Peter aproape că-şi pierdu controlul sinelui eteric. Brusc, palmele care se odihneau pe genunchii săi acoperiţi cu ţesătură în dunguliţe fură ale unui băieţaş, ieşind din mâneci supradimensionate. Închise ochii şi încercă să se concentreze asupra imaginii sinelui. Ceva din buzunar îl apăsa dureros pe coapsă şi-şi aminti soldăţelul cu baioneta ruptă.

— Bloom? Te simţi bine?

El inspiră adânc.

— Da, domnule, sunt bine. Doar… surprins.

— Dacă doreşti, pot trimite după nişte *vim*.

Peter clătină din cap. Şeful îşi uni buricele degetelor şi-l privi.

— Mă aşteptam din partea ta la o reacţie uşor diferită.

— Domnule… sunt onorat. Realmente sunt onorat. Atât doar că… Aşa cum aţi văzut din raportul meu, BRIAR a acţionat prea repede cu CARRASCOS şi doar printr-un simplu noroc am izbutit să găsesc ceva care să rezoneze cu ea. Recomandarea mea ar fi să petrecem mai mult timp cultivând-o, înainte s-o implicăm într-o operaţiune majoră.

Şi, cu tot respectul, domnule, în clipa de faţă eu sunt cel mai calificat pentru aşa ceva.

Pe lângă nenumăratele hârtii ce acopereau biroul Şefului, într-un stativ de lemn de pe marginea sa existau fiole mici din sticlă ce conţineau lichide colorate. Despre ele se presupunea că ar fi mementouri ale cernelurilor invizibile pe care SIS se bazase în lumea celor vii, în zilele dinaintea Curţii Verii. Şeful ridică una şi o examină cu atenţie.

— Ştiai, întrebă el, că una dintre cele mai bune cerneluri pe care le-am avut iniţial a fost sperma?

Şeful zâmbi pieziş.

— Este adevărat, să ştii. A funcţionat destul de bine şi operatorul dispunea de un furnizor… de nădejde. Unul dintre flăcăii noştri din Rusia a încercat s-o stocheze şi scrisorile lui duhneau ca naiba. A trebuit să-i spunem că pentru fiecare comunicare era necesar material proaspăt. Poate că-ţi vine să râzi, dar întotdeauna mi s-a părut aproape poetic. Da, soldaţii noştri îşi varsă sângele, însă de câte ori le-am cerut să-şi dea acel fluid specific pentru Maiestatea Sa? Tu n-ai fost în armată, nu-i aşa, Bloom?

— Nu, domnule.

— Atunci poate că nu înţelegi pe deplin sacrificiile pe care ni se cere uneori să le facem.

Şeful se lăsă pe spate şi-şi masă piciorul stâng cu un aer absent. Bărbatul trecuse printr-un oribil accident auto care-l costase viaţa fiului său… care nu avusese Tichet. Piciorul îi fusese strivit şi rămăsese blocat. El îl retezase cu un briceag şi se târâse spre băiat. Corpurile lor fuseseră găsite împreună – tatăl ţinându-l pe fiu în braţe.

Şeful revenise la muncă după o lună.

— Voi fi sincer cu tine, Bloom. Secţia ta şi-ar fi putut face treaba mai eficient, iar acum avem de-a face cu o mizerie. Amiralitatea cere cu vehemenţă război. Lucrurile vor merge mai rău înainte să meargă mai bine. Prim-ministrul a spus în mod explicit că doreşte informaţii la prima mână, aşa că este rândul tău. Avem nişte lucruri foarte dificile să-i spunem. Dacă auzirea lor din gura ta va uşura oprirea unui război, vei apărea în faţa lui şi vei vorbi până te vei învineţi

la faţă. BRIAR se poate ocupa de noua ta sursă. Ai înţeles?

Lui Peter i se puse un nod în gât.

— Da, domnule.

Glasul morocănos al Şefului se mai îmblânzi.

— Te vei descurca, Bloom, zise el. Te vei descurca.

Peter părăsi ameţit cabinetul Şefului. Propriul lui birou era la etajul patru *ana*. Trecu prin Secţiile Poloneză şi Italiană, apoi pe lângă intrarea spre Horn – un turn *luz* care ajungea până la eterul lumii celor vii şi îţi îngăduia apeluri protejate prin ectofon spre Whitehall şi Blenheim fără să părăseşti Curtea Verii.

Închise uşa, se aşeză la birou şi se lăsă pe spătarul scaunului. Însemnări şi diagrame pentru operaţiunea spaniolă, scrise cu gândul chiar în eter, pluteau peste tot aidoma unor pânze de păianjeni. Imaginea lui Inez primită de la BRIAR se găsea în centrul tuturor şi, dacă aşa ceva era posibil, privirea ei părea mai aprigă decât o ţinea minte bărbatul. Peter flutură din mână. Rândurile de scris alb şi ordonat, liniile şi casetele tremurară şi se evaporară.

Teoretic, el ar fi trebuit să fie încântat. Căpăta acces fără precedent la cele mai înalte niveluri de putere din Imperiu într-un moment critic când putea fi extrem de valoros pentru cauza Prezenţei. George ar fi fost în culmea fericirii.

Atunci, de ce se simţea absolut şi complet îngrozit?

Scoase soldăţelul din buzunar şi-l aşeză pe birou. Îl privea, aşteptând cu mâini fără degete încleştate pe puşcă. Îşi aminti un joc de pe podeaua livingului părinţilor săi, un bărbat cu pântec rotund care amplasa armate de soldăţei şi se deplasa în patru labe, un Gulliver roşu la faţă care trona deasupra unui popor liliputan.

Prim-ministrul.

Simţi brusc în jurul lui strânsoarea *luz* fermă a pereţilor Curţii Verii. Ar fi trebuit să lucreze – Şeful îi ceruse să pregătească în două zile o prezentare pentru prim-ministru –, dar îi era imposibil să se concentreze.

George. Trebuia să-l vadă pe George. Handlerul lui trebuia să afle despre Djugaşvili şi despre oportunitate. Era

un temei mai mult decât suficient pentru o întâlnire faţă în faţă în lumea celor vii.

Pentru o clipă reuşi chiar să se convingă că acela era motivul adevărat pentru care dorea să-l vadă pe George.

Peter îşi luă haina şi pălăria şi ieşi din birou.

Odată ce fu în siguranţă în afara Curţii şi porni pe aleea pietonală largă care traversa verdele luxuriant din Albert Park, tivit cu chihlimbar în lumina neschimbată a Nevăzutului, începu să-şi analizeze opţiunile. Mai era aproape o lună până la data când trebuia să aibă loc următoarea lor întâlnire. El trebuia să utilizeze protocolul pentru o întâlnire de urgenţă, ceva ce nu mai făcuse până atunci. George subliniase că protocolul trebuia folosit doar pentru motivele cele mai serioase.

Peter se concentră, îşi imagină statuia unui leu din capătul Fortress Road şi gândcălători.

Imaginea leului îl trase prin eter şi Albert Park se înceţoşă într-o pâclă portocalie. Sau poate că el rămânea nemişcat şi eterul curgea în jurul lui şi prin el ca o apă rece, luând *vim* până ce deosebirea dintre viziune şi realitate dispărea.

Peter stătea între labele frontale ale unei statui din marmură care reprezenta un leu. Se întoarse şi în faţa lui zări enorma jumătate de perlă neagră a Fortăreţei, cea mai veche structură din oraş. Fortăreaţa domina de departe toate creaţiile eterhitecturale fanteziste de lângă Albert Park. Silueta ei semisferică întunecată era prezentă în toate nivelurile oraşului. Existaseră propuneri de dezasamblare a structurii străvechi şi de utilizarea altundeva a nenumăratelor ei pietre *luz*, dar deocamdată savanţii Imperiului nu izbutiseră să descopere artele eterice pierdute ce fuseseră utilizate în construirea ei cu milenii în urmă.

În piaţă se adunase o mulţime mică. Fortăreaţa atrăgea vizitatori, mai ales pe cei recent decedaţi, care vizitau punctele de atracţie ale oraşului. Peter trecu pe lângă grupuri de copii ale căror scântei ale sufletelor sclipeau de uimire şi teroare şi pe lângă soldaţi gălăgioşi ale căror

corpuri eterice etalau deschis rănile oribile ce le sfârşiseră vieţile. El urmă buza Fortăreţei până îl găsi pe Ascultător.

Ascultătorul era un bărbat palid care se Destrămase până în punctul în care *luz*-ul îi devenise o stea strălucitoare în piept, iar chipul îi era abia vizibil. Atingea cu degete cenuşii, ca de fum, plăcile negre ale zidului curbat şi murmura încetişor în barbă, reproducând ca un ecou şoaptele inaudibile ale pietrelor-suflet străvechi. Pălăria îi era aşezată pe jos. Înăuntrul ei scânteia o mână de şilingi şi penny *luz*.

Peter îi aruncă o privire de milă autentică. Deşi teoretic Serviciul Naţional al Morţii garanta oricărui posesor de Tichet un venit minim de *vim* şi cazare în Oraşul Verii aflat în permanentă extindere, ocazional. Destrămarea prematură însemna că un spirit uita pur şi simplu să mai fie parte din sistem. Era un proces impredictibil. Mulţi Destrămaţi păstrau o singură amintire sau o obsesie care le definea întreaga existenţă.

— Pietrele-suflet străvechi vorbesc, rosti Ascultătorul cu glas subţire şi piţigăiat. Ele îţi spun trecutul şi viitorul. Un şiling *vim* ca să afli.

Peter surâse şi clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Prefer să aflu după moda veche.

Se întrebă dacă individul slujea cu adevărat Prezenţa sau dacă era un intermediar pentru alt agent. Oare Ascultarea nu era decât o prefăcătorie sau el îşi sacrificase memoriile, propriul sine, pentru cauză? În acelaşi timp însă, dedicaţia absolută a Ascultătorului pentru lucruri pe care alţii nu le puteau vedea sau auzi era foarte familiară.

Utilizând un cod simplu convenit cu George, Peter transpuse data dorită a întâlnirii lor – mâine – în monede *luz*. Când discurile strălucitoare zornăiră în pălărie, simţi că greutatea de pe umeri îi dispăruse.

Handlerul lui avea să ştie ce să facă.

Ascultătorul îl ignoră şi reveni la treaba lui. Peter merse până găsi o secţiune de zid în preajma căreia nu se afla nimeni. Atunci îşi lipi urechea de suprafaţa netedă şi rece, închise ochii şi ascultă.

6.
CUM SĂ ÎMBLÂNZEŞTI UN ELEFANT
5 NOIEMBRIE 1938

Sâmbătă, Rachel White era în drum spre întâlnirea cu şeful mort al spionilor, când îşi dădu seama că era urmărită.

La început a fost doar instinctul, întrezărirea unui mers familiar, a unei feţe sau pălării. Mulţimea din Charing Cross era densă, atrasă la plimbare de după-amiaza însorită de toamnă. Ea se opri la o gheretă care vindea plăci vechi, se prefăcu că studiază coperta unei partituri de Schubert şi cercetă trecătorii.

Băieţaşi vânzători de gazete ţipau în gura mare şi purtau pe spate pancarte publicitare: ADEVĂRUL DOARE – ÎNSĂ ADEVĂRUL ACESTA VĂ VA FACE SĂ URLAŢI. Muncitori turnau asfalt aburind cu iz înţepător. Automobile electrice cu aspect aerodinamic şi autobuze vechi care se hurducau se înghesuiau în ambuteiaje şi claxonau sonor. Un tânăr în pulover îi aruncă o privire apreciativă. Lucrători din ectofabrici, cu haine neîngrijite şi aspect nesănătos al tenului, mergeau fără entuziasm spre muncă. Un ins din sindicatul taximetriştilor îi oferi un pliant despre ticăloşiile taxiurilor-spirit şi şomaj.

Nimic. Nici chipuri familiare, nici pălării, nici mersuri. Abilităţile ei de teren – tehnicile spionilor pentru întâlnirile clandestine şi evitarea filajului – erau ruginite, dar încă ştia cum să execute o rută prin care să detecteze un filaj: o cale prin oraş astfel concepută încât să-i silească pe urmăritori să se deconspire. În ultimele trei ore, Rachel traversase oraşul în lung şi în lat cu metroul, schimbase câteva taxiuri şi hoinărise prin Harrods. Librăria Foyles urma să-i servească drept locul unde să se piardă în mulţime.

Bineînţeles, era posibil ca o echipă de agenţi să fileze un suspect fără să fie observată. Dacă agenţii erau mai mult de patru, deveneau practic de nedetectat. În plus, Rachel nu avea cum să perceapă filajul eteric, deşi Observatorii-

spirite erau aproape inutili pe timpul zilei.

Era oare excesiv de precaută? După ştiinţa celor din Curtea Iernii, ea lucra acum cu zel în Secţia Financiară, făcând exact ce o sfătuise Roger. Freca de colo până colo hârţoage anoste pe care orice funcţionară banală le-ar fi putut rezolva, dacă n-ar fi fost necesară autorizaţia ei superioară, aproba telegrame expediate băncilor pentru finanţarea de operaţiuni peste hotare şi concilia conturi cu elemente deliberat obscure. Rachel prânzea la cantină cu stafful tânăr, departe de foştii ei colegi. În rarele ocazii când interacţiona cu Liddell, Vee-Vee sau alţii din personalul cu vechime, accepta cu eleganţă promisiuni deşarte de sprijin şi sugera că ar fi fost posibil să se pensioneze anticipat, imediat ce ar fi îndeplinit condiţiile şi ar fi avut Tichetul.

Rachel aproape că ar fi crezut ea însăşi toate astea, dacă n-ar fi existat conţinutul dosarului din carton maroniu pe care-l luase din Wormwood Scrubs şi răspunsul la ectoscrisoarea anonimă pe care o expediase cu două zile în urmă subiectului dosarului.

Traversă strada, se strecură printre băltoacele lăsate de ploaia de peste noapte şi intră în Foyles. Avu grijă să petreacă timp în secţiunea ornitologică, unde căută o carte despre hrănirea cintezelor. Avea să-i fie utilă pentru acoperirea la care lucra.

În timpul micului dejun îi spusese lui Joe că se duce la cumpărături. El avusese altă noapte proastă. În dormitor apăruse un loc rece şi Rachel dormise în camera de oaspeţi. Când se trezise, îl găsise pe Joe întins pe canapeaua din salon, cu draperiile trase şi Gertrude agitându-se în jurul lui.

— Poate că mi-ai putea aduce un cap nou, draga mea, spusese bărbatul. Am auzit că ar fi de vânzare în Harrods.

— Mie îmi place foarte mult ăsta, replicase şi-l sărutase pe frunte, simţindu-se vinovată de minciuna spusă cu uşurinţă.

Acum, pe când inspira mirosul de cărţi recent tipărite şi-şi croia drum prin labirintul de rafturi, se întrebă dacă n-ar fi fost chiar o idee bună să cumpere nişte păsări.

Apoi îl recunoscu pe tânărul blond cu pardesiu din păr de cămilă care răsfoia o carte, la nici zece metri depărtare.

Memoria îi echivală trăsăturile cu alte imagini de pe ruta ei, aidoma luminii care se reflectă de pe faţetele unei bijuterii. Un pardesiu brun-nisipiu întrezărit în Harrods. Chipul unui bărbat aplecat peste o gazetă pe linia de metrou Oxford Court. Păr blond subţire, pieptănat pe spate, o frunte înaltă şi trăsături aproape dăltuite.

Rachel avu grijă să treacă prin raza lui vizuală, după care înaintă mai mult în adâncul librăriei. Când el apăru de după un colţ în secţiunea de istorie, femeia îl aştepta.

Tânărul încremeni când o văzu acolo, la numai câţiva paşi depărtare.

Bineînţeles că SIS o supraveghea. Rachel fusese o idioată să creadă altceva. Cineva – probabil Harker sau Roger – transmisese deja informaţii despre ea către Şeful din Curtea Verii şi cei de acolo stăteau cu ochii pe ea, pentru eventualitatea în care ar fi plănuit să facă vreun gest nesăbuit. Sentimentul era simultan liniştitor şi stânjenitor, ca atunci când mama o surprinsese în copilărie după ce fugise cu fiica doicii ei în Bombay, ca să facă *chapati* în brutăria locală.

Bărbatul se prefăcu că o ignoră, studie rafturile şi atinse cotorul unei cărţi cu o mână înmănuşată. Era remarcabil de chipeş, ba chiar într-o măsură prea mare pentru un agent de teren, unde adevăraţii eroi erau bărbaţii cu aspect banal, cărora le uitai imediat chipul.

Pe de altă parte, Rachel aparţinea exact locului unde se afla. Înapoia unui birou. Lângă un raft. Atât doar că ea refuza să admită asta. De aceea îl salvase pe Kulaghin de la duel. Dorise ceva mai mult decât o cameră a copiilor pustie şi bărbatul bântuit de trecut din dormitorul ei.

Nu conta. Legile meseriei erau ferme: dacă erai filat, anulai întâlnirea. Probabil că Harker râdea pe la spatele ei, însă Rachel nu intenţiona să-i ofere satisfacţia de a recunoaşte că fusese prinsă. Reveni la secţiunea ornitologică şi cumpără o carte despre creşterea şi împerecherea cintezelor Gouldian. Când porni înapoi spre

staţia de metrou, simţea un gol în stomac.

— Mă scuzaţi, sunteţi doamna White? rosti un glas cu accent impecabil de şcoală publică.

Tânărul în pardesiu din păr de cămilă stătea în faţa ei.

Rachel oftă.

— Spune-i lui Harker să te trimită înapoi la Brickendomby Hall pentru mai mult antrenament, replică ea.

— Mă înţelegeţi greşit, doamnă. Nu sunt un Observator.

— Poate că mă poţi lămuri atunci.

— Mă numesc Henry şi sunt doar un mesager. Sunteţi atât de amabilă încât să intraţi pentru o clipă?

Indică uşa unui muzeu al figurilor de ceară, pe care era agăţat anunţul: ORORILE TRANŞEELOR – PESTE 100 DE MANECHINE.

Ea îl privi fix.

— Va dura numai un minut, urmă tânărul pe un ton liniştitor. Daţi-mi voie, vă rog.

Îi oferi braţul.

— Ar trebui să fie o expoziţie splendidă. Şi prietenul nostru comun, cel cu care aţi lucrat în Wolverhampton, este de aceeaşi părere.

Rachel arcui sprâncenele, acceptă braţul tânărului şi îngădui să fie condusă înăuntru.

Muzeul figurilor de ceară era aglomerat, înăbuşitor şi mirosea a praf încins de soare. Exponatele se aflau în săli micuţe, cu plafon jos, pline cu saci de nisip pentru a simula tranşeele. În lumina slabă, statui de ceară rigide, purtând căşti şi uniforme, reproduceau scene de război.

Un medic îi oferea un Tichet şi o fiolă cu cianură unui soldat rănit, cu capul înfăşurat în bandaj însângerat. Un pâlc de soldaţi britanici se ghemuiau înapoia sârmei ghimpate, în timp ce o bobină veche cu ştiri zăngănea şi proiecta pe perete forme de ectotancuri ce se înălţau deasupra soldaţilor porniţi la atac, înaintând şi crescând cu fiecare moarte, ridicând mitraliere cu tentacule din ectoplasmă. Un grup de doctori şi tehnicieni, cu halatele albe mânjite de praf şi murdărie, efectuau verificările finale

ale unui soldat în armură-spirit înainte de transformarea sa. Plăcile din metal şi bobinele masive din sârmă evocau un cavaler medieval. Rachel rămase mult timp privind tabloul acela. Ochii goi ai păpuşii din ceară îi aminteau de Joe. Oare aşa erau şi coşmarurile lui?

— Pe aici, doamnă White! spuse Henry.

Se aplecă pe sub o panglică întinsă care bloca un coridor şi indică o parte neterminată a expoziţiei. Ea îl urmă într-o fundătură neagră ca noaptea. Henry bâjbâi după un întrerupător. Un bec cu lumină chioară dezvălui un grup de păpuşi de ceară despuiate, care stăteau în poziţie de drepţi.

Tânărul îşi scoase pălăria. Dedesubt purta un rezonator eteric Crookes, o cunună-spirit cum era cunoscută în mod colocvial. Era unul dintre modelele scumpe: plasa de argint filigranat îi dispărea practic în păr şi abia acum Rachel distinse firul electric de culoarea pielii care-i intra în buzunarul hainei. Asta explica înfăţişarea arătoasă: Henry era un medium de clasă, care-şi închiria corpul spiritelor înstărite. El surâse trist şi vârî mâna în buzunar. Se auzi un clic slab şi trăsăturile i se contorsionară nenatural, iar ochii i se mişcau haotic, pentru ca apoi să se dea peste cap. Nu era de mirare că mediumurile obişnuiau să poarte măşti.

— Bună ziua, doamnă White! rosti el cu o voce nouă.

Era blândă şi melodioasă, mai joasă decât a lui Henry, şi o ducea cu gândul la un unchi bătrân şi bun. Copiii din toată Britania iubeau vocea aceea, vocea lui Max Chevalier, faimosul naturalist şi scriitor ale cărui emisiuni radiofonice făceau parte din ritualurile duminicale ale multor familii chiar şi după trecerea lui în Tărâmul Verii. Cei mai mulţi nu ştiau însă că Chevalier fusese şeful propriei sale Secţii în Curtea Iernii şi controlorul de agenţi cel mai de succes din SIS.

Până când primise misiunea de a-l verifica pe Peter Bloom.

— Ai trecut testul, doamnă White, zise Chevalier. Sper că-mi vei ierta micul truc. Întotdeauna este recomandabil să te apropii de animalele sălbatice doar după ce le-ai observat pentru o vreme de la depărtare.

Rachel privi în ochii albi şi goi ai mediumului. Trăsăturile chipeşe ale lui Henry erau contorsionate, reproducând acum ceva ce aducea a rânjet răutăcios, dar în acelaşi timp exagerat, ca o marionetă de la bâlci.

— Te deranjează dacă fumez o pipă cât stăm de vorbă? Este o plăcere de care mă bucur rareori – formele-gânduri nu sunt pur şi simplu acelaşi lucru –, aşa că i-am cerut lui Henry să aducă una în mod special.

Rachel aprobă din cap şi aşteptă în timp ce mediumul scoase o pipă curbată dintr-un buzunar interior şi o umplu. Gesturile îi erau smucite şi o parte din tutun căzu pe podea. După aceea o aprinse şi umplu coridorul cu fum înţepător.

— Ah, aşa-i mai bine! Doamnă White, am pus unele întrebări despre tine. Înţeleg că recent ai suferit un soi de recul în carieră. Păcat… Realmente păcat.

Exhală un norişor de fum care-i ocultă chipul nenatural.

— Domnule Chevalier, nu vreau mila dumitale. Eu vreau răspunsuri.

— Te rog, spune-mi Max. Şi te pot asigura că nu mila m-a împins să-mi cheltuiesc o parte din economiile frugale pentru serviciile lui Henry ca să mă întâlnesc cu tine în forma aceasta. Motivul a fost curiozitatea. Spune-mi, intenţionezi cu adevărat să creşti cinteze?

— Este posibil. Aşa cum ai spus, am suferit un recul în carieră şi dispun de mai mult timp liber.

— Sunt nişte creaturi inteligente, ba chiar într-o măsură mai mare decât li se acordă credit. Sunt însă foarte fragile, doamnă White. Scăderea bruscă a temperaturii, şocul sau nefericirea le-ar putea ucide. De asemenea, sunt predispuse la tumori. Trebuie să le ţii la căldură. Şi să le hrăneşti cu seminţe de fenicul.

— Cu tot respectul, nu te-am căutat pentru a discuta despre păsări.

— A, da? Un bun agent de informaţii trebuie să fie naturalist. În prezent, eu însumi cresc un cuc – cu ajutorul dragei mele Susi, bineînţeles, perechea mea de mâini vii – şi este foarte instructiv.

— Spune-mi despre Peter Bloom.

— Aha! Ei da, aceea este, cu adevărat, o pasăre rară şi interesantă.

— Ai avut propria ta Secţie, practic propriul tău SIS miniatural. După aceea l-ai investigat pe Peter Bloom şi, brusc, au apărut zvonuri că suferi de tulburări mintale şi că ai declanşat o vânătoare de vrăjitoare. Ai decedat pe neaşteptate. S-a vorbit despre sinucidere. Curtea Verii nu te-a dorit. Ce s-a-ntâmplat?

Spiritul lui Max Chevalier pufăi din pipă. Fuioarele de fum se învolburau ca ectoplasma în jurul feţei mediumului.

— Doamnă White, ţi-ai răspuns deja singură la întrebare. Odată am crescut o vulpe. Când era pui, era drăgălaşă, ca o împerechere între un câine şi o pisică. Pe măsură ce a crescut, a început să aducă necazuri: era foarte pricepută să se furişeze în coteţele găinilor, dar în acelaşi timp îngăduia să fie luată în braţe şi alintată. Într-o zi mi-a făcut ferfeniţă papucii favoriţi. Am dus-o în curtea din spate şi am împuşcat-o în cap. A părut surprinsă când am apăsat pe trăgaci.

Rachel se încruntă.

— Aşadar, ai devenit prea îndrăzneţ şi Bloom a fost doar un pretext ca să fii înlăturat?

— Da. În cazul acesta, prin plasarea de documente asupra unuia dintre agenţii mei, astfel încât să pară că înscenasem unui om nevinovat un scandal public et cetera et cetera.

— Şi ce ai aflat atât de periculos despre Bloom?

— Sir Stewart mi-a cerut să-l verific pe Bloom şi am făcut nişte săpături, fără să-mi dau seama că era o cursă. Tatăl lui Bloom, Charles, a fost parlamentar pentru o grupare laburistă anti-Dimensionistă, după care a murit fără Tichet. Mama lui, Ann Veronica, născută Reeve, a avut înclinaţii radicale în tinereţe şi i-a continuat strădaniile. Apoi Peter s-a angajat în nişte indiscreţii adolescentine la Cambridge. Şi-a dat foc propriului Tichet, dacă poţi să crezi una ca asta. Aşa ceva ar putea fi totuşi trecut cu vederea – la urma urmelor, rebeliunea este o prerogativă a tinerilor. L-am sfătuit totuşi să nu-l angajeze. Opinia mea a fost ignorată.

— De către cine?
— Cred că decizia finală a fost luată în timpul dineului de la White's, la care au participat sir Stewart şi un autor destul de cunoscut – un domn Herbert Blanco West.
Rachel se holbă la el.
— Prim-ministrul?
Max aprobă din cap.
— Am comis atunci o eroare foarte gravă. Aşa cum bine ştii, norocul se poate schimba iute în SIS.
— Dar de ce a fost implicat prim-ministrul?
— Dacă ai fi avut răbdare să scotoceşti prin pagini cu bârfe vechi, aşa cum am făcut eu, doamnă White, ai fi descoperit că domnul West se angajase într-o relaţie cu o tânără domnişoară Reeve, al cărei măritiş ulterior cu Charles Bloom a fost *într-adevăr* foarte brusc.
Rachel trase aer adânc în piept.
— Vrei să spui că…
— Peter Bloom este intangibil, doamnă White. Indiferent ce nemulţumiri ai avea faţă de el, superiorii tăi vor face totul pentru a-l feri de necazuri, astfel încât să-şi poată asigura favorurile celor de la nivelul cel mai de sus. Morile de vânt cu care vrei să te lupţi sunt foarte înalte, foarte vechi şi foarte englezeşti: se numesc privilegii.
Rachel privi ororile caricaturizate ale Marelui Război din jurul lor şi simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Se întrebă cum fusese oare să faci poştă o ţigară în tranşee şi să-ţi vezi camaradul explodând într-o pâclă roşie, să vezi câmpuri verzi transformate în scene de moarte şi coşmar. Îşi aminti prima ei noapte de infirmieră voluntară, prima victimă cu arsuri a unui bombardament de zepeline, carnea care se jupuia, pustulele şi pielea carbonizată.
Şi apoi amintirea în care zăcea răşchirată pe pardoseala băii şi atingea chestia spongioasă şi ca o sămânţă care ieşea din ea.
Există tot soiul de răni în lume, gândi ea.
— Nu, spuse încet Rachel.
Max nu zise nimic. Pentru o clipă, femeia auzi doar zgomotele produse de vizitatorii expoziţiei aflaţi la distanţă

de un coridor şi văzu doar ochii mortului care o priveau fără să clipească.

— Nimeni nu-i intangibil. În niciun caz dacă noi putem găsi dovezi.

— Eşti prea idealistă, doamnă White.

— Cândva tu însuţi te-ai crezut intangibil.

— Ah, dar eu nu eram decât un ţărănoi care se ridica mult peste rangul lui. Bloom însă face parte din toate societăţile cuvenite.

— Trebuie să existe o modalitate prin care să găsim dovezi. Să-i localizăm handlerul.

— Asta ar prezenta dificultăţi considerabile. În primul rând, doamnă White, eşti încă vie.

— Dar nu şi tu.

— Doamnă White, eu sunt mulţumit cu viaţa mea de apoi. Am ascultătorii mei loiali şi cărţile mele. Următoarea se va intitula *Cum să îmblânzeşti un elefant*. Elefanţii sunt nişte creaturi fascinante. Ştiai că este posibil ca ei să aibă suflete? Edison a testat un soi de armură-spirit pentru pahiderme. Şi-l am pe cucul meu, Goo, şi alte creaturi în Sloane Square. De ce ar trebui să te-ajut?

Era greu să-l descifrezi pe purtătorul corpului altei persoane, totuşi înclinarea din cap a lui Max avea ceva familiar.

— Răzbunarea ar fi de ajuns pentru majoritatea oamenilor: inamicii tăi l-au folosit pe Bloom ca să te distrugă, atunci de ce să nu-l foloseşti şi tu ca să-i distrugi? Atât doar că eu cred că nu te interesează răzbunarea. Eşti un naturalist şi-ţi place să înţelegi creaturi ca Bloom. El avea tot ce-i trebuia – atunci de ce a trădat, ca un câine răsfăţat, dar care-şi muşcă stăpânul? Cred că, în adâncul sufletului, vrei să ştii asta.

Buzele subţiri ale mediumului se curbară într-o parodie drăcească a zâmbetului plin de bunătate al unchiaşului.

— Ah, doamnă White, nu dezamăgeşti defel!

La 17:00, după două ore, Rachel reveni acasă la St. John’s Wood, purtând o colivie acoperită.

Gertrude luă colivia şi dădu ochii peste cap când dinăuntru se auzi un ciripit, însă nu comentă nimic. Joe coborî scările s-o întâmpine. Era tot nebărbierit şi cu părul ciufulit, dar ochii îi sclipeau mai intens.

— Ce ai acolo, draga mea?

— Cinteze.

Rachel se simţea jucăuşă şi straniu de eliberată. Mintea îi furnica de idei. Ea şi Max stabiliseră o întâlnire de planificare pentru marţi, într-un apartament pe care el îl păstrase în Sloane Square. Între timp, femeia urma să investigheze posibilitatea deschiderii unei linii de credit pentru operaţiunea lor clandestină. O parte din ea – partea care fusese şefă de clasă în colegiul Princess Helena – tresărea la ideea de deturnare a fondurilor guvernamentale. O altă parte o găsea inexplicabil de incitantă.

— M-am gândit că bătrânului meu păsăroi i-ar prinde bine tovărăşia, zise ea.

— Ştii foarte bine că eu n-aş putea ţine-n viaţă nici măcar o plantă de apartament.

— Dintotdeauna ţi-au plăcut provocările. Nu-ţi face griji, pot să dau o mână de ajutor. Acum când dispun de mai mult timp liber.

Joe o prinse de mână. Cuvintele acelea se apropiaseră cel mai mult de recunoaşterea că avea probleme la serviciu.

— Gertrude, rosti Rachel, vrei, te rog, să faci onorurile?

Gertrude trase într-o parte ţesătura groasă. Înăuntrul coliviei era un viscol de pene. Două păsări viu colorate ţopăiau fără încetare de pe o stinghie pe alta.

— *Scheisse!*[7] sudui femeia. Mă scuzaţi, doamnă.

Păsările se potoliră în cele din urmă. Una era galben-verzuie cu capul roşu, iar cealaltă albastru cu gri, cu o glugă de argint mătuit. Ochişorii lor ca nişte mărgele erau alerţi. Cea galben-verzuie îşi înclină capul într-o parte şi-i ţintui cu privirea.

— Nu sunt greu de crescut? întrebă Joe.

— M-am întâlnit cu un fost coleg care creşte păsări, Max

[7] „Rahat!” în lb. germană în original (n. red.).

Chevalier.

Pasărea despre care Rachel ştia că era mascul începu să sară în sus şi în jos, în ritm agitat, şi ciripi un cântec continuu, complex şi melodios. Cealaltă pasăre – o femelă – ridică uşor capul şi ascultă.

— Ce naiba face? întrebă Joe.

Masculul era ca o jucărie întoarsă cu cheiţa. Îşi continuă ţopăiturile energice, până când Rachel fu convinsă că, de fapt, creierul său minuscul se zăpăcise complet.

Chicoti, apoi izbucni în râs. Odată ce începu, îi fu greu să se oprească şi apoi Joe i se alătură.

În cele din urmă, amândoi fură nevoiţi să-şi şteargă lacrimile.

— Bun, zise Joe, cred că pentru o vreme pot avea grijă de creaturile astea tâmpite. Mă gândisem că mai spre seară m-aş putea duce la club.

Rachel îl privi fix.

— Cred că mi-ar plăcea să stai acasă, dragule, zise ea încetişor.

Joe clipi scurt.

— Ah!

— Nu te uita aşa surprins. De acum nu mai este nevoie să ţopăi în sus şi-n jos ca să mă impresionezi.

— Perfect adevărat, însă pe de altă parte a trecut…

Rachel o simţi pe Gertrude retrăgându-se discret în fundal.

— Ştiu, spuse ea, apoi îl prinse pe Joe de mână şi-l conduse pe scară, spre dormitorul de la etaj.

Nu mai făcuseră dragoste de şase luni. Era îndeajuns pentru ca la început să existe stângăcie. Joe alternă între brutalitate exagerată şi blândeţe exagerată, la început strângând şi muşcând şi mormăind, apoi abia cutezând s-o atingă pe femeie, mângâindu-i coapsele şi pântecul cu degete ce păreau picioruşe de păianjen, o senzaţie pe care ea o detesta.

Într-un final, ei regăsiră un ritm vechi, stând pe jumătate în capul oaselor, cu Joe înăuntrul ei. Bărbatul mirosea a

transpiraţia unei zile petrecute în pat şi gura îi avea gust de tutun. Lui Rachel nu-i păsă, absorbi toate mirosurile şi gusturile, îi morfoli jucăuş buzele şi trase cu degetele prin blăniţa grizonantă de pe pieptul lui. Joe icni. Era mai slab decât şi-l reamintea. Cicatrice vechi de arsuri se distingeau proeminent pe piept şi pe braţele sârmoase. Mâinile îi erau reci.

Rachel se apropia de orgasm, când se întâmplă.

Ochii lui Joe deveniră găuri albe. Tentacule de ectoplasmă i se revărsară din gură, curgând pe pielea ei, lăptoase şi reci. Scoase sunete bolborosite, clănţănite, şi vocea îi schimbă registrele de parcă mai multe persoane ar fi încercat să vorbească simultan prin el. Apoi răceala o pătrunse şi crescu.

Rachel ţipă. Lovi cu pumnii în pieptul rigid, asudat al lui Joe. După aceea îl muşcă de umăr cât putu de tare, până simţi gustul sângelui.

Bărbatul tresări şi se răsturnă. Rachel se rostogoli într-o parte şi căzu din pat.

— Joe! Întoarce-te, Joe!

Ectoplasma pluti în jurul lui pentru o clipă, ca o aură neagră, după care se evaporă. Femeia se ridică, răsuflând greoi. Apoi ochii lui Joe redeveniră ai săi. O privi pe Rachel şi după aceea îşi cercetă mâinile îngrozit.

— Îmi pare rău. Ai păţit ceva? Îmi pare rău.

Ea clătină din cap. În dormitor era frig şi transpiraţia îi îngheţă pe piele. Rachel se urcă grijuliu înapoi în pat şi trase peste ea aproape toată pătura. Joe stătu în capul oaselor, dar se păstră la distanţă.

— N-ar fi trebuit, rosti el. După… după ce am fost trecut în rezervă, ei au zis că majoritatea… capacităţii va dispărea. Îmi pare foarte rău. A mers tot mai rău. N-am vrut să te neliniştesc. Mai ales după…

Tăcu.

— După prunc, zise ea.

Bărbatul încuviinţă din cap. Vechea vinovăţie o cuprinse pe Rachel, mai rece decât ectoplasma.

— Poate c-ar trebui să mă culc în camera de oaspeţi, zise

Joe.

— Nu, spuse Rachel încet. Întinde-te lângă mine.

Îl trase lângă ea şi-şi lipi faţa de gâtul lui. Pielea lui continua să fie ca gheaţa, dar femeia îşi impuse s-o suporte şi-l ţinu strâns. După un timp răsuflarea lui deveni regulată şi adormi.

Rachel rămase trează şi se îndepărtă de răceala lui, intrând într-un loc cald, în India ei, îşi imagină căldura umedă, aromele mirodeniilor şi, după ce imaginea i se stabili ferm în minte, începu să facă planuri.

7.
PROCEDURA TERMIN
10 NOIEMBRIE 1938

Vântul de noiembrie învârtejea frunzele căzute în opulenta Chelsea Square. Peter Bloom tremura în carnea lui de împrumut şi-şi freca nervos palmele amorţite. Trecuse ceva timp de când nu mai umblase printre cei vii, astfel că nu se gândise să-şi ia un pardesiu. Însă aerul toamnei nu era singurul care-l înfiora.

Ferestrele casei conspirative erau întunecate. Asta însemna că George întârzia, iar George nu întârzia niciodată.

Fuseseră cazuri când George apăruse beat ori se apucase să ţină o prelegere despre poezia avangardistă în loc să-l descoasă pe Peter. Totuşi rusul nu se abătea niciodată de la practicarea perfectă a metodelor meseriei. Era oare posibil ca el să nu fi primit mesajul la timp? Sau poate că Ascultătorul se dovedise a fi un mesager pe atât de imprevizibil pe cât o sugerase aspectul lui?

Ticăitul constant al unităţii de control a cununii spiritului de peste inima sa îi reaminti lui Peter că nu-i mai rămăseseră nici şase ore. Câmpul eteric al dispozitivului îi ancora sufletul în ţeasta închiriată a mediumului, dar la miezul nopţii cronometrul avea să decupleze circuitul şi să-l exileze înapoi în Tărâmul Verii.

Totul părea ca desprins dintr-un basm, dar tranzacţia cu mediumul, un corp licenţiat pentru închiriere pe nume Pendlebury, pe care Peter îl prefera datorită unei uşoare asemănări, fusese extrem de prozaică. Pentru o taxă orară echivalentă cu cea a unui avocat de clasă, mediumul îşi potolea vibraţiile propriei scântei-suflet şi îngăduia vizitatorului decedat să preia controlul. Nu era chiar acelaşi lucru cu a fi viu – controlul motoriu fin era dificil de stăpânit –, însă preţul merita din plin. Bineînţeles, utilizarea unei substanţe ce provoca amnezie pentru ca mediumul să nu păstreze amintiri ale acţiunilor spiritului mai costa ceva în

plus.

Peter intră în grădiniţa pustie din mijlocul pieţei. Noroiul lipăi sub pantofii săi Oxford lustruiţi. Cheia era ascunsă sub o piatră, iar când o luă de acolo fu copleşit de mirosul pătrunzător de frunze moarte şi pământ. Mirosul acela îl purtă în trecut, la prima lui întâlnire cu George, care fusese cu trei ani în urmă.

Şi atunci fusese tot toamnă, iar Peter trăia. Nu ştiuse la ce să se aştepte: la un fanatic, poate, sau la un supervizor neiertător. Când George deschisese uşa, îl îmbrăţişase pe Peter ca un urs drăgăstos. Stătuseră în faţa şemineului, într-un cerc mic de lumină caldă în casa goală, cu tapetul rupt în locurile unde firele electrice fuseseră smulse, şi se îmbătaseră cu vin roşu ieftin.

Spre sfârşitul serii, rusul îl întrebase de ce trăda. Fâstâcit, Peter bolborosise platitudini despre inegalitate, război şi pacea mondială. George îl apucase de umeri şi-i spusese să fie mai atent. Misiunea lui era de a-l ajuta pe Peter, de a-l păzi, de a-l apăra atât de britanici, cât şi de stăpânii lui George, care uneori nu înţelegeau clar situaţiile. El n-o putea însă face dacă Peter nu era onest. Înţelegea Peter asta?

După aceea, Peter se străduise să explice ce i se întâmplase la Cambridge. George râsese atât de tare, încât Peter fusese nevoit să-l pocnească zdravăn pe spinare ca să-l facă să se oprească.

Peter îşi dădu seama că acum era îngenuncheat în noroi. Amintirile lui deveneau întotdeauna mai intense când se reîntrupa. În Tărâmul Verii simţurile îţi erau amuţite, mai cu seamă mirosul – deloc surprinzător, deoarece toate amprentele senzoriale de acolo erau memorii imprimate în eter. Poate că asta ducea, parţial, spre Destrămare: pierderea cheilor care-ţi descuiau trecutul.

Se ridică, scutură genunchii umezi ai pantalonilor şi se duse la uşă. Înainte s-o deschidă, îşi trecu degetele în lungul balamalelor.

Mina de creion pe care George o plasa întotdeauna acolo la plecare nu exista. Casa conspirativă fusese compromisă.

Panica năvăli asupra lui Peter. Inima lui închiriată îşi opri bătăile pentru o clipită. Sufletul sedat al lui Pendlebury se foi şi zgrepţănă în interiorul ţestei aidoma unui şobolan încolţit.

Muşchii picioarelor începură să se contracte. Se rezemă de uşă şi bâjbâi în buzunar după unitatea de control a cununii spiritului. Îşi simţea mâinile ca pe nişte mănuşi supradimensionate, totuşi izbuti să răsucească butonul de reglare a cununii. Sunetul fedbackului îi ţiui în cap, apoi recăpătă controlul.

Încercă să respire constant aerul rece, în timp ce puse cheia înapoi în ascunzătoare. Riscă să arunce o ultimă privire spre casa conspirativă. Întrucât acum nu mai era o ascunzătoare tăinuită, ferestrele ei goale, fără perdele, îi confereau aspectul unui loc bântuit. Când îi întoarse spatele, simţi că trădează.

Se strădui să meargă energic, însă izbuti doar un şchiopătat jalnic, fiindcă muşchii picioarelor continuau să-i zvâcnească. Se blestemă în gând pentru că nu urmase o rută mai riguroasă pentru detectarea filajului de la apartamentul lui Pendlebury din Marylebone. Străzile erau tăcute din cauza vremii urâte, însă în albastrul începutului de seară, orice trecător cu umbrelă, indiferent dacă era o doamnă de societate sau un gentleman în costum negru, părea un urmăritor. Era de altfel perfect posibil ca şi casa conspirativă să fi fost filată, ceea ce ar fi însemnat că el tocmai se deconspirase.

Se gândi în treacăt să meargă direct la ambasada sovietică, să intre pur şi simplu acolo şi să ceară azil politic. Era tentant, cumva în maniera impulsului straniu de a sări în gol pe care-l simţeai când stăteai la marginea unui hău. Ar fi însemnat să abandoneze însă tot progresul pe care-l înregistrase până atunci.

Nu, trebuia să plece de la premisa că se afla sub observaţie şi să se comporte cu calm potrivit acoperirii sale – ceea ce însemna să participe la serata soţilor Harris, un cuplu care găzduia cu regularitate evenimente mondene pentru comunitatea serviciilor de informaţii. Ulterior avea

să caute dacă George lăsase vreun mesaj în cutiile poştale oarbe.

În mod absurd, se gândi cum îi va explica lui Hildy Harris petele de noroi de pe genunchi.

Tocmai se pregătea să oprească un taxi, când un automobil electric negru lunecă silenţios dintr-o fundătură şi opri în faţa lui. Portiera din spate se deschise.

— FELIX, rosti femeia care stătea pe banchetă, utilizând numele de cod sovietic al lui Peter, şi-i făcu semn cu o mână înmănuşată. Urcă!

Peter şovăi, cu inima bubuind. Ce era asta, o şmecherie a Curţii Iernii? Femeia nu semăna totuşi cu niciun agent SIS pe care-l cunoscuse el vreodată. Avea obraji bucălaţi şi ruj roz. Părul i se revărsa în zulufi de heruvim de sub pălăria înflorată. Stofa verde-închis a pardesiului se întindea la maximum pentru a acoperi trupul generos. Impresia generală era de lalea voluptuoasă şi el aproape că izbucni în râs… până îi văzu ochii albaştri.

Pupilele erau de dimensiunea gămăliilor de ac, iar lipsa totală de îndoială şi teamă din privirea aceea aparţinea cuiva care vorbise cu Dumnezeu.

Cu multă grijă, sui în automobil şi închise portiera.

La volan stătea un bărbat în trenci. Era tânăr, poate avea douăzeci şi cinci de ani, cu faţă prelungă, tristă, urechi clăpăuge şi păr negru pieptănat pe spate. Cu excepţia unghiului extravagant al melonului, arăta perfect banal.

— Îmi pare rău, rosti şoferul pe când revenea cu automobilul în trafic. La fel ca femeia avea un accent slab, care putea fi olandez. Am primit mesajul tău, dar a trebuit să ne asigurăm că nu erai filat.

— Cine sunteţi voi? întrebă Peter.

— Numele meu este Otto. Ea este… asociata mea…

— Gura, dragule! rosti femeia. Sunt soţia lui. Îmi poţi spune Nora.

Luminile de pe stradă îi pâlpâiau pe chip, conferindu-i o paloare de porţelan.

— Iar acum, să ne uităm niţel la tine.

Cu gesturile impersonale ale unei infirmiere, îl pipăi iute

pe Peter şi, înainte ca el să poată protesta, îi scoase din buzunar unitatea de control a cununii spiritului. O ţinu în căuşul ambelor palme şi surâse.

— O să rămână la mine pentru o vreme. Avem multe de discutat şi nu dorim să ne părăseşti prea repede.

— Nora, interveni Otto, fii respectuoasă!

— El înţelege, dragule. Este un profesionist. Nu-i aşa, FELIX?

Peter nu spuse nimic. Ideea evadării în Tărâmul Verii îi trecuse prin minte, totuşi lăsarea lui Pendlebury în mâinile acestora doi nu era nici pe departe o opţiune. În plus, era probabil ca ei să fie înarmaţi.

— Te rog s-o scuzi pe soţia mea, zise Otto. Am fost instruiţi să ne luăm precauţii.

— „Instruiţi”? De către cine?

— De către noul tău handler, răspunse Nora zâmbind. Şi, pentru că tot vorbim de precauţii, scoate-ţi masca şi leagă-ţi asta la ochi.

Îi întinse o eşarfă neagră.

— Nu. Vreau să ştiu despre ce-i vorba. Cine-i acest nou handler? Ce s-a-ntâmplat cu George?

Surâsul Norei dispăru. Schimbă o privire cu Otto în oglinda retrovizoare.

— Numele lui este Spiegelglass, răspunse femeia încetişor. El va explica totul. Acum fă cum ţi-am spus.

Îi apucă încheietura mâinii într-o strânsoare de fier şi-i îndesă ţesătura în palmă.

Peter îşi scoase masca. Se obişnuia ca Noii Morţi să poarte măşti când foloseau mediumuri, atât pentru a separa identitatea mediumului de cea a clientului, cât şi pentru a ascunde inevitabilul aspect „posedat” care rezulta din incapacitatea spiritului de a controla muşchii faciali. Chipul lui Pendlebury se reflecta în fereastră, cu maxilare moi şi ochi morţi. Smocuri de păr negru ieşeau prin plasa de argint a cununii spiritului.

Cu gesturi scurte, Peter îşi înnodă eşarfa peste ochi.

— Aşa-i mai bine, aprobă Nora.

Peter îşi simţea gâtul uscat. Pentru o vreme merseră în

tăcere.

Când automobilul se opri, Nora prinse mâna lui Peter. El putea simţi firul cununii spiritului în strânsoarea ei ca pe o lesă.

— Acum vom merge să-l vedem pe Spiegelglass, zise ea.

Nora îl dirijă pe Peter afară din automobil, printr-o uşă, într-un spaţiu rece şi gol care mirosea a mucegai. Cioburi de sticlă îi scrâşneau sub tălpile pantofilor. Pentru câteva minute coborâră o scară îngustă în spirală, iar aerul deveni tot mai dens şi mai apăsător. Probabil că ajunseseră destul de adânc sub pământ.

În faţa lor, cineva – Otto? – deschise o uşă grea. Peter simţi combinaţia de antiseptice şi oameni nespălaţi pe care o asocia cu spitalele.

Apoi Nora îl prinse de umeri şi-l aşeză cu blândeţe pe un scaun. Îi îndepărtă legătura de pe ochi şi el clipi din cauza luminilor fluorescente slabe de pe plafonul înalt şi arcuit. Se găseau într-un spaţiu mic, despărţit prin perdele verzi, de spital, de alt spaţiu, mare şi cavernos.

Un bărbat blond scund şi corpolent, cu ochi bulbucaţi, stătea pe un scaun pliant în faţa lui Peter, aplecat înainte, cu coatele pe genunchi şi vârfurile degetelor groase împreunate. Pe podea, lângă el, se afla o valiză masivă de piele.

— Bună seara, FELIX! rosti bărbatul. Mă bucur să te întâlnesc. Numele meu este Spiegelglass. Sunt sigur că ai multe întrebări, dar, dacă nu te superi, voi începe cu câteva proprii.

Făcu semn spre Nora, care-i înmână unitatea de control a cununii spiritului şi făcu un pas înainte.

— Chiar este necesar? întrebă Otto cu glas subţire şi piţigăiat. Ne-am asigurat că nu era filat…

— Tovarăşe Otto, zise Spiegelglass, ai prefera să răspunzi tu la câteva întrebări?

Peter îl auzi pe Otto foindu-se.

Nora ţinea un ciocan şi o daltă ascuţită ca acul. Spiegelglass îi făcu semn din cap. Femeia veni îndărătul lui

Peter şi apăsă vârful dălţii pe una dintre vertebrele groase ale gâtului său.

— Ce faci? şuieră Peter.

— Îmi pare rău, tovarăşe, murmură Otto.

Surâsul subţire de pe faţa lui Spiegelglass nu dispăru.

— Nora nu-i doar frumoasă, ci şi talentată. Este o sculptoriţă de succes, care a expus lucrări îndrăzneţe în Rotterdam. Studiază anatomia şi-ţi poate reteza şira spinării dintr-o singură lovitură, aplicată în locul precis pentru a paraliza fără să ucidă. Îmi cer scuze pentru disconfort. Este o simplă precauţie, înţelegi, pentru eventualitatea în care răspunsurile tale nu se dovedesc satisfăcătoare. Avem alţi oaspeţi care au dat greş în tentativa de a ne ajuta. Sunt însă sigur că nu doreşti să te alături lor.

Undeva înapoia perdelelor verzi se auzi un geamăt. Peter se imagină zăcând într-un pat de spital, captiv în corpul paralizat al lui Pendlebury până când creierul mediumului începea să respingă spiritul străin şi dezvolta inevitabilele tumori.

— De ce procedezi aşa? şopti el. Ce am făcut?

Spiegelglass îşi trase scaunul mai aproape şi se apleca spre el până când Peter îi simţi izul de aftershave amestecat cu mirosul răsuflării. Îl bătu pe Peter pe genunchi cu un aer patern.

— Păi, exact asta încercăm noi să aflăm. Spune-mi, de ce ai solicitat o întâlnire personală?

Glasul lui Spiegelglass era blând, dar Peter şovăi. Dacă i-ar fi spus despre Inez, ar fi fost ca şi cum ar fi împărtăşit ceva intim cu un străin. Vârful dălţii Norei era un punctuleţ care-i furnica gâtul. Îi putea simţi uşoara ridicare şi coborâre, la unison cu respiraţia femeii.

— FELIX, înţeleg că eşti neliniştit. Nu ştii motivul pentru care pun întrebările acestea, pentru care te tratez ca pe un inamic. Totul se va limpezi. Mă aflu aici pentru a te ajuta, la fel cum a făcut George. Dar n-o pot face dacă sunt legat la ochi. Te rog – de ce ai solicitat întâlnirea?

— Există o pereche, soţii Harris, zise Peter, care lucrează

pentru SIS. Ei găzduiesc o serată în seara asta. Îmi oferea ocazia să-i raportez lui George.

— Sunt sigur că ştii că o înregistrare pentru ectofon sau un mesaj ectopoştal codificat ar fi fost căi mult mai sigure. Să înţeleg că aveai ceva foarte important de împărtăşit? FELIX, vreau să cred că nu te afli aici pentru a ne trăda. Ştiu că şi Nora vrea acelaşi lucru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă aflu aici pentru a trăda pe nimeni! De ce nu-mi poţi spune unde-i George?

Lacrimi năpădiră ochii lui Peter. Regretă că nu mai avea masca pentru a ascunde hidoşenia unui om care plângea cu o faţă moartă, inexpresivă.

Spiegelglass se lăsă pe spate în scaun şi-şi atinse buza superioară cu vârful unui deget îndoit.

— Nu-ţi pot spune, deoarece nu ştiu, răspunse el fără grabă. Acum o lună am sosit în Londra cu o misiune foarte plăcută: să efectuez Procedura Termin asupra lui George. El urma să-şi primească răsplata pentru servicii îndelungate şi să se alăture Prezenţei. Surâsul bărbatului dispăru. Imaginează-ţi surprinderea mea când nu l-am putut găsi nicăieri. A trebuit să-i reconstituim reţeaua – deloc uşor, întrucât s-a dovedit că multe dintre rapoartele lui fuseseră incomplete. În cele din urmă, o sursă din interiorul SIS ne-a informat că un ofiţer superior de informaţii rus dezertase. Un bărbat ca un urs, chel, cu o slăbiciune pentru băutură.

Cuvintele acelea îl izbiră pe Peter ca un pumn în plex. Sufletul lui Pendlebury îi simţi durerea şi se foi înlăuntrul său. Era din nou jumătate fantomă şi jumătate om viu – o contradicţie.

La fel ca dezertarea lui George.

În matematică, dacă începeai de la o contradicţie, puteai demonstra orice. Unu putea fi făcut egal cu doi. Negrul putea fi transformat în alb.

Oare Procedura Termin să fi fost cauza? George vorbise frecvent despre Prezenţă în mod irascibil, ca şi cum ar fi descris o rudă insuportabilă. Poate că George se temea. Poate că dacă Peter i-ar fi explicat ce era Prezenţa, dacă ar fi încercat doar ceva mai insistent în seara primei lor

întâlniri, George ar fi înţeles…

— De ce? şopti el.

— De acum motivele nu mai contează, răspunse Spiegelglass încetişor. Acum înţelegi de ce ne-am luat precauţii. Era posibil ca tu să fi fost filat sau utilizat ca momeală. Era posibil ca George să te fi convins şi pe tine să dezertezi. Văzându-ţi reacţia, nu cred c-a făcut-o. Este totuşi posibil ca SIS să ştie despre tine. Este precaut să pornim de la premisa aceasta. De aceea este imperativ să ne spui ce intenţionai să-i transmiţi lui George, deoarece este unicul lucru care a rămas necompromis în operaţiunea aceasta.

— Nu, răspunse Peter. Probabil că aceasta este o operaţiune de dezinformare, probabil că George a primit instrucţiuni din partea Prezenţei…

Spiegelglass clătină din cap şi-l atinse pe umăr.

— Trădarea se simte mai tăioasă decât dalta Norei, o ştiu prea bine.

Făcu semn spre femeie şi apăsarea metalică de pe ceafa lui Peter dispăru.

Peter îşi masă punctul acela, care i se păru inflamat. Cuvintele ieşeau cu uşurinţă acum.

— Am solicitat o întâlnire, pentru că am o sursă nouă în Madrid, zise el. O luptătoare republicană. Ea mi-a spus că Iosif Djugaşvili, Stalin, se află în Spania. SIS vrea să-l aducă la conducerea Republicii, astfel ca Britania să poată stopa ajutoarele către Franco. Eu trebuie să prezint cazul mâine în faţa unei comisii speciale din care face parte şi prim-ministrul. Doream să discut cu George, fiindcă nu ştiam cum să procedez.

Nora începu să stenografieze, în vreme ce Spiegelglass puse mai multe întrebări.

Peter îi povesti despre procesul de recrutare a lui Inez, despre BRIAR şi despre ceea ce întrezărise în privinţa alianţei fragile dintre partidele ce formau guvernul republican.

Dură aproape o oră şi, când cronometrul cununii spiritului piui, îşi dădu seama că era ora 19:00.

— În curând trebuie să ajung la soţii Harris, zise el. Absenţa mea va fi remarcată.

Spiegelglass se sculă brusc de pe scaun. Încrucişă mâinile la spate şi începu să descrie un cerc strâns. După aceea ridică valiza, o puse pe un cărucior mic pentru instrumente chirurgicale şi o deschise.

— Mă tem că nu vei participa la serată, FELIX.

În valiză se afla un terminal Fialka, uşor de recunoscut după cele zece rotoare bobinate, claviatura de maşină de scris, care lucea gri-argintiu, şi un disc cu literele alfabetului în stilul Ouija pentru afişarea răspunsurilor. Doar câţiva ilegalişti – agenţi operativi ai NKVD-ului care trăiau în ţări străine sub identităţi false – aveau terminale, care reprezentau linii directe cu Prezenţa. Peter văzuse ultima dată un asemenea aparat în Cambridge.

— Există o probabilitate foarte însemnată ca tu să fi fost deconspirat, rosti Spiegelglass.

Bătu pe claviatură un şir lung de litere şi cifre. Rotoarele se învârtiră, scânteiară şi se învârtiră din nou.

Noul handler al lui Peter deschise un al doilea compartiment şi scoase un dispozitiv care semăna cu o cunună a spiritului, însă era mai mare şi avea aspectul distinctiv utilitar al produselor sovietice. Era un cadru gros care trecea peste ţeastă şi un arc ca un nimb, cu doi electrozi cu vârfuri de porţelan. Fire de cupru încolăcite conectau electrozii de terminal.

— Dacă acoperirea ta a fost compromisă, urmă Spiegelglass, este mai sigur să nu te întorci. Iar modul cel mai rapid de a transmite Prezenţei informaţiile tale este să te supun Procedurii Termin.

Peter se holbă la dispozitiv. Un sentiment de uşurare îl copleşi. Mâine n-avea să mai fie nevoit să-l înfrunte pe West. Nu trebuia să mai mintă niciodată.

Urma să se alăture Prezenţei.

Peter surâse când Spiegelglass îi plasă dispozitivul pe cap. Era greu şi abia se potrivea peste cununa spiritului. Funcţia sa era exact opusă: să împingă sufletul afară, să-l transmită direct Prezenţei. Corpul pe care-l ocupa nu avea

să supravieţuiască.

Pentru o clipă, Peter simţi un fior de regret pentru Pendlebury. Dar cel puţin, prin moarte, bărbatul urma să fie eliberat de povara de a-şi oferi corpul drept receptacul pentru plăcerile morţilor avuţi.

Degetele lui Spiegelglass dansară iscusit peste claviatura terminalului Fialka. Electrozii care apăsau scalpul lui Peter se încălziră. Aerul începu să miroasă a ozon.

El se încordă, dar nu simţi nicio durere. Lumea se deformă într-o sferă, ca văzută printr-o lentilă ochi-de-peşte. Apoi totul se întunecă, cu excepţia unui punctuleţ alb îndepărtat, care se năpusti spre el şi crescu. Era un chip, alcătuit din lumină. Zâmbetul lui binevoitor era încadrat de o barbă perfectă, triunghiulară. Vastitatea sa radiantă umplu vederea lui Peter.

Cântecul Prezenţei se prăbuşi peste el. Vocile nenumăratelor suflete ce alcătuiau Fiinţa se înălţară în preamărire. Tânjind să se alăture corului, el încercă să plonjeze în corona stelei divinităţii surâzătoare.

Nu i se îngădui. Voinţa Prezenţei îl ţinu suspendat înaintea privirii ei atotvăzătoare.

Lasă-mă să intru! strigă el. *Vreau să fiu tu*.

Fiinţa îl înghiţi.

Era ca înecarea într-un ocean de lumină. Brusc, Peter ştiu că – aidoma minţii ectotancului – albul din jurul lui era suma multor culori, multor suflete.

Strălucirea îi năvăli prin ochi ca un lichid şi-i umplu mintea. Nu lăsa loc pentru teamă sau îndoială. Pentru o clipită, Peter Bloom încetă să mai existe.

Apoi Prezenţa se retrase.

Absenţa ei era mai groaznică decât moartea. Peter n-o putu suporta. Auzi un sunet teribil şi-şi dădu seama că era propriul lui glas, care răcnea. Cuprins de speranţă nebunească, el căută firul cununii spiritului cu degete răşchirate ca nişte gheare. Dacă ar fi scăpat din corpul lui Pendlebury, poate că ar fi reuşit să urmeze Prezenţa.

Apoi Otto şi Nora îl prinseră de braţe şi-l ţinură strâns. Unica lumină pe care o putea vedea era fluorescenţa rece,

verzuie a spitalului subteran.

— Trimite-mă-napoi! zbieră Peter, cu lacrimile şiroindu-i din ochi.

Mintea îi pulsa ca o rană deschisă.

— Te rog. Mai încearcă o dată. Trimite-mă-napoi!

Spiegelglass se încruntă şi bătu un şir de litere în terminalul Fialka, care continua să zumzăie. Săgeata de pe discul-alfabet se mişcă instantaneu şi scrise o propoziţie, sărind de la o literă la următoarea. Agentul sovietic lăsă să-i scape un chicot surprins, muzical. După aceea acţionă un comutator. Fialka mai scânteie o dată şi se opri.

— Ei bine, FELIX, rosti el, sarcina noastră încă nu s-a încheiat. Prezenţa consideră că accesul la Comisia Iberică este mai important decât riscul deconspirării tale. Iar dacă-l cunosc pe George, el se va juca un timp cu SIS, negociind şi linguşind. Tu vei fi atuul lui final. Aşa că mai dispunem de ceva timp.

Spiegelglass închise valiza cu o pocnitură.

— Am fost instruit să plec imediat în Spania. În absenţa mea, Otto şi Nora vor fi handlerii tăi. Cât despre tine, tinere, se pare că vei izbuti să ajungi totuşi la timp la serata spionilor.

8.
O SEARĂ LA SOŢII HARRIS
10 NOIEMBRIE 1938

În următoarea seară de joi, Rachel simţi o gheară în stomac când taxiul o lăsă la numărul 6 de pe Chesterfield Gardens, în Mayfair. Se afla acolo pentru a participa la un eveniment monden găzduit de Tommy şi Hildy Harris şi, foarte probabil, pentru a-şi trăda ţara.

Spre deosebire de apartamentele cu aspect banal specifice celor din clasa de mijloc, în care locuiau majoritatea spionilor, soţii Harris trăiau într-o casă mare şi superbă, pe care tatăl lui Tommy Harris, un faimos dealer de artă, o cumpărase din averea sa. Prin aerul rece al serii se auzeau notele de violoncel din salonul bine luminat de la etaj, amestecate cu o rumoare vagă de conversaţii şi clinchete de pahare. Se părea că Grupul – aşa cum erau numiţi spionii care se adunau neoficial la soţii Harris – era prezent în totalitate.

Tommy şi Hildy erau gazde permanent amabile. La un moment dat, ei chiar lucraseră ca îngrijitori şi bucătari *de facto* în şcoala de operaţiuni SIS din Brickendomby Hall. Aveau un beci de vinuri aparent fără fund şi o pasiune de tip *latino* pentru gastronomie şi divertisment. În mod instinctiv, ei înţelegeau că aceia din lumea serviciilor secrete aveau nevoie de un loc sigur unde limbile se puteau dezlega şi gărzile puteau fi coborâte fără a ţine seama de rang sau secrete şi erau complet dedicaţi transformării reşedinţei lor într-un refugiu sigur pentru spioni.

Pentru prima dată însă, Rachel simţi nelinişte când apăsă butonul soneriei sub arcada de marmură a intrării principale. Rochia de seară roşie ca vinul, pantofii cu toc înalt şi stratul gros de fard o făceau să se simtă inconfortabil, iar între omoplaţi simţea broboane de transpiraţie rece.

Hildy deschise ea însăşi uşa. Era o femeie micuţă,

drăguţă ca o păpuşă, cu obraji rotunzi, nas micuţ şi zâmbet permanent – complet diferită faţă de Tommy, care era înnegurat şi enigmatic. Se ridică pe vârfuri ca s-o sărute pe Rachel pe obraji, după care o prinse cu fermitate de antebraţe.

— Am auzit, zise ea pe ton foarte scăzut.

În lumea serviciilor secrete activau puţine femei, totuşi ele două nu fuseseră niciodată apropiate. Rachel apreciase mereu că Hildy o trata ca pe unul dintre bărbaţi, păstrând distanţa şi jucând rolul gazdei. Acum însă glasul îi era cald.

— Mă bucur oricum să te văd.

— N-aş fi ratat-o pentru nimic în lume! Ultimul cuvânt fusese un chiţăit. Rachel chicoti. Scuză-mă, urmă ea. Am început-o de-acasă cu două pahare mari de Merlot. Te rog să nu spui nimănui. Promit c-o să mă comport decent.

Hildy se încruntă.

— Sigur că da, zise ea. Intră, te rog! Au venit toţi.

Rachel trase aer adânc în piept şi o urmă, sperând cu disperare ca *toţi* să-l includă pe Peter Bloom.

Ea se împotrivise de la bun început planului lui Max.

— Este ridicol! protestase Rachel cu două zile în urmă după întâlnirea lor pentru planificare. N-am niciun fel de antrenament în privinţa asta.

Drept răspuns, papagalul amazonian mare, cu piept albastru, care era cocoţat pe o stinghie, zbierase o obscenitate în portugheză. Se aflau în sera ca o junglă a şefului mort al spionilor, în apartamentul lui din Sloane Square. Rachel stătea pe un scaun şubred din lemn, la umbra unui palmier, balansând pe genunchi o farfurioară şi o ceaşcă de ceai.

— Sst! zisese Max cu glas sacadat ca de gramofon. Goo a adormit în sfârşit.

Spiritul lui sălăşluia acum într-o păpuşă Edison de mărime naturală, care avea drept ochi obiective nictoscopice şi un ectofon amplificat în abdomen. Purta un halat scurt de casă, acoperit de găinaţ. Rachel ducea dorul mediumului Henry. Deşi păpuşa semăna destul de bine cu

răposatul, cu faţă saturnină, nas acvilin şi sprâncene stufoase, ochii ei ca nişte gămălii de ac negre şi nemişcarea completă erau tulburătoare. Unele modele mai recente aveau motoraşe electrice prin intermediul cărora spiritul putea controla mişcări de bază, însă pentru Rachel asta era încă şi mai rău. Păpuşa nu părea totuşi să-l neliniştească pe Goo, puiul de cuc care se odihnea liniştit între braţele din lemn încrucişate peste piept ale păpuşii Max.

— Îmi cer scuze pentru Goo, replicase Rachel, totuşi sunt realmente de părere că nu-i o idee bună.

— Poţi să te apropii? Nu te aud foarte bine.

Nu era deloc surprinzător, ţinând seama de larma făcută de animalele ce umpleau locul. Toate camerele din apartamentul mic, cu excepţia dormitorului lui Susi, camerista, erau veritabile menajerii. La uşă, Rachel fusese primită de un Bull Terrier alb şi de un câine mare, negru şi greoi… care se dovedi a fi un pui de urs numit Jasper, considerabil mai afectuos decât omologul lui din Curtea Iernii. Când se dusese la baie, femeia abia îşi stăpânise un ţipăt la vederea unui ghem de şerpi vii în cadă.

Suspinând, Rachel îşi trăsese scaunul mai aproape de păpuşa Max şi-i reorientase capul în aşa fel încât să îmbunătăţească recepţia urechilor-microfoane.

— Aşa-i mai bine, spusese Max. În privinţa antrenamentului de care ai amintit, niciuna dintre agentele mele n-a avut parte vreodată de aşa ceva. Tocmai de aceea au fost atât de eficiente. Au fost femei banale, secretare, funcţionare. Complet lipsite de viclenie, însă cu un curaj extraordinar…

— Trebuie să spun că, dacă se ajunge la tactici à la Mata Hari, eu sunt de partea lui Harker.

— Ah! Pornirile sexuale nu intră în ecuaţie, câtuşi de puţin! Iar în cazul acesta mă îndoiesc că ar avea efect asupra lui Bloom, chiar dacă el ar mai fi viu, cu tot respectul pentru farmecele tale, doamnă White. Nu, bănuiesc că în cazul lui trebuie acţionat ideologic.

— Şi atunci, cum să-l abordez?

— N-o faci. Procedezi astfel încât el să vină la tine. Te

vom transforma într-o candidată dezirabilă pentru recrutare. Iar asta va necesita surprinzător de puţin efort, nu eşti de acord?

Rachel deschisese gura să protesteze. Apoi se imaginase citindu-şi propriul dosar, aşa cum ar fi putut face în sala de lectură a vechii Arhive: *Ofiţer remarcabil, una dintre primele femei din SIS, însă retrogradată pentru nesubordonare. A luat în calcul demisia. Dependentă financiar de soţ. Probleme maritale.*

— Bun. Pe hârtie, sunt o ţintă promiţătoare. Dar asta va fi suficient?

— Nu tocmai. Mai avem nevoie de ceva, de un… incident. Serata soţilor Harris ar trebui să fie perfectă.

Zâmbetul fix al păpuşii păruse că se lăţeşte.

— Doamnă White, nu uita că eu pot literalmente să văd în sufletul tău. Bea câteva pahare înainte şi totul va decurge destul de firesc.

Cucul Goo se foise în poala păpuşii şi-şi întinsese aripile.

— Sărăcuţul, s-a trezit, zisese Max. Şi nici măcar n-am început să ne îngrijim de cinteze.

Hildy o conduse cu pas ţanţoş pe Rachel pe o scară lungă şi îngustă, pe lângă o tapiserie roşu-aurie nepreţuită şi mobile spaniole din lemn închis la culoare, până la salonul mare de la etaj unde se întrunea Grupul.

Guy Liddell cânta la violoncel, mai mult pentru propria lui plăcere, decât ca divertisment oficial. Tommy Harris stătea lângă el şi bătea tactul din picior. Era oacheş şi arătos, cu păr negru şi ochii arzători ai mediteraneenilor.

Erau prezenţi mai mult de douăzeci de oaspeţi şi de aceea încăperea în forma literei „L” era cam aglomerată. Rachel recunoscu câteva chipuri: Anthony Blunt, Tim Milne, Victor Rothschild, Richard Brooman-White – ofiţeri mai tineri de la Curtea Iernii, care sorbeau toţi din vin roşu sau băuturi mai tari şi erau angajaţi în conversaţii animate.

Un contingent mai mic din Curtea Verii se strânsese lângă pianul cu coadă de lângă fereastră, purtând corpuri închiriate; la reunirile Grupului nu participau păpuşi Edison.

Noii Morţi recurgeau frecvent la mediumuri ce semănau cu fostele lor trupuri, însă Rachel îl întâlnise pe Bloom doar o singură dată, pentru scurt timp, pe când era viu, şi nu era sigură că-l va putea recunoaşte după mediumul pe care şi-l alesese. În tot cazul, aceste corpuri închiriate arătau identic, ca nişte păsări exotice în haine de seară, măşti veneţiene albe sau negre şi cununi ale spiritului cu creste metalice.

Când intrară Rachel şi Hildy, în conversaţie se simţi o pauză infimă. Rachel se încordă. Percepea privirile furişe ce-i erau aruncate ca pe nişte jeturi de apă rece.

Hildy o prinse de braţ.

— Kim face pe barmanul ca de obicei, zise ea. Trebuie să te abandonez bestiilor ăstora, ca să verific nişte chestii la bucătărie.

Barul era o masă mare din stejar, aflată sub tabloul cu ramă aurită al unui peisaj, şi etala o abundenţă de sticle de toate formele şi dimensiunile. Cândva Tommy spusese că o masă cu adevărat bună nu putea fi stricată de petele de vin. Kim Philby era acolo, ocupat să toarne băuturi, să improvizeze cocktailuri şi să reumple paharele.

— Ai grijă de ea, Kim! i se adresă Hildy. A început-o mai devreme, de acasă, aşa că ia-o încetişor. Vrem să fim siguri că ajunge la linia de sosire.

Kim îi aruncă lui Rachel un zâmbet, făcând gropiţe în obraji. Avea chip prietenos, bucălat ca de băieţel, cu tenul specific băutorilor de calibru şi unul dintre glasurile acelea care-ţi înfiorează măruntaiele indiferent ce ar fi zis. Era un ofiţer tânăr în ascensiune, apropiat de sir Stewart, care lucra la palatul Blenheim, asigurând legătura cu Curtea Verii. Rachel bănuia că era ţinta perfectă pentru scena intenţionată de Max. Dansul fluturaşilor ei gastrici deveni un vals vioi.

— Am izbutit până la urmă să-ţi străpungem liniile defensive, doamnă White? întrebă el. Nu te-am văzut niciodată să bei ceva mai tare decât ceaiul.

— Poate c-a fost problema mea de la bun început, răspunse Rachel clătinându-se uşor. N-am apreciat

niciodată cu-adevărat că băutura e partea cea mai bună a meseriei. Poţi, te rog, să-mi prepari unul mic?

— Nimic nu mi-ar oferi mai multă plăcere.

Kim îi turnă un lichior de fructe Pimm's, pe care-l stropi cu absint. Rachel îl dădu peste cap dintr-o înghiţitură. Îi ajunse direct în stomac şi simţi apoi cum căldura i se propagă în măruntaie, ameţind-o uşor.

— Mulţumesc. Cred c-a fost însă niţeluş cam prea mic. Pe următorul l-ai putea face ceva mai mare?

Râzând, Kim îi prepară alt cocktail. Când femeia îl sorbi, expresia lui deveni serioasă.

— Am auzit ce ai păţit. Foarte ruşinos, realmente. Bătrânii Colonialişti au uneori un comportament oribil. Fostul meu şef din Secţia V, Cowgill, era la fel, paranoic şi, să fiu sincer, destul de obtuz. Aşa că, fruntea sus! Nu există nimic care să nu poată fi vindecat de timp şi de cantităţi nerealiste de băutură. Pân' la fund!

— Pân' la fund! zise Rachel şi ridică paharul.

Mai stătură puţin la bârfe. Se părea că toate secretarele din Blenheim fuseseră deja avertizate în privinţa lui Roger Hollis şi a firii sale de afemeiat, aşa că niciuna nu voia să iasă cu el. Rachel hohoti sonor la auzul poveştii, pentru aparenţe, şi spuse că reputaţia lui Roger era exagerată. După ştiinţa ei, bărbatul era îndrăgostit până peste urechi de o anumită secretară.

Apărarea lui Roger îi reaminti că fusese incorectă cu el. Roger era unul dintre cei buni, ca şi Kim. Iar acum ea urma să fie incorectă şi cu Kim, pentru binele Angliei.

Pe la jumătatea celui de-al patrulea pahar, decise că sosise momentul.

Închise ochii şi se rezemă de masă, exagerându-şi doar cu puţin starea de ebrietate.

— Mulţumesc pentru înţelegere, Kim. Înseamnă mult pentru mine. Realmente. Sunt sigur că-i cu bună intenţie. Atât doar că eu nu pot să beau până s-ajung la Curtea Verii, ca tine. Aş vrea s-o pot face, dar singurul lucru cu care m-aş alege pentru strădaniile mele ar fi ciroza, iar ei nu dau Tichete pentru aşa ceva.

— Uşurel… începu Kim.

— Ştiai c-am fost în Curte aproape douăzeci de ani? Tu unde erai acum douăzeci de ani, Kim? Eu am început ca funcţionară. Tu cum ai început?

— Uite, Rachel…

— Ia zi! Cum ai început tu-n Curte?

— Păi, cred că Guy Burgess s-a angajat primul şi a pus o vorbă bună pentru mine, zise Kim. Uite ce-i, înţeleg că eşti nemulţumită, dar trebuie să ştii că aici te afli printre prieteni.

— Ţie-ţi vine uşor să vorbeşti. Eu am fost învinovăţită pentru ceva în legătură cu care nu puteam face nimic şi-acum stau şi fac socoteli pentru doamna Scaplehorn.

Lăsă să-i scape un suspin micuţ.

— Nimeni n-a pus o vorbă bună pentru mine. Nimeni!

Se rezemă cu toată greutatea de masă. Kim dădu să ocolească barul pentru a veni lângă ea, dar Rachel clătină un deget spre el.

— Făr-atingeri! Fără fraternizări cu colegii, da? Pentru tine, eu nu-s decât unul dintre băieţi, este? Sau de fapt asta preferi, cum a fost cazul cu Nick Eliott?

Rachel se detestă pe sine pentru cuvintele acelea. Înverşunarea trebuia să pară însă autentică, aşa că se sili să le pronunţe.

Philby se posomorî.

— Atât doar că eu nu-s unul dintre băieţi, Kim. Eu sunt fata. Voi fi întotdeauna fata. Dacă eu comit o greşeală, este pentru că am un temperament coleric, nu pentru c-aş urma ordinele unui idiot incompetent. Dacă am draci pe mine, poate că-i din cauza momentului ăluia din lună.

— Rachel…

— Pentru tine sunt „doamna White”! Sunt femeie măritată. N-ar trebui să fiu aici de una singură, cu toţi oamenii ăştia rău famaţi.

Izbuti să se împleticească în mod convingător când i se adresă şi ridică tonul.

— Fetele bune n-ajung în Tărâmul Verii. Fetele bune n-ajung spioane.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Max o pusese să repete de câteva ori izbucnirea aceea, însă până atunci nu reuşise să plângă. Acum ceilalţi începuseră s-o privească. Tommy Harris se ridică de la locul lui. Rachel speră că Bloom era printre privitori, totuşi, chiar dacă n-ar fi fost, povestea i-ar fi ajuns destul de repede la urechi.

— Aşa că poate că-i momentul să-ncetez să mai pretind că-s fată bună.

Îşi şterse nasul. Cotul ei atinse paharul, care căzu pe podea şi se sparse în cioburi scânteietoare.

Cel puţin n-am mai adăugat alte pete pe masa lui Tommy, gândi Rachel. După aceea izbucni într-un amestec de lacrimi false şi autentice şi le îngădui lui Tommy şi Philby s-o ia de acolo.

— Nu, zău, Tommy, mă simt absolut perfect. N-am nevoie de-un taxi.

Tommy Harris îi reumplu paharul cu apă dintr-o carafă de cristal şi i-l întinse. Rachel bău cu recunoştinţă. Se aflau în studioul lui – Tommy era pictor amator –, o încăpere puternic luminată, cu tavan înalt, parchet nelăcuit şi pânze acoperite. Mirosea a vopseluri şi tutun de pipă.

— Eşti sigură? Nu-i niciun deranj.

— Îmi pare foarte rău de scena aceea. A fost o prostie din partea mea. Vreau să rămân.

— Sigur că da, Rachel. Eşti întotdeauna bine-venită aici, indiferent ce s-ar întâmpla.

Cineva ciocăni la uşă.

— Salut, salut!

Guy Liddell, directorul-adjunct al Curţii Iernii, le oferi un zâmbet drept scuze. Costumul lui de bancher era chiar mai mototolit decât de obicei.

— Tommy, te deranjează dacă schimb câteva cuvinte cu pacienta noastră?

— Nicio problemă. Rachel, nu uita să rămâi la masă. De data asta, am făcut nişte eforturi suplimentare.

Dispăru pe uşă şi după un moment se auziră acordurile pianului.

Liddell se aşeză pe taburetul de pictor al lui Tommy.

— Vreau să ştii că nimeni nu te învinovăţeşte pentru Kulaghin, rosti el. Am stat de vorbă cu Harker. De acord, el a reacţionat în mod exagerat, dar şi tu ai sărit calul. Şi de data asta am fost de acord cu el. A fost un gambit de dezinformare. Nu aveai cum să ştii.

— Ar fi trebuit să ştiu.

— Prostii! Niciunul dintre noi n-a ştiut. A fost o mizerie, cu mine trăgând într-o direcţie, iar Harker şi Vee-Vee trăgând în direcţia opusă. Tu ai căzut la mijloc. Îmi pare cu adevărat rău şi voi face tot ce pot să te ajut.

Rachel se foi mintal. Nu se aşteptase la sprijin din partea lui Liddell. O făcea să se simtă fericită.

— Aşa cum i-am spus şi lui Tommy, vorbi ea, e-n regulă. S-ar putea să-mi iau nişte zile de concediu. Să călătoresc cu Joe. Ştim în Franţa un loc frumos unde n-am mai fost de ceva vreme.

Liddell o bătu pe braţ cu mâna lui cu degete boante.

— Asta-i bine. E bine. După ce se vor linişti lucrurile, s-ar putea să existe un post liber în Secţia Irlandeză, dacă te interesează.

Ar fi fost o acţiune *raţională* din partea ei. Deţinea experienţa necesară. În vreo doi ani ar fi putut ajunge la conducerea Secţiei. Totuşi, revărsarea ei furioasă la adresa lui Philby nu fusese complet inventată. Oare asta era şmecheria lui Max? Poate că el zărea ce era în sufletele agentelor lui şi le utiliza în mod optim pentru a le ajuta să se descarce? Rachel se sili să zâmbească.

— O să mă gândesc.

— Asta-i tot ce-ţi cer. Şi, Rachel… Sunt sigur că n-ar trebui să ţi-o spun, dar indiferent ce aiureli ţi-ar fi zis Kulaghin – ţine-le pentru tine. Avem şi aşa destule necazuri în Curtea Verii.

Deci şi Liddell, gândi femeia.

Superiorii tăi vor face totul pentru a-l feri de necazuri, astfel încât să-şi poată asigura favorurile celor de la de la nivelul cel mai de sus, spusese Max.

— Sigur că da, zise ea cu glas tare. Înţeleg foarte bine

situaţia.

— Ia zi – putem merge acum să-nfruntăm furtuna?

Liddell îi oferi braţul. Rachel îl luă şi porniră împreună înapoi, spre muzica de pian şi conversaţii. Ea încercă să nu bage în seamă diminuarea perceptibilă a murmurelor de glasuri când intrară în salon.

Mâncarea fu servită în jurul orei 20:00, *tapas* şi brânzeturi aranjate apetisant. Era îndeajuns de delicioasă pentru ca Rachel să-şi dea uitării grijile şi să se bucure pur şi simplu de ardeii umpluţi, cârnăciorii şi omleta spaniolă. De câteva zile nu mai mâncase o masă caldă.

Odată cu trecerea serii, Rachel se deplasă de la un grupuleţ la altul, simţindu-se ameţită şi obosită de necesitatea de a face conversaţie. De câte ori încerca să se alăture unei discuţii, aceasta suferea o mutaţie perceptibilă, aidoma unui ac de gramofon care sare peste şănţuleţele plăcii. Oamenii deveneau politicoşi şi distanţi şi vorbeau despre fleacuri. Erau măştile pe care le adoptau cu cei care nu făceau parte din lumea serviciilor secrete, cu cei neiniţiaţi.

Ca o ironie a sorţii, singurul care rămase alături de ea pentru o vreme fu Guy Burgess, cel prin intermediul căruia intrase Kim Philby în SIS. Burgess era unul dintre ofiţerii cei mai flamboaianţi în mod deschis din Curtea Verii. Nu purta mască, duhnea a alcool şi ţigări, iar cămaşa lui deschisă la gât avea o mulţime de pete de vin. Se afla în corpul unui medium libertin, brunet, cu piele smeadă, al cărui chip inexpresiv contrasta şocant cu inteligenţa caustică a spiritului care-l controla.

— Te aplaud pentru venirea aici, doamnă White, zise el, dar cred că ai avut dreptate. Ar trebui să mergi acasă, la soţul tău şi să-ţi găseşti altă ocupaţie decât spionajul. N-ar trebui să fie greu, şi vorbesc din proprie experienţă – eu am început să-l fac, pur şi simplu pentru că era lucrul cel mai inutil la care mă puteam gândi.

— Domnule Burgess, replică Rachel, privindu-te, te pot asigura că nu este lucrul cel mai inutil la care mă pot gândi

eu.

Burgess izbucni în râs.

— Văd că ne-am întâlnit prea târziu. Păcat! Îmi vei lipsi acum. Te rog să nu pleci.

Îşi aruncă chiştocul ţigării rulate manual pe covorul vişiniu şi gros.

— În Curtea Verii există de fapt o mulţime de îngeraşi mai inutili decât mine. De pildă, bădăranul acela de Bloom. Stabiliserăm să ne-ntâlnim pentru un păhărel, dar nici măcar n-a apărut.

Rachel zâmbi, dar se simţi furioasă. Oare se dăduse în spectacol în mod inutil? Era posibil ca Bloom să nu mai viziteze lumea celor vii decât peste câteva luni, când avea să fie prea târziu.

Burgess îi simţi pauza şi o privi, legănându-se uşor în postura lui bizară, ca de copil care abia învaţă să meargă.

— Bănuiesc că nu te pot ademeni cu o misiune secretă spre beciul de vinuri al lui Tommy, aşa-i? Cred că după ultima mea vizită acolo, a schimbat încuietorile.

— Este ispititor, zise Rachel, dar cred că-mi voi încerca norocul tot cu Kim.

— Cum vrei, zise el, privind-o în ochi. Doamnă White, ştiu că te simţi de parcă n-ai fost aleasă în echipa de polo, dar gândeşte-te, te rog, ce joc stupid este acela: să călăreşti un animal care pute şi să încerci să loveşti o minge cu un băţ lung.

— Aşa este. Doar bărbaţii puteau inventa un asemenea joc.

În jurul orei 22:00, se pomeni singură, sorbind vin spaniol dintr-un pahar pe care i-l umpluse Kim după ce oferise un spectacol pentru a demonstra că modul cel mai bun de a o trezi din aburii alcoolului era să o împingă înainte prin beţie până ieşea prin partea opusă. Zâmbetul lui Kim fusese acelaşi dintotdeauna, însă ochii îi erau de cremene.

În celălalt capăt al salonului, Hildy şi Tommy Harris susţineau o prelegere despre unul dintre subiectele în care erau specialişti amândoi: pictură, sculptură, muzică, gastronomie sau trădare. Rachel se gândi să se alăture

cercului de ascultători, dar n-ar mai fi putut suporta alt moment de tăcere stânjenitoare.

Nu era o idee bună să bea mai mult, totuşi continuă s-o facă, cu speranţa vagă că tot consumul de *grand vin* al soţilor Harris îi va renaşte legătura cu lumea serviciilor secrete. Sau, dacă asta va da greş, că-l va materializa în mod magic pe Peter Bloom.

Pentru a se distrage, studie o pictură mare a Madonei, de Velasquez. Maica Domnului plutea în aer, înconjurată de un nimb strălucitor. Dedesubtul ei, oameni murdari şi oacheşi înălţau braţele, în timp ce ea ridica două degete într-o binecuvântare senină, dar nepăsătoare.

Rachel era sceptică faţă de religie, ca orice agent de informaţii care dădea peste o acoperire slăbuţă. Biserica anglicană îşi adaptase doctrina pentru a susţine că Raiul şi Regatul lui Dumnezeu se aflau în direcţia *ana*, de unde soseau sufletele. Tărâmul Verii era pur şi simplu locul unde sufletele celor morţi stăteau până la ziua Judecăţii de Apoi, când aveau să revină în corpurile lor de pe Pământ, iar aleşii aveau să fie luaţi în adevăratul Rai din înalturi.

Teoria aceea era opusă celei a papei Teilhard, care susţinea că spiritele evoluau spre divinitate şi că a patra dimensiune se răsucea către sine, formând un cerc. Tărâmul Verii era purgatoriul; procesul Destrămării însemna înlăturarea treptată a amintirilor de *luz*, iar piatra-suflet era o purificare. Paradisul aştepta în abisul infinit al *kata*. Era o erezie să te agăţi prea mult timp de lumea celor vii.

Rachel îşi termină vinul şi-şi lipi paharul gol de claviculă, privind chipul beatific al Madonei. Poate că Teilhard avea dreptate. Poate că ea ar fi trebuit să-şi vadă pur şi simplu de propria-i viaţă.

— Scuză-mă.

Un oaspete Nou Mort stătea lângă ea. Era mai scund decât Rachel, avea păr negru şi rar şi mâinile încrucişate la spate. Purta mască facială completă, un oval alb, lipsit de trăsături, cu o plasă aurie fină peste găurile pentru ochi. Ceva părea în neregulă cu cununa spiritului său, care bâzâia audibil.

— Da?

— Voiam să-ţi mulţumesc. Pentru că ai creat un mic scandal. Mă temeam că va fi jalnic de plictisitor şi de aceea nu m-am grăbit să ajung aici. Când am ajuns însă, toţi vorbeau despre dumneata.

Rachel simţi că-i tresare inima.

— Să fiu sinceră, domnule, aş fi putut profita eu însămi de plictiseala aceea. Îţi mulţumesc totuşi. Ne-am întâlnit vreodată?

— Îmi cer scuze, mi-am uitat bunele maniere. Da, ne-am mai întâlnit, dar pentru foarte scurt timp, înainte de tranziţia mea. Mă numesc Peter Bloom. Spune-mi Peter, te rog. Sunt din Secţia Iberică.

Mâna lui avea răceala corpurilor închiriate, dar strângerea era exersată şi fermă.

— Rachel White.

— Guy Burgess mi-a povestit ce ai zis, spuse Peter.

Tresări, duse o mână în buzunar, ajustă ceva, apoi strânse din umeri.

— Scuze. Conexiunea este proastă. Am avut un mic accident mai devreme. Cred că mediumul mă va jupui de bani pentru asta.

Asta explica aspectul lui destul de răvăşit. Pe genunchii pantalonilor se vedeau pete recente de noroi.

— O să-mi oferi şi tu înţelegerea ta, Peter? Mă tem că de acum mi-a ajuns pentru o singură seară.

— Câtuşi de puţin. De fapt, sunt cu totul de acord cu tine. Ambele branşe SIS au problemele lor, între care nepotismul ocupă un loc central. O altă problemă o constituie conflictele pentru supremaţie ale şefilor de Secţii. Ca să nu mai amintesc de rivalitatea dintre servicii. Noi cinăm şi bem împreună, dar ai tăi îi detestă pe ai mei, iar Curtea Verii are tendinţa de a se simţi uşor…

Bloom nu-şi termină fraza.

— Superioară? Arogantă? Înţepată?

— Tu ai spus-o, nu eu. În tot cazul, nu eşti singura care a fost tratată incorect. Ruşinos, nu-i aşa? Intrăm în SIS pentru a avea parte de ceva mai mare decât propria noastră fiinţă.

Poate chiar de ceva sacru.

Bloom ridică ochii spre tablou şi înclină capul către un umăr.

— Ei bine, zise Rachel, Fecioara Maria a avut succes pentru că n-a pus întrebări şi nici nu s-a răzvrătit. A făcut ce i s-a spus şi este onorată şi în ziua de azi. Poate c-ar trebui să-i urmez exemplul, comentă ea cu amărăciune în glas.

— Ai o dispoziţie foarte cinică.

— Sunt o persoană cinică. Presupun că-i un defect profesional.

Nu repetase asta cu Max. El o îndemnase să spună pur şi simplu orice îi venea în mod firesc pe buze. Îl studie pe Bloom, însă din cauza măştii integrale era greu să descifreze ceva.

— Atunci, *tu* de ce ai intrat în SIS, Rachel?

— Păi… m-am născut în Bengal. Aveam şapte ani când familia mea a revenit aici, aşa că am crescut gândindu-mă la Anglia ca la un loc legendar. *Ayah*, doica mea, inventa tot soiul de poveşti despre regină şi Curtea ei de spirite şi o ascultam cu gura căscată. Cred că n-am încetat niciodată să cred în ele, să cred în *ideea* de Imperiu. La colegiul Princess Helena, când celelalte fete glumeau pe seama accentului meu diferit, le spuneam că sunt la fel de britanică precum ele şi că într-o bună zi voi ajunge să lucrez pentru regină. Când a început războiul, am înmânat crini albi, ca simboluri ale laşităţii, bărbaţilor tineri care nu se înrolau. Eu m-am oferit voluntară pentru o vreme. Tata a fost îngrozit şi mi-a făcut rost de o slujbă în Arhivă. Din fericire am fost foarte pricepută şi nimănui de acolo nu-i păsa că eram o fată firavă, atâta vreme cât puneam osul la treabă. Bineînţeles, viaţa reală s-a dovedit mai încâlcită decât poveştile doicii mele. Totuşi m-am simţit bine să pot contribui în vreun fel.

— Şi Secţia Financiară nu-ţi oferă acelaşi simţământ?

— Nu sunt snoabă. În război, fiecare soldat este important. Totuşi am mai multe de oferit decât să ştampilez ordine secrete de achiziţie. Cel puţin aşa îmi place să cred.

Rachel se încruntă.

— De ce ţi-ar păsa însă ţie de astea, Peter?

— Păi, mai întâi fiindcă ştiu câte ceva despre ce înseamnă să nu fii apreciat.

Pe neaşteptate, vocea lui Bloom tremură. El se opri şi oferi un întreg spectacol din aranjarea cununii spiritului. Rachel îşi dădu seama că, în ciuda comportamentului său calm, ceva îl tulburase foarte recent. Se întrebă de unde proveniseră de fapt petele acelea de noroi.

— Îmi cer scuze, rosti Bloom după o clipă, nu-i seara celor mai bune conexiuni eterice pentru mine. În al doilea rând, poate că eşti la curent cu problemele pe care le-am avut în Spania, dintre care multe se datorează lipsei de cooperare dintre Iarnă şi Vară. Ai tăi recrutează sursele de pe teren, iar noi le controlăm, dar nu ne coordonăm destul de bine.

— Poate că ar trebui să prezinţi situaţia asta ofiţerilor de legătură, lui Kim de pildă.

— Aici e aici… Mulţi ofiţeri tineri şi capabili din Curtea Iernii sunt distraşi de ambiţii. Ei ar prefera să avanseze în ierarhie decât să faciliteze cooperarea. De aceea unii dintre noi au discutat cu persoane ca tine care au pasiunea necesară, dar ale căror căi viitoare sunt mai puţin clare.

— Continuă.

— S-ar putea să existe unele lucruri pe care să le faci pentru noi, neoficial. Dacă asta te interesează, aş fi încântat să continuăm discuţia.

Rachel şovăi. Ascultându-l pe Bloom, era mult mai uşor să creadă că afirmaţiile lui Kulaghin fuseseră doar dezinformări. Între servicii existau *într-adevăr* rivalităţi, iar reşedinţa soţilor Harris era exact locul unde să încerci să dezvolţi legături pentru abordarea situaţiei. Sau unde să prinzi în cursă ofiţeri nesubordonaţi ca Rachel înainte de a-i putea recruta sovieticii.

În cele din urmă, totul se rezuma la credinţă.

— Da, mi-ar plăcea, spuse femeia.

— Perfect! Atunci, o să te apelez prin ectofon. Ce părere ai de săptămâna viitoare?

— Ar fi perfect.

Bloom îi strânse iarăşi mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Rachel.

— Bucură-te de restul serii! Guy Burgess mi-a spus că aveai planuri.

Bloom tresări imperceptibil, totuşi femeia nu-şi putu da seama dacă se înroşise pe sub mască.

— Eu am mereu planuri, zise el după o pauză scurtă. Nu poţi să fii spion dacă n-ai planuri.

Ceva mai târziu, Rachel îşi luă rămas-bun de la Hildy şi Tommy. Reuniunea avea să continue probabil până la orele mici ale dimineţii şi nu doar un singur invitat avea să rămână în dormitoarele de la etajul al doilea. Tommy îi ţinu mâna strâns între palmele lui şi-i repetă că era oricând bine-venită, însă Rachel îi citi clar în ochi cum îi închidea uşa-n nas.

Îşi aşteptă taxiul în faţa casei, iar vălătuci de aburi se formară din răsuflarea ei în ger. Aerul rece îi limpezi mintea. Simţea o combinaţie de teroare şi euforie, şi-şi frecă palmele, ca să le încălzească.

Un felinar stradal pâlpâi şi ectofonul din poşeta ei bâzâi.

BINE LUCRAT, spuseră literele din alamă.

VOM VEDEA, replică ea fantomei lui Max Chevalier.

9.
COMISIA SPECIALĂ PENTRU PROBLEMA IBERICĂ
11 NOIEMBRIE 1938

Comisia Specială pentru Problema Iberică se reuni în seara următoare, iar Peter Bloom sosi cu întârziere.

Semnă în grabă în registrul de intrare în Curtea Verii, încălcă protocolul prin faptul că nu-l aşteptă pe însoţitor şi aproape că se rătăci în drum spre Horn.

Îşi petrecuse ultimele ore în pregătiri intense, în urma cărora se simţise transparent şi rarefiat, un semn de avertizare asupra Destrămării. Munca îi fusese întreruptă de Pendlebury, care îi expediase furios un mesaj ectopoştal tăios, plângându-se de hainele murdărite şi de migrena cauzată de cununa spiritului prost acordată. Îmbunarea lui necesitase un apel prin ectofon – altă excursie consumatoare de *vim* pentru a asculta glasul nazal al mediumului care-şi enumera nemulţumirile.

Totuşi, epuizarea şi un medium furios erau griji minore prin comparaţie cu ceea ce-l aştepta în vârful turnului. Stând în eterascensorul Hornului, care era propulsat spre Whitehall de o contragreutate *luz* masivă, Peter se întrebă dacă asta simţeau şi prizonierii fascişti din Spania când plutonul de execuţie ridica puştile.

Se strădui să-şi păstreze calmul. Prezenţa avea un plan pentru el. Şi cu siguranţă nu i s-ar fi permis să fie în preajma prim-ministrului dacă SIS ar fi ştiut despre adevăratele lui loialităţi, nu? Cu excepţia cazului în care tot episodul acesta nu era decât o scenetă complexă, menită să dezinformeze Prezenţa. Şi poate că mintea-divină ştia asta şi juca un joc încă şi mai serios.

Îşi aminti răceala cu care fusese respins şi se cutremură.

Drumul în direcţia *ana* dură doar un minut. Vârful Hornului se suprapunea cu o incintă protejată electromagnetic din Whitehall. Peter ieşi din eterascensor într-o cuşcă Faraday cilindrică strălucitoare, unde Şeful şi

adjunctul lui cu chip împietrit, George Hill, stăteau deja lângă circuitul prismatic al unui ectofon. Era straniu să le vadă imaginile de sine, de obicei impecabile, aproape identice în felul cum arătaseră în viaţă, suprapuse peste geometria electrică dezolantă a lumii celor vii.

Şeful se încruntă către Peter.

— Amabil din partea ta să ni te alături, Bloom, comentă el. Din fericire, şi Măria Sa întârzie.

Peter îşi ocupă locul lângă cei doi spioni mai vârstnici. Hill era un militar bătrân cu fălci prelungi şi descărnate, veteran al operaţiunilor dinaintea Revoluţiei Ruse. Se zvonea despre el că fusese prezent lângă Rasputin în noaptea morţii sale. Deşi era impasibil, ostilitatea radia din el în valuri reci. Peter îi surâse şi-şi aranjă însemnările pe un perete de eter ce plutea între ei.

Iar după aceea, prim-ministrul Herbert Blanco West intră în încăpere.

Scânteia-sufletului său era una dintre cele mai mari pe care le văzuse Peter vreodată şi ocupa aproape jumătate din cuşca Faraday. Era un caleidoscop de forme-gânduri atât de vii, încât aproape puteai întrezări imaginea reală a ceea ce vedea şi gândea măreţul om de stat. Peter văzu un vapor din lumină albastră şi chipuri, dar acestea se schimbau prea iute pentru a le putea recunoaşte, aidoma unor flăcări.

Era însoţit de alt suflet viu, probabil sir Stewart Menzies, şeful Curţii Iernii, branşa terestră a SIS. Pe lângă prim-ministru, mintea lui era ca un satelit micuţ care orbita o uriaşă planetă primordială.

— Bună seara, domnilor! spuse West.

Glasul îi contrasta puternic cu scânteia-suflet, uşor şuierător, un glas de bătrân.

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Parlamentul a fost criminal azi. Înţeleg că aţi găsit o sabie cu care să tăiaţi acest nod gordian al nostru. Ia să vedem cât este de ascuţită.

Când Şeful începu să prezinte detaliile situaţiei din Spania, lui Peter îi fu imposibil să nu se holbeze la

vâlvătăile gândurilor prim-ministrului. Îi reaminteau de alt foc şi de seara în care auzise pentru prima dată numele lui Herbert West.

Era în 1916, spre sfârşitul războiului. Peter avea cinci ani.

Familia lui stătea în faţa şemineului din salonaşul intim, unul dintre puţinele încăperi din casa uriaşă de pe Palace Gardens Terrace pe care le foloseau cu adevărat. Tatăl lui Peter tocmai se întorsese de la Oficiul de Comunicaţii unde lucra. Mama îşi petrecuse seara scriind poezii. La picioarele ei erau teancuri de blocnotesuri mici. Peter stătea pe covorul lui zburător special – carpeta veche şi catifelată dinapoia scaunului mamei –, aproape aţipit în murmurele liniştitoare ale glasurilor părinţilor săi.

Mai târziu, el avea să-şi ridice din memorie cuvintele ce fuseseră rostite ca pe nişte aşchii din sticlă şi să disece detaliile scenei. Coama maroniu-roşcată a părului mamei, faţa rotundă a tatei, pe care iluminatul slab al focului o făcea să semene cu un măr, şi formele dolofane pe care avea să le păstreze până în momentul îmbolnăvirii şi al sfârşitului.

— West a trecut azi pe la Oficiu.

Mirosul tatei era copleşitor şi dulceag, dar în seara aceea continua să fie la fel de protector şi familiar ca şi vocea lui baritonală.

— Aha! zise mama lui Peter.

— Vrea să facem nişte muncă de război. Muncă de război! După tot ce-au făcut Dimensioniştii lui de ne-au băgat în mizeria asta.

— Şi ce i-ai spus?

— Nici nu contează ce cred eu despre politica lui, fiindcă el este Herbert Blanco West. Nu l-aş fi putut refuza.

Tatăl lui Peter se lăsă pe spătarul scaunului.

— I-am spus că, dacă nu-i prea ocupat cu campania electorală, am fi încântaţi să ne ofere câteva cuvinte ca să ne mai ridice moralul. A fost foarte entuziast şi a repetat întruna că doreşte să-şi joace rolul. Eu aş fi vrut să-i spun: HB, tu ţi-ai jucat deja rolul, convingându-l pe Marconi să ne

dea ectotancurile-fantomă, dar mi-am ţinut gura. Am încercat să mă comport la fel ca în trecut.

— Charles, nu-i prea cinstit să-i mai porţi pică pentru cele întâmplate. Tu ştii bine ce cred eu despre Dimensionişti, dar este război. Avem nevoie de toate armele pe care le putem obţine.

— Iar asta-i exact ce vor ei să credem, nu?

— Charles, amândoi suntem obosiţi, haide să nu ne mai certăm pe teme politice, te rog. Altfel cum era HB?

— Părea niţel obosit, dar, în rest, sănătos ca un cal. Nu-i mai tăcea gura despre noua lui carte. Altă chestie de istorie. O „simfonie comună a celor vii şi a celor morţi”, aşa i-a spus. Cam grandoman după gustul meu.

— Acum să recunoaştem: nu cred că există altcineva care să poată reuşi în direcţia asta. A mai zis ceva?

— A făcut aluzie la o relaţie nouă, dacă asta vrei să ştii. Cred însă că trebuie să fie mai atent acum, dacă intenţionează să candideze.

Mama lui Peter închise încet cartea şi-şi lăsă deoparte tocul.

— De fapt, n-am vrut să ştiu asta, Charles. Dar mulţumesc.

— Scuză-mă. N-a fost frumos din partea mea. Atât doar că de fiecare dată când îl văd, mă întreb…

— Să ştii că n-ai nimic despre ce să te întrebi, rosti blând mama lui Peter.

Se ridică, se apropie de bărbat şi-i mângâie obrazul.

— A trecut ceva vreme, zise ea.

— Nu de faţă cu băiatul, Ann.

— Sărmanul băieţel a şi adormit. Poate c-am putea…

Lampadarul electric din colţ pâlpâi şi se stinse. Un uruit ca un tunet îl trezi complet pe Peter.

— Cine-i domnul West? întrebă el.

— Aşadar, cine este flăcăul ăsta, Djugaşvili? întrebă prim-ministrul.

Vocea lui îl readuse pe Peter în prezent şi clipi iute, mijind ochii spre însemnările sale.

Şeful se întoarse către el.

— Cred că acum intri tu în scenă, Bloom.

— Djugaşvili, Iosif, cunoscut de asemenea ca Iosif Stalin, citi Peter. Născut în Georgia. Decisiv în obţinerea fondurilor iniţiale pentru Revoluţie, adesea prin mijloace ilegale. Unul dintre pretendenţii la succesiunea lui Lenin până când toţi Constructorii-Dumnezeului l-au trimis în exil.

Peter recită biografia lui Djugaşvili şi în acelaşi timp reflectă asupra întrebării care-l obsedase după întâlnirea cu Şeful.

De ce îl solicitase West după atâţia ani?

Cu toate că prim-ministrul nu putea să vadă spiritele, Peter simţi că atenţia scânteii-suflet era îndreptată spre el. Parcă ar fi stat lângă un rug ce ardea cu vâlvătăi.

— În ultimul deceniu, Djugaşvili a creat o reţea de agenţi şi celule contrarevoluţionare în toată Europa, mai cu seamă în Paris, Praga şi Rotterdam. Cu toate acestea, Spania este prima regiune în care el a operat atât de deschis. Ţinând seama de penetrarea extinsă a NKVD-ului în partidele comuniste ale Republicii, îşi asumă un risc considerabil. Poate că încearcă în mod real să stabilească o bază de putere în Peninsula Iberică. Ar putea fi într-adevăr în interesul nostru să-l ajutăm.

— Cred că m-am întâlnit o dată cu acest Djugaşvili, în Petrograd, rosti gânditor prim-ministrul. Pe atunci scria poezii. Şi nu erau deloc rele, dacă-mi amintesc corect.

— Îmi cer scuze, domnule prim-ministru, interveni sir Stewart, totuşi poeţii sunt rareori cei mai buni oameni de stat. Desigur, persoanele de faţă se exclud.

Prim-ministrul chicoti.

— Eu n-am fost niciodată cine ştie ce poet.

— Asta nu face decât să-mi susţină opinia, nu? În mod clar, colegii noştri eterici au descoperit ceva interesant – cu ajutorul propriului nostru BRIAR, bineînţeles. Totuşi, ei nu deţin perspectiva necesară pentru a înţelege tabloul de ansamblu, ci se mulţumesc să danseze în jurul comuniştilor. Noi îi vânăm pe agitatorii care se infiltrează în sindicate.

— Eu zic că un comunist rămâne un comunist, iar acest

Djugaşvili nu diferă cu nimic. Dacă va da greş, vom avea aceeaşi situaţie ca înainte – un stat-marionetă sovietic în pragul nostru. Dacă va înregistra succes, este posibil să fie încă şi mai rău: un ideolog puternic, care oferă un exemplu atât muncitorilor noştri, cât şi restului Europei. Nu, domnilor, eu propun să susţinem în continuare răul pe care-l cunoaştem şi să-l sprijinim pe Franco. E posibil ca flăcăul vostru să provoace haos în Republică, dar nu este nevoie să ne murdărim noi pe mâini. În plus, asta n-a funcţionat grozav ultima dată, aşa cum ştie prea bine domnul Hill.

Imaginea sinelui lui Hill păli de furie, însă Şeful ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere.

— Sir Stewart este amuzant ca întotdeauna, spuse el. Poate că a fost prea ocupat cu urmărirea agitatorilor pentru a citi raportul domnului Bloom? Sau poate că implicaţiile subtile i-au scăpat pur şi simplu atenţiei?

Nu era necesar un cititor experimentat de suflete pentru a interpreta pădurea de vârfuri roşii din cristal care apăru în scânteia-suflet a lui sir Stewart.

— Ia fiţi atent... începu el.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, zise prompt Şeful, dar aş aduce un deserviciu guvernului Maiestăţii Sale dacă n-aş atrage atenţia asupra seriozităţii chestiunii. Anterior am fost de asemenea de acord să-i susţin pe fascişti, dar acum sovieticii au dublat miza. În primul rând, agenţii lor se infiltrează rapid în guvernul Republicii. În al doilea rând, ei asigură Republicii eterarme pentru a contracara ectotancurile lui Franco. Asta înseamnă trimiterea de ofiţeri ruşi care să instruiască forţele spaniole. Ne aflăm la un singur pas de război. Domnule prim-ministru, îngăduiţi-ne s-o facem. Dispunem de o oportunitate de a răsturna situaţia cu sovieticii. Îl facem pe Djugaşvili omul nostru, iar el va extirpa cancerul NKVD din carnea Spaniei. Putem stabili condiţii, instala observatori, dirija lucrurile în direcţia dorită. Şi nu uitaţi, Republica va avea nevoie de cineva care să clădească o viaţă de apoi. De ce să nu fie Marconi? După instalarea la putere, lui Djugaşvili îi va fi greu să nu îmbrăţişeze virtuţile ectocapitalismului.

Şefii serviciului de informaţii tăcură, în aşteptarea răspunsului prim-ministrului. Formele-gânduri ale lui West erau mai întunecate acum, cu nuanţe de verde şi roşu-intens. Cu cât Peter le studia mai mult, cu atât deveneau mai clare. Era convins că putea zări forme întunecate, cu multe picioare care se mişcau prin nori verzi şi un oraş incendiat.

Se gândi la Madrid, la minciuna pe care i-o spusese lui Inez şi la adevărul ascuns de ea.

În seara aceea din anul 1916, după ce Peter îşi puse întrebarea, domnul Bloom se încruntă.

— Peter, nu este politicos să tragi cu urechea la conversaţiile adulţilor. Ar trebui…

— Lasă-mă pe mine, Charles!

Mama lui Peter prinse chipul băieţelului între palmele ei micuţe şi calde şi-l privi cu seriozitate.

— Domnul West, zise ea, este un scriitor, la fel ca mami. Asta înseamnă că el spune poveşti. Atât doar că poveştile lui sunt mult mai prostuţe decât ale mele. Şi el însuşi este un omuleţ prostuţ şi nu vom mai vorbi despre el.

Sticla geamurilor zornăi în cercevele şi sirene începură să sune în depărtare.

— Fir-ar al naibii! rosti tatăl lui Peter. Iarăşi!

Se sculă cu o mişcare smucită, se apropie de fereastră şi dădu draperia la o parte. O lumină verde-pal jucă peste faţa lui, în vreme ce uruitul şi zbieretele sirenelor continuară.

— Un zepelin, urmă posomorât bărbatul. Ectozburătorii sunt deja în văzduh. Cred că-l vor doborî.

— Vreau şi eu să văd!

Peter alergă spre tatăl lui şi întinse braţele către el. Domnul Bloom îl ridică şi, pentru o clipă, Peter se pierdu în mirosul lui şi în senzaţia de zbor. Însă chipul tatei nu era deloc jucăuş.

— Charles, rosti mama lui Peter alarmată.

— Băiatul trebuie să vadă asta. Priveşte, Peter! Asta ne-au adus domnul West şi prietenii lui.

O navă zburătoare argintie de forma unui trabuc plutea

lent în depărtare peste linia neregulată a acoperişurilor clădirilor, forfecată de fasciculele albe ale proiectoarelor. Flăcări galbene şi portocalii înfloreau sub ea şi fiecare răbufnire învăpăiată era urmată, cu o mică întârziere, de o detunătură care zăngănea geamurile. Un scâncet scăpă printre buzele lui Peter.

— Haide, fii băiat curajos, n-ai de ce să te temi! Nu trebuie decât să te uiţi.

Un norişor de forme zburătoare alburii, fluturătoare, se ridică în jurul zepelinului, proiectând umbre pe fuzelajul lui strălucitor. Detaliile erau greu de distins, însă aripile le erau făcute dintr-un material alb şi translucid, care sclipea vag în noapte. Îi reaminteau lui Peter de moliile care-l speriaseră odată, când se ascunsese în debaraua de sub scară. Dar acestea erau mult mai mari şi aveau siluete umane. În urma lor se întindeau tentacule lungi, flexibile.

— Charles, eşti un idiot! spuse mama lui Peter. Dă-mi-l imediat! O să coborâm chiar acum în beci.

— Doar un minut.

Peter văzu cum un om-molie se repezi în lungul pântecului navei duşmane. Unul dintre tentaculele sale ţâşni şerpeşte şi trasă o rană înflăcărată pe suprafaţa argintie. Focul se revărsă afară ca sângele, iar botul aeronavei se înclină brusc în jos. Formele-molii albe roiau în jurul ei. Trosniturile şi pârâiturile focurilor de artificii îndepărtate atinseră un crescendo. Câţiva zburători căzură din cer, iar substanţa lor spectrală se evaporă în neant pe măsură ce se prăbuşeau. Peter icni şi simţi o presiune fierbinte în vezica urinară.

— Aceia sunt ectozburători, rosti tatăl lui. Oamenii cu aripi. Pare minunat, nu-i aşa? Atât doar că ei nu pot să zboare decât dacă se hrănesc cu morţi. Aripile lor sunt făcute din substanţa-sufletelor, pe care o proiectează în exterior prin guri şi prin ochi. Tu ţi-ai dori nişte aripi ca astea, Peter?

— Charles, ajunge!

Mama lui Peter îl luă pe băieţel din braţele tatălui.

— Doream doar să-l fac să înţeleagă cât de idioate sunt

în realitate poveştile domnului West. Mai ales când devin realitate.

Peter începu să plângă. Ceva cald i se lăţi prin pantalonaşi, iar ruşinea îi înteţi plânsetul. Mama îl luă de acolo şi ultima imagine pe care o văzu înainte de a coborî scara spre beci fu a tatălui său, stând la fereastră, singur, pierdut în gânduri.

— Ce crezi tu despre toate astea, domnule Bloom? întrebă prim-ministrul.

Scânteia-sufletului său se pliase ca o floare ce se închide, doar cu o sclipire aurie înăuntru.

— Nu sunt sigur dacă sunt cel mai în măsură să răspund, domnule prim-ministru, spuse Peter.

Monoclul Şefului îi căzu de la ochi şi bărbatul îl privi scrutător pe Peter.

— Mă bucur să aud că măcar un Spionălucă are un dram de modestie, comentă sir Stewart.

— Prostii! replică West. Bineînţeles că eşti în măsură s-o faci. Nu te-aş fi chemat aici dacă n-aş fi dorit opinia ta. Situaţia de pe teren are mai multe aspecte decât pot fi puse în scris. Îmi amintesc cum citeam primele transmisiuni ale colonelului Bedford şi încercam să pricep ceva din ele…

Scânteia-sufletului îi pâlpâi brusc, aidoma unei flăcărui de lumânare într-un curent de aer.

— Unde rămăsesem? murmură prim-ministrul.

— Doreaţi să aflaţi opinia lui Bloom despre situaţia din Spania, zise Şeful.

— A, da! Da, da, asta voiam. Ce ar trebui să facem cu acest Djugaşvili al tău? Ce ar vrea spaniolii să facem?

Peter şovăi. *Ce vrea să mă audă spunând?* se întrebă el. Însă lanterna magică a sufletului bătrânului era acum palidă şi micşorată şi nu oferea niciun indiciu. Şeful se uită impacientat la Peter. Nu avea timp decât pentru adevăr.

— Spaniolii vor ca războiul să se termine, rosti el. În locuri ca Barcelona, societatea se reaşază pe clase. Mulţi, precum CARRASCOS, trec prin crize de credinţă religioasă. Între partide au loc permanente conflicte interne,

alimentate în majoritate de NKVD. Economia este la pământ. Spaniolii sunt totuşi un popor mândru şi-l urăsc pe Franco şi pe măcelarii lui mauri. Ei îi vor sili pe fascişti să transforme fiecare oraş într-o Guernica înainte de a ceda. O victorie rapidă a lui Franco este posibilă doar dacă îl susţinem cu toate puterile. Asta înseamnă trupe terestre în Spania... şi un răspuns sovietic similar.

Simţi reapărând înţepătura familiară a contradicţiei. Pentru a sluji Prezenţa, trebuia să-l convingă pe Şeful de loialitatea lui şi să susţină ca atare acţiuni contrare intereselor Prezenţei în Spania. În acelaşi timp, argumentaţia aceea conţinea un adevăr pe care nu-l putea ignora, strălucitor ca scânteia-suflet a lui Inez în oraşul incendiat.

Dacă începeai de la o contradicţie, puteai demonstra orice, exact aşa cum îl învăţase mama lui, cu mult timp în urmă.

O vreme îndelungată n-au mai stat în salonaşul acela. După război, doamna Bloom a început să lucreze pentru Ministerul Muncii şi-şi petrecea toate serile în biroul ei. Tatăl lui Peter a obţinut un loc în Parlament din partea liberalilor şi era adâncit în politică. În fiecare seară ajungea acasă târziu, răvăşit şi obosit, dar lucra în continuare noaptea, scriind discursuri cu energie frenetică.

Într-o după-amiază mohorâtă de iarnă, pe când avea zece ani, Peter se întoarse de la şcoală şi-şi găsi mama în salonaş. Setul de cristale despre care el crezuse că era ascuns în siguranţă printre jucăriile lui de sub pat se afla în poalele ei. Avea mărimea unei casete pentru ţigări, cu carcasă din carton uzat, cadran de reglare din bachelită şi un difuzor micuţ pe care trebuia să-l lipeşti de ureche. Peter îl cumpărase de la Neville, un băiat mai mare din şcoală.

— Bona Schmidt l-a găsit în timp ce făcea curăţenie, rosti mama şi bătu cu un deget în set. Ia zi, Pete, ce spun morţii când vorbeşti cu ei?

— Nu... nu poţi să vorbeşti cu ei cu setul ăsta de bază, răspunse Peter. Nu poţi decât să asculţi. Sunt foarte multe

pârâituri statice. În general nu-i auzi decât pe cei recent decedaţi. Par destul de ilogici.

— Înţeleg.

— Am vrut doar să pricep cum funcţionează.

— Şi ai priceput?

— Bineînţeles, mamă, totul este explicat în *Mecanica eterică pentru băieţi* a lui Powell. Cristalele Zöllner se extind infim în a patra dimensiune, iar spiritele pot atinge extinderile acelea şi le fac să vibreze, iar amplificatorul transformă vibraţiile în sunete şi…

— Te cred, Peter, dar tu pricepi cum funcţionează *lumea?*

Mama se ridică şi se sprijini de şemineu. Pe neaşteptate, păru firavă, ca o vrăbiuţă.

— Bineînţeles că nu pricepi, fiindcă eşti prea tânăr. Ţi-l mai aminteşti pe doctorul Cummings, care te-a tratat când te-ai îmbolnăvit de pojar? Ei bine, în curând, nu vor mai exista doctori. Dacă te îmbolnăveşti, vei trece pur şi simplu în Partea Cealaltă.

— Dacă ai un Tichet, zise Peter.

— Exact! Iar în curând posesia unui Tichet va fi singurul lucru care-i va interesa pe oameni. Nu studiile, nu munca, nu corectitudinea faptelor lor. Nimic din ceea ce este real.

— Dar Tichetele sunt reale! protestă Peter. Domnul Hinton a arătat că dacă îţi imaginezi un obiect cvadridimensional, el există realmente în eter. Spiritele îl pot vedea sau pot gândcălători la el. Aşa funcţionează Tichetele şi ectofonul.

Doamna Bloom suspină.

— Peter, tu eşti un băiat foarte inteligent, aşa că ştiu că vei înţelege ceea ce-ţi voi spune. Tatăl tău şi cu mine vrem ca tu să creşti într-o lume în care să conteze să fii viu. Noi vrem ca tu să înveţi să-ţi pese de lumea *aceasta*, de lumina soarelui, de alţi oameni. Şi de aceea vreau să nu mai văd niciodată asemenea obiecte în casa asta.

Ridică setul de cristale şi-l izbi de poliţa şemineului. Carcasa se sparse şi fragmente scânteietoare de cristale Zöllner se revărsară pe covor.

— Mamă!

Ea îngenunche şi începu să strângă cioburile în făraşul pentru cărbuni.

— Habar n-ai cât de norocos eşti că bona a venit mai întâi la mine. Tatăl tău este mai temperamental. El ar fi reacţionat într-un fel pe care l-ar fi regretat după aceea.

Peter se strâmbă. Ştia însă că mama lui avea dreptate. Simţi un fior rece de spaimă în măruntaie, amintindu-şi noaptea când fusese doborât aerostatul, strânsoarea nemiloasă a tatei şi furia din glasul lui.

— Iar acum vom face curăţenie, zise doamna Bloom. După aceea vei sta cu mine şi-ţi vei face temele pentru acasă. Şi niciun cuvânt despre setul de cristale, s-a înţeles?

— Da, doamnă, răspunse Peter încetişor.

Tata sosi acasă după două ore. Când îi văzu pe Peter şi pe mama lui lângă foc, surâsul lui obosit fu aidoma unei lumini care străluceşte printr-un pergament.

— Ia uite ce avem noi aici!

— La mine în birou a fost foarte frig azi, spuse mama lui Peter. Am rugat-o pe bonă să aducă cina aici.

Domnul Bloom se lăsă să cadă în scaunul său.

— Excelent! Am avut o întâlnire la Staţia de pompare Warringdon şi a fost groaznic de frig.

O criză de tuse îl îndoi din mijloc. Mama lui Peter se ridică şi-l acoperi cu o pătură.

— Şi tu, Peter? întrebă el după ce îi trecu tusea. Tu ce-ai făcut azi?

Se lăsă pe spate în scaun, cu ochii deja pe jumătate închişi.

Peter deschise gura, încercând să se gândească puţin ce să spună. Adevărul era ca o povară din plumb ce-i apăsa pieptul. Dar înainte de a putea rosti vreun cuvânt, un sforăit blând răsună printre buzele domnului Bloom.

Doamna Bloom se uită la Peter, apoi înapoi la tatăl lui. Surâse trist.

— Se străduieşte din greu, murmură ea. Înţelegi acum?

Peter nu înţelegea, totuşi încuviinţă oricum din cap. Brusc, se simţi furios pe tatăl său. Cum putea el să strice totul, chiar şi când dormea? Mama nu-i simţi mânia şi

zâmbi.

După ce-şi termină temele pentru acasă şi cina, băiatul se scuză şi se retrase.

Se pregăti de culcare şi-şi luă cartea pe care o ţinea în spaţiul îngust dintre noptieră şi perete. Ascunzătoarea aceea fusese prea mică pentru setul de cristale.

Pagina de titlu anunţa: *Ştiinţa morţii,* de Herbert Blanco West.

Deschise la capitolul pe care-l începuse în seara trecută, cel despre experimentul lui William Crookes care arătase că particulele *luz* aveau o afinitate cu structuri de o complexitate mai mare, aşa cum era creierul. Îi venea însă greu să se concentreze.

Nu era vorba despre faptul că nu i-ar fi păsat de viaţă, nici vorbă de aşa ceva. Însă din tot ceea ce citea, lucrurile erau pur şi simplu mult mai interesante în Tărâmul Verii. În primul rând puteai să zbori sau să gândcălătoreşti, ceea ce era chiar mai bine. Nu erai captiv într-un corp durduliu din cauza căruia se râdea de tine la şcoală. Şi puteai să vezi gândurile altora.

În Tărâmul Verii, mama lui n-ar fi spart setul de cristale. Peter ar fi înţeles motivul pentru care era aşa de furioasă. Şi n-ar fi fost nevoie să aibă secrete faţă de tatăl lui.

Sau poate că înţelesese el greşit lucrurile. Poate că tatei i-ar fi fost mai bine în Tărâmul Verii, fără Peter şi mama lui.

După o vreme îşi auzi părinţii suind împreună scara. Mama îşi înăbuşi un chicot. Peter ignoră zgomotele şi rămase treaz în strălucirea slabă a lămpiţei de veghe, imaginându-şi cum ar fi fost dacă tata ar fi murit.

— Aşadar, domnule Bloom, care-i recomandarea ta? întrebă prim-ministrul.

— Domnule prim-ministru, eu îl susţin pe domnul director. Djugaşvili reprezintă opţiunea noastră cea mai bună de a calma lucrurile şi de a evita un război total.

Prim-ministrul începu să se plimbe prin încăpere.

Scânteia-sufletului său îşi intensifică din nou strălucirea, ridicându-se şi coborând în ritmul paşilor lui aidoma unei creaturi marine exotice prinse într-un curent.

— Domnule prim-ministru, rosti sir Stewart, eu vă îndemn să luaţi în vedere alternativa. Amiralitatea apreciază că o victorie militară în Spania este perfect posibilă. Există nevoia testării de arme noi pe teren, împotriva unui inamic modern, şi noi estimăm ca îndoielnică o dedicare totală a sovieticilor pentru un răspuns armat. Ţinând seama numai de problemele logistice…

— Da, îl întrerupse prim-ministrul, ar fi o problemă pentru un intelect uman, însă aici nu avem de-a face cu aşa ceva. Pentru Prezenţă, asemenea chestiuni pot fi banale. Desigur, multe dintre afirmaţiile despre capacităţile ei sunt simplă propagandă, totuşi n-ar trebui să le ignorăm complet. Ba chiar, dacă am ţine realmente seama de posibilitatea unei entităţi superioare omului, nu am alege un curs atât de evident ca folosirea lui Djugaşvili. Ai introdus elementul acesta în analiza ta, domnule Bloom?

Şeful răspunse înainte s-o poată face Peter.

— Deocamdată, contribuţia directă a Prezenţei în activitatea de informaţii s-a limitat la examinarea agenţilor operativi din Rusia, care este de altfel motivul principal pentru care n-am reuşit să ne infiltrăm la Kremlin. Practic, vechea gardă din NKVD şi cercul de intimi al Constructorilor-Dumnezeului iau deciziile operative. De fapt, avem chiar motive să credem că aparatul de informaţii sovietic este actualmente distras de epurări interne, aşa că este momentul perfect pentru o acţiune decisivă.

Scânteia-sufletului lui West se formă într-un poliedru regulat, strălucitor, perfect limpede.

— Aşa cum a spus Bloom, vorbi fără grabă prim-ministrul, aici trebuie ţinut seama şi de elementul uman. Este posibil ca Franco să nu fi fost de la bun început calul pe care să pariem. Eu n-am ţinut niciodată prea mult la micul general. Ar trebui să ne încercăm norocul cu Djugaşvili.

— Mulţumesc, domnule prim-ministru, zise Şeful. Nu veţi regreta.

— În acelaşi timp însă vreau ca pentru acest caz conducerea să fie preluată de Curtea Iernii. Este clar că

sursele terestre, BRIAR şi CARRASCOS, au fost elementele-cheie. Sir Stewart va crea o echipă care să preia controlul lor operaţional. Voi instrui de asemenea Amiralitatea să investigheze scenariul cel mai pesimist.

Lui Peter abia dacă îi venea să-şi creadă urechilor. Monoclul Şefului se desprinse iarăşi şi pluti înaintea feţei sale precum nada unui peşte din adâncuri.

— Trebuie să protestez, rosti Peter. Până acum, eu l-am cultivat pe CARRASCOS, iar schimbarea atât de bruscă a handlerilor ar fi dăunătoare din punct de vedere operaţional. Ca să nu mai menţionez riscul aranjării unor întâlniri fizice…

— Protestul ţi-a fost consemnat, domnule Bloom, zise West cu oboseală în glas. Însă decizia mea a fost luată pe baza tuturor informaţiilor disponibile. Sir Stewart, doresc o întâlnire cu omul nostru în mai puţin de o săptămână, dacă este posibil. Asta a fost tot, domnilor.

Buzele Şefului formau o linie subţire şi tăioasă. De acum, scânteia-sufletului lui sir Steward era ca o lună plină, rotundă şi aurie.

— Asta este, Bloom! şuieră Şeful fără să atingă circuitul ectofonului, ca să nu poată fi auzit de prim-ministru şi de sir Stewart. Toată scena asta a fost lucrătura nemernicului ăluia de Menzies. Bătrânul pare totuşi să te asculte. Încearcă să vezi dacă-l poţi determina să se răzgândească, prin intermediul oricăror mijloace necesare. Altfel suntem toţi în rahat.

Înainte de dispariţia circuitului ectofonului, Peter rosti.

— Domnule prim-ministru, aş dori, dacă se poate, să discut cu dumneavoastră în privat.

Glasul lui West îi trăda surprinderea, dar scânteia-sufletului i se comprimă, devenind solidă, unghiulară, imposibil de scrutat.

— În ce scop, domnule Bloom?

— Este vorba despre o conversaţie pe care am purtat-o cu dumneavoastră cu mai mult timp în urmă. Consider că poate arunca o altă lumină asupra situaţiei spaniole.

— Înţeleg. Şi unde am purtat conversaţia aceea?

— La Palace Gardens Terrace, domnule.

Prim-ministrul chicoti.

— La urma urmelor, te-am convocat aici pentru a-ţi afla opinia. Mi se pare corect să-ţi mai ofer un minut ca să mi-o împărtăşeşti. Domnilor, puteţi să vă vedeţi de treburi. Anglia are nevoie de voi. Ca şi Spania, de altfel.

La trei luni după moartea domnului Bloom, în 1921, domnul West veni în vizită la Palace Gardens Terrace, seara târziu.

Peter se ascunse în capul treptelor şi-l privi intrând. Bona Schmidt îi luă pardesiul şi pălăria. Pe lângă bona voinică, domnul West părea micuţ şi rotund, cumva ca un hopa-mitică. Ochii lui aveau o strălucire argintie chiar şi în lumina slabă din vestibul. Doamna Bloom apăru să-l întâmpine şi intrară împreună în salonaş.

Peter se strecură în vârful picioarelor în salonul principal. Mobilele de acolo erau acoperite cu cearşafuri albe, care făceau încăperea cavernoasă să semene cu un peisaj hibernal. Băiatul se strecură sub cearşaful de pe o masă de biliard şi se ghemui acolo. Ţesătura prăfuită înăbuşea puţin sunetele, totuşi putea să audă conversaţia de alături.

— Dulcea mea Gorgonă, îmi pare enorm de rău, se adresă domnul West mamei lui Peter.

— Te rog, nu-mi mai spune aşa, replică ea cu glas scăzut.

— O mie de scuze. De asemenea, scuze pentru că n-am participat la înmormântare. Ştii cum stau lucrurile acum. Am dorit totuşi să vin şi să-mi prezint personal condoleanţele.

— Mulţumesc, HB, e-n regulă, să ştii.

— Am sperat ca el să fi luat un Tichet.

— Ştii bine că asta n-a fost niciodată o opţiune.

— Da, da, totuşi…

— HB, spuse doamna Bloom, în cele din urmă l-am iubit. S-a străduit din greu. Am încercat să-l ajut, dar n-a fost îndeajuns. El încerca să fie ca tine. Suspină înăbuşit. Într-un fel, noi l-am omorât – tu şi cu mine.

— Nu mai spune asta. A fost un om bun, dar şi-a ales

soarta. I-am respectat opţiunea. Acum asta trebuie să respectăm.

— O, da, ba chiar într-o măsură mai mare decât ai crede. Am decis să candidez pentru locul lui de parlamentar.

— Înţeleg. Mi se păruse *într-adevăr* că în discursurile lui exista ceva familiar. Ai fost tu de la bun început, nu-i aşa? Ei bine, nu mi-aş fi putut dori un oponent mai merituos.

Frivolitatea din glasul domnului West suna însă fals; dincolo de ea se simţea durere.

— Ştiu că ai fi preferat să-l trimiţi în Tărâmul Verii al tău, spuse mama lui Peter, dar în felul acesta viaţa lui înseamnă ceva. El nu va pieri, atâta timp cât mi-l voi reaminti. Atâta timp cât Peter şi-l va reaminti.

— Băiatul cum este?

— Of, HB!

Vocea doamnei Bloom se frânse.

— Nu mai vrea să vorbească cu mine. I-am spart setul de cristale cu câteva luni înainte de moartea lui Charles. A crezut că va putea vorbi cu Charles înainte să se Destrame.

Domnul West nu spuse nimic.

— Acum stă în camera lui şi nu mai vrea să iasă. Nu ştiu ce să fac.

— Este tânăr. Timpul tămăduieşte. Lasă-mă să vorbesc cu el.

— Crezi că-i înţelept?

— De ce nu? La urma urmelor nu sunt decât un vechi prieten al tău, care a venit să-ţi prezinte condoleanţe. Iar Charles şi cu mine am fost de asemenea prieteni, cândva. Ce rău ar putea face? În plus, i-am adus un cadou.

— Ăsta-i unul dintre jocurile tale?

— Ascultă-mă ce-ţi spun, draga mea, pentru „jocurile” astea lumea mă va ţine minte şi peste un secol.

Doamna Bloom râse:

— O să-l las pe el să decidă asta. Peter!

Peter sări în picioare, se izbi cu capul de partea de dedesubt a mesei de biliard şi reveni în fugă spre camera lui. Ajunse în capul treptelor, exact când mama lui şi domnul West apărură în hol.

— Vreau să-ţi prezint pe cineva, spuse doamna Bloom.

Palmele domnului West erau dolofane şi moi, dar strângerea de mână îi era fermă. Avea un parfum discret de miere.

Peter se aşeză pe scaun şi stătu cu spatele perfect vertical. Bona le aduse ceai, dar băiatul se simţea prea agitat ca să-l atingă. Doamna Bloom le ură distracţie plăcută şi se retrase în biroul ei.

— V-am citit cartea, zise Peter.

— Serios? Pe care dintre ele?

— *Ştiinţa morţii.* Mi-a plăcut.

— Aha! zise domnul West. Mulţumesc. Nu este cea pe care o menţionează majoritatea tinerilor cititori. De dragul mamei tale însă, poate că nu vom discuta despre ea în seara aceasta. Aş dori să ştiu altceva, Peter – te-ai jucat vreodată de-a războiul?

Peter clătină din cap.

— Nu-mi prea place să mă joc. Iar jocurile de felul acela sunt pentru copii.

— O, dă-mi voie să te contrazic!

Domnul West ridică punga de hârtie cafenie pe care o adusese cu el şi scoase dinăuntru o cutie mare de carton. Pe capacul ei se vedea o armată în uniforme kaki pe un câmp de bătălie, peste care scria cu litere imense, elaborate, RĂZBOAIE MICI.

— Dacă eu nu sunt prea bătrân, atunci tu nu eşti în niciun caz prea bătrân. Dă-mi voie să-ţi arăt.

Omuleţul deschise cutia. Conţinea soldăţei din alamă pictaţi şi tunuri acţionate de arcuri, un teren din carton care se deplia în dealuri şi copaci, zaruri şi foi de hârtie cu tabele. Domnul West se lăsă în patru labe şi se târî de colo până colo, aranjându-şi armatele de soldăţei una împotriva celeilalte pe podeaua salonaşului. Peter privi şi simţi o gheară în piept.

Totuşi entuziasmul domnului West era molipsitor şi jocul era cumva interesant. Aruncai cu zarul pentru a determina rezultatul loviturilor de tun şi al confruntărilor dintre unităţi. Domnul West îl crease pe baza *Kriegspielen* prusac, utilizat

în trecut pentru instruirea ofiţerilor.

— N-ar trebui să fie aleatoriu, rosti Peter după ce o unitate de cavalerie îi fusese distrusă de o lovitură norocoasă de tun.

— De ce?

— Păi, în cartea dumneavoastră aţi spus că dacă avem o soluţie la ecuaţiile Maxwell–Kelvin, atunci ştim ce va face eterul, în toate situaţiile. Nu există nimic aleatoriu. De ce ar trebui ca bătăliile să fie altfel?

— Teoretic aşa este… dacă am cunoaşte toate variabilele şi ecuaţiile care le guvernează, ca şi valorile lor iniţiale. Din păcate, nu suntem destul de inteligenţi pentru a construi astfel de ecuaţii şi de aceea nimic din război – sau din dragoste, la urma urmelor – nu este niciodată absolut sigur.

— Aşadar nu poţi să fii niciodată sigur că realmente ceva este adevărat?

— Cred că aşa ceva este posibil doar în matematica pură. Începi de la axiome şi dovedeşti că anumite lucruri se succed logic. În teoria numerelor poţi dovedi de exemplu că există un număr infinit de numere prime. Din păcate, majoritatea acestor „lucruri adevărate” au prea puţină utilitate practică. Mai bine să trăieşti cu nesiguranţă şi să arunci zarurile, chiar dacă rezultatul nu ne place întotdeauna.

Peter se uită la câmpul de bătălie şi la unitatea lui de cavalerie doborâtă.

Bona Schmidt îl găsise pe domnul Bloom în dimineaţa de după ultimul său miting. Ajunsese târziu acasă, împleticindu-se, căzuse, se lovise la cap şi după aceea se sufocase în propria vomă. Doctorul explicase totul plin de voioşie, până aflase că domnul Bloom nu avea un Tichet.

Peter ştia că doar cele mai puternice spirite fără Tichete, unul dintr-o mie, supravieţuiau mai mult de o zi după moarte – celelalte se pierdeau în propriile lor gânduri, urmând visuri sau coşmaruri din eterul infinit până se Destrămau. Mama lui refuzase să procure un ectofon măcar pentru a încerca, susţinând ferm că domnul Bloom n-ar fi dorit asta.

— Peter, rosti încet domnul West, nu trebuie să-ţi acuzi mama pentru că n-a putut calcula viitorul. Ea a făcut ceea ce a crezut că este bine. Te iubeşte, iar în clipa asta are mare nevoie de tine.
— Nu sunt furios pe mama.
— În tot cazul, ea aşa consideră.
— Mi-am dorit ca el să fie mort, zise Peter şi cuvintele ţâşniră ca ghiuleaua dintr-un tun încărcat cu arc. Mi-am dorit ca tata să fie mort, dar n-am vrut să moară chiar acum şi n-am mai apucat să-i spun că-mi pare rău.
— Peter, spuse domnul West cu glas sugrumat, el a ştiut. Bineînţeles că a ştiut. Iar dacă eu mi-am cunoscut vreodată, cât de puţin, vechiul prieten Charles Bloom, el te-a iertat.
Întinse mâna cu un gest stângaci şi strânse umărul băiatului.
— Dă-mi voie să-ţi spun un secret, urmă el. Între mine şi Charles a existat un dezacord major. În cele din urmă cred că el a avut dreptate şi că eu m-am înşelat, dar pur şi simplu n-am putut s-o recunosc. Iar acum nu voi putea să i-o mai spun niciodată. Dar aşa se întâmplă cu cei pe care-i iubim. Uneori nu trebuie să li se spună lucrurile importante.
Ochii argintii ai domnului West licăriră.
— Şi acum, ne mai jucăm puţin? Cred că erai pe cale să câştigi.
Peter îşi şterse ochii. Terminară jocul, care se încheie cu înfrângerea domnului West. Băiatul îl ajută să pună soldaţii înapoi în cutie.
— Puteţi să ne mai vizitaţi? întrebă el.
Domnul West plecă ochii şi-şi mângâie mustaţa.
— Mă tem că asta nu va fi posibil.
— De ce?
— Este greu de explicat. Când vei fi mai mare, vei înţelege. Ştiu că nu este un răspuns bun, dar mă voi gândi la tine şi la mama ta. Poţi să păstrezi jocul.
Chipul domnului West era inexpresiv. Uşa care se deschisese pentru o secundă spre sufletul său se închisese acum.
Peter înţelese brusc că exista o altă lume, în care

lucrurile erau foarte diferite. Nu Tărâmul Verii, ci o lume care se întindea paralel în timp. Când domnul West îşi îmbrăcă pardesiul, îşi puse pălăria şi-şi luă rămas-bun de la mama lui, băiatul îşi dori enorm să poată călători acolo, indiferent cât de departe ar fi fost.

Cândva George îl întrebase pe Peter dacă îl ura într-adevăr pe Herbert West. Fusese rândul lui Peter să râdă. Indiferent care ar fi fost cusururile lui West, el venise în seara aceea special pentru băiat. După aceea, Peter putuse vorbi din nou cu mama sa, iar cuvintele lui West îl convinseseră să urmeze matematica la Cambridge. Nu, Peter nu-l ura pe West. Uneori îşi dorea să-l fi putut urî.

Deşi rămăseseră singuri acum, prim-ministrul părea în mod clar încordat.

— Domnule Bloom, ştiu că eşti bine intenţionat şi fără îndoială vechiul meu prieten Mansfeld Cumming – folosise numele real al Şefului – a exercitat presiuni asupra ta pentru a mă influenţa. Mă tem că am luat o decizie şi n-o voi schimba.

Peter nu avusese nevoie de mult timp pentru a înţelege motivul pentru care West nu-i putea vizita pe el şi pe mama sa, mai ales după ce cariera lui politică începuse să-şi ia avânt. Continuarea domniei reginei Victoria la Curtea Verii garanta că, în înalta societate, buna-cuviinţă însemna totul. Cu toate acestea, bărbatul ar fi putut măcar recunoaşte că între ei exista o legătură.

Iritarea îi dădu lui Peter puterea de a vorbi.

— Poate că nu vă mai reamintiţi conversaţia la care mă refer. Aţi descris o situaţie în care aţi greşit, totuşi n-aţi fost dispus să vă recunoaşteţi greşeala. Ei bine, în cazul acesta mai dispuneţi încă de oportunitatea de a o face.

— Mi se pare destul de impertinent din partea ta, domnule Bloom.

Scânteia-sufletului lui West semăna acum cu o fortăreaţă, cărămizi gri-deschis aranjate în cercuri concentrice, cu o slabă lumină portocalie în centru.

— De ce crezi că n-aş fi în stare să recunosc că am

greşit?

— Deoarece credeţi că de acum Curtea Verii a devenit prea puternică şi trebuie să le arătaţi că sunteţi încă şeful.

— Hmmm! exclamă West uimit. Un argument interesant… Din păcate, este de asemenea incorect. Există un tablou mai mare pe care nu-l poţi vedea şi pe care se bizuie gândirea mea. Îţi sugerez…

Brusc, scânteia-sufletului prim-ministrului pâlpâi, aşa cum se întâmplase mai devreme. West tuşi scurt. Cortina-gând care înconjura scânteia centrală a minţii lui se deschise.

Un tablou mai mare, gândi Peter.

Şi pentru o bătaie de inimă, gândurile lui West lăsară garda jos.

Peter plonjă înainte şi privi direct în sufletul prim-ministrului.

În Tărâmul Verii, sufletele celor vii erau din lumină: poligoane strălucitoare, flăcări, bule şi, cu totul ocazional, imagini recognoscibile. De-a lungul deceniilor, cititorii de suflete compilaseră un dicţionar de bază al emoţiilor, însă fiecare suflet avea limbajul său unic de forme-gânduri.

Peter nu mai văzuse niciodată un suflet ca al lui Herbert West.

Semăna cu un cinematograf miniatural sau cu o dioramă. În centrul ei se afla un oraş argintiu de turnuri şi clădiri, suprapuse pe etaje ca un tort de nuntă, cu nenumărate scântei minuscule la toate ferestrele şi pe toate străzile. Feţe gigantice pluteau pe cerul de deasupra oraşului: West însuşi şi alţi doi bărbaţi – Lodge şi Marconi. Peter înţelese că se uita la Oraşul Verii.

Pe când privea, un arbore întunecat crescu din abisul de sub oraş. Ramurile lui negre străpunseră clădirile argintii şi se răsuciră în jurul turnurilor. Peste tot unde atingeau, scântei pâlpâiau şi se stingeau. În câteva clipe, oraşul fu o păstaie zbârcită, un stup abandonat rămas într-un copac, cenuşiu şi sfărâmicios. Din el ecloză ceva similar unei insecte, purpuriu şi cu contur neregulat, iar din depărtare Peter recunoscu forma-gând pentru vinovăţie.

Apoi imaginea dispăru, înlocuită de caleidoscopul uzual al conştiinţei. Seismul necunoscut din creierul bolnav al lui West care cauzase manifestarea imaginilor acelora încetase.

— Camlann, murmură prim-ministrul. Camlann, Camlann.

Inspiră adânc.

— Îmi cer scuze, domnule Bloom. Despre ce vorbeam?

Peter şovăi, apoi spuse:

— Mi-am prezentat argumentaţia pentru a îngădui Curţii Verii să continue conducerea operaţiunii Djugaşvili, dar aţi respins-o, aşa cum vă permite prerogativa.

Glasul îi suna ascuţit. Imaginea din sufletul lui West îi ardea în minte ca un foc rece şi teama îi chirci imaginea sinelui, readucând-o în copilărie. Era mulţumit că bărbatul din faţa lui nu putea să vadă în eter.

— Aşa este. Cred atunci că lucrurile sunt clare. Mai am o întâlnire în seara asta. Nu este pace pentru cei fără de lege, nu aşa se spune?

Oare Peter fusese martor la închipuirile roase de febră ale unui autor senil? Nu, imaginile fuseseră prea puternice, prea devastatoare. Cumva, ele trebuiau să reprezinte tabloul mai mare pe care-l menţionase West. Poate că el pierduse operaţiunea din Spania, însă era posibil să fi câştigat ceva chiar mai valoros pentru Prezenţă.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule prim-ministru, spuse Peter cu glas tare.

— Domnul Bloom, da? Îmi amintesc desigur conversaţia noastră din trecut. Trebuie să înţelegi că, cu cât urci mai mult, cu atât oamenii doresc mai mult să te răstoarne de pe piedestal. Iar în prezent eu stau pe un singur picior. În alte circumstanţe poate că ţi-aş fi văzut argumentele în altă lumină. Ai înţeles?

— Da, domnule prim-ministru.

— Excelent! Continuă cu treaba foarte bună pe care o faci.

Peter văzu cum sufletul lui West se închise într-un ovoid auriu ca un ou Fabergé, pecetluindu-i toate secretele. După aceea intră în Horn, îşi readuse imaginea sinelui la

maturitate şi începu coborârea în Curtea Verii, pentru a-i da Şefului vestea proastă.

10.
CITIREA-SUFLETULUI
11–12 NOIEMBRIE 1938

Secţia Financiară a Curţii Iernii era îngrozitor de friguroasă şi Rachel White era mahmură.

Zgomotele de fundal ale maşinilor de scris se rostogoleau peste ea în valuri dureroase. Nu putuse înghiţi ceaiul de dimineaţă în sala personalului şi avea gura uscată. Se gârbovi peste birou; poziţia aceea părea s-o ajute împotriva greţei. Din fericire, prin ferestrele cu grilaje ale fostei cantine a închisorii nu pătrundea aproape deloc lumina. Radiatoarele electrice erau deschise la maximum şi uscau umezeala, totuşi era nevoită să poarte o eşarfă groasă şi mănuşi fără degete.

Cu gesturi foarte lente, luă un ordin de achiziţie din mapa cu intrări, îl ştampilă şi tastă numărul de serie în ectoterminalul ei, câte o cifră pe rând. Va începe mai târziu calea spre trădare, căutând un flux de lichidităţi ce putea fi deviat de la un cont Crewwell & Pike, rar utilizat, pentru a finanţa operaţiunea lui Max, mică, dar în dezvoltare. Însă asta trebuia să aştepte până ce creierul ei îşi rezolva problema dezechilibrului chimic.

Un motiv suplimentar pentru a fi geloasă pe morţii ca Bloom.

Desigur, Joe aflase despre cele petrecute la soţii Harris.

Rachel nu era sigură cine-l anunţase, însă Philby era o posibilitate foarte evidentă. În dimineaţa aceea, când se trezise în zbârnâitul aspru al ceasului ei deşteptător încă în starea de ameţeală care îi preceda mahmurelile, bărbatul era activ deja.

Îl găsi la parter, hrănind cintezele, complet îmbrăcat, dar nebărbierit. Păsările erau înfrigurate şi stăteau nemişcate pe stinghiile lor, înfoiate în mingi de pene.

— Trebuie să le asigurăm căldură, rosti ea cu glas răguşit. Haide să le apropiem de foc!

După incidentul cu ectoplasma, ei doi ajunseseră cumva

la un acord mutual, nonverbal, de a pretinde că nu se întâmplase nimic, niciodată. Bărbatul începuse totuşi să aibă grijă de cinteze cu o dedicaţie care avea semnele pocăinţei.

— Nu sunt sigură dacă femela se simte bine, zise Rachel. O să le duc mâine la Max, să văd ce părere are el.

— Mi se pare o idee bună, iubire, replică Joe. Aş putea s-o fac şi eu, dacă vrei să te odihneşti.

— Nu, e-n regulă. În felul ăsta mă pot gândi şi la altceva decât la muncă.

— Cum te simţi în dimineaţa asta?

Rachel îşi strânse mai mult halatul în jurul trupului şi se ghemui mai aproape de flacăra gazului.

— Niţeluş cam obosită.

Începea să-şi simtă capul ca şi cum ar fi fost făcut din sticlă crăpată. Amintiri din seara trecută ieşeau prin crăpături şi femeii nu-i plăcea cum arătau. Oare *într-adevăr* spusese toate cuvintele acelea oribile? Ar fi fost bine ca planul lor măreţ să fi meritat preţul.

— Aseară te-a sunat mama ta, zise Joe.

Apelurile mamei deveniseră mai frecvente în ultima vreme. Era clar că se plictisea, fiindcă tatăl lui Rachel era mereu în deplasări.

— Evident, zise ea. Aţi vorbit?

— Nu. Gertrude a răspuns. Poate că ar trebui s-o suni diseară.

În ultimele două săptămâni, Rachel nu răspunsese la apelurile mamei ei. Nu ştia cum să înceapă măcar să explice toate cele întâmplate. Îi fusese greu să-şi mintă mama chiar şi înainte ca aceasta să închidă ochii, dar acum, când putea literalmente să vadă în sufletul lui Rachel, era practic imposibil. Iar când se plictisea, avea obiceiul să-şi cheltuiască o parte din pensia *vim* pe gândcălătorii, pentru a pluti în jurul lui Rachel oriunde s-ar fi aflat în spaţii publice după apusul soarelui. Rachel considera obiceiul acela liniştitor şi totodată iritant.

— O să mă ocup şi de asta, dragule, rosti ea cu glas tare.

— Ce fac cei din Grup?

— Ah, au fost nişte pisoiaşi ca întotdeauna. Guy Liddell m-a întrebat de tine. De asemenea, mi s-au făcut câteva propuneri pe care s-ar putea să le examinez ulterior.

— Grozav!

Glasul lui era sec. Joe vârî mâna în colivie, pentru a schimba gazeta acoperită cu găinaţ de pe fundul ei. Gestul le agită pentru o clipă pe cinteze, care fluturară disperate din aripi. Zgomotul făcu prima rază de durere să pătrundă sfredelind în capul lui Rachel.

Pe neaşteptate, comportamentul lui Joe o scoase din sărite. Cu el era întotdeauna ca o luptă aeriană. Bărbatul descria opturi în jurul unui subiect şi, doar când nu mai aveai nicio scăpare, îşi expedia emoţiile spre tine într-o singură rafală de mitralieră. Ba chiar şi atunci existau lucruri pe care pur şi simplu nu le rostea cu glas tare.

— Joe, dacă ai ceva de spus, te rog, spune-o. În curând trebuie să plec la serviciu.

Ştia foarte bine că era abordarea greşită. Mai încercase şi altădată să-l facă să se deschidă, iar imboldurile nu aveau niciun succes; el devenea pur şi simplu mai tăcut sau dispărea la clubul său.

— Mă gândeam…

— Ce?

— Poate c-ar trebui să ne luăm o vacanţă. Tu ai fost sub presiune şi n-am mai fost de mult împreună pe coasta Atlanticului. Doctorul mi-a spus că mi-ar putea face bine.

Gertrude apăru cu o tavă încărcată cu mic dejun tradiţional englezesc. Rachel îi mulţumi, dar ştiu imediat că nu exista nici cea mai măruntă şansă să poată înghiţi ceva.

— Nu ştiu, zise ea după ieşirea menajerei. Mi se pare cam devreme să-mi iau concediu, ţinând seama că am o slujbă nouă şi toate celelalte.

— Sunt convins că doamna Scaplehorn va înţelege situaţia.

— *Tu* ai întâlnit-o vreodată? Nu-i defel genul înţelegător. Mi-ar plăcea să mergem, dar… pur şi simplu nu-i un moment potrivit. Îmi pare rău.

Slănina mirosea delicios, aşa încât riscă să ciugulească o

bucăţică. Un gust acru îi sui imediat în gură. Se lăsă pe spate în scaun, închise ochii şi aşteptă să i se potolească spasmele din stomac.

— Să nu mă-nţelegi greşit, rosti încetişor Joe, dar există ceva ce ar trebui să ştiu? Ceva ce te ţine aici?

În ultimele luni, Rachel îl suspectase pe Joe că se întâlnea cu alte femei. Nu trebuiau nici măcar să fi fost femei în carne şi oase. În East End existau locuri unde spirite şi mediumuri invocau din ectoplasmă fantasme feminine ademenitoare pentru gentlemenii rafinaţi care se temeau de boli. Sau putea fi vorba pur şi simplu despre o secretară din Blenheim.

Rachel nu era sigură care dintre opţiuni era mai rea şi de aceea îşi ţinea gelozia ferecată într-o cuşcă, unde stătea tăcută dacă nu era altfel deranjată.

Deschise ochii şi-i aruncă un surâs obosit.

— Am o durere de cap groaznică, iubitule. Fii drăguţ şi adu-mi o aspirină, te rog, ca să-i pot face faţă doamnei Scaplehorn.

Joe aprobă din cap, o atinse uşor pe mână, parcă amintindu-şi în ultima clipă s-o facă, după care urcă la etaj ca să-i aducă medicamentul.

Rachel izbuti să ajungă la a treia factură când cineva îi aşeză o ceaşcă de ceai fierbinte pe birou. Ridică ochii surprinsă şi-l văzu pe Roger Hollis.

— Cum te simţi?

Ea luă ceaşca şi o mirosi.

— L-ai făcut prea tare. Şi fără strop de lămâie. Mulţumesc, oricum.

— Cred că ai fi preferat ceaiul rusesc, dar… cu plăcere!

Rachel îşi masă fruntea şi sorbi ceaiul fierbinte.

— Îmi pare rău de cum m-am purtat data trecută când ne-am văzut, Roger. Eram obosită şi n-aveam chef să mi se explice chestii. Mai ales chestii pe care nu doream să le aud. Dar ce cauţi aici, de fapt? De data asta n-ai adus flori nimănui?

Pentru o clipă, Roger fu victima unei crize zguduitoare,

dureroase, de tuse şi fu nevoit să se şteargă la gură cu batista. Celelalte funcţionare din Financiar se întoarseră să privească. Vremea rece nu era bună pentru sănătatea bărbatului. Probabil că lui nu-i mai păsa oricum şi-şi aştepta pur şi simplu tranziţia spre Tărâmul Verii.

— De fapt, izbuti Roger să rostească până la urmă, am venit să te văd pe tine.

— Atunci, poţi să observi în mod clar că-ţi urmez sfatul.

— A fost imposibil să n-aud despre cele întâmplate aseară. Anterior vorbisem fără să fiu întrebat. Vreau să mă revanşez.

Bineînţeles, cu talentul lui de bârfitor, Philby transformase deja escapada ei în principalul subiect de la Blenheim.

— Bine, zise Rachel.

Doamna Scaplehorn se uita la ei cu subînţeles peste ramele groase ale ochelarilor.

— Haide să mergem altundeva. Oricum mai sunt doar câteva minute până la pauza de prânz.

Se aşezară pe banchete într-un colţ al sălii pentru personal; era goală, deoarece toţi se duseseră să prânzească la cantină. Rachel îşi bău ceaiul şi-i oferi lui Roger pesmeţi dintr-o cutie metalică. Ea însăşi luă trei, apoi un al patrulea; stomacul părea să-i fie capabil să le facă faţă.

Roger ciuguli delicat dintr-un disc cafeniu.

— Înainte ca tu să spui ceva, zise el, să ştii că am auzit versiunea lui Philby despre cele întâmplate. Lui îi place să înflorească, aşa că-ţi acord prezumţia de nevinovăţie. M-am gândit şi aş putea să te ajut.

— Ei bine, dacă eşti liber în continuare, am câteva sute de facturi de ştampilat.

— Vorbesc serios. M-am gândit la ce ai spus şi cunosc pe cineva din Curtea Verii care a fost de acord să vadă ce-i cu cârtiţa aceasta imaginară. Mai exact, este unul dintre Tinerii Furioşi. Totul e mai degrabă… neoficial, dar el crede că ar putea exista o umbră de adevăr.

— Şi atunci, de ce amicul tău Spionălucă nu mi-a cerut pur şi simplu un raport?

— Păi, ştii şi tu cum este – nu totul ajunge să fie scris în rapoarte. În plus, cum ţi-am zis, este o acţiune mai degrabă neoficială. Aşa că mă întrebam dacă îţi mai aminteşti şi altceva despre acest FELIX, orice ne-ar putea fi de ajutor.

Rachel privi fix chipul băieţesc, familiar, al lui Roger, zâmbetul lui prietenos.

Aş putea renunţa, îşi zise ea. *S-ar îngriji cineva de asta. M-aş putea duce la Liddell, să accept transferul în Secţia Irlandeză, să fac ordine acolo şi nimeni nu va şti niciodată.*

Apoi însă îi reveni mânia pe care o resimţise la soţii Harris. *Peter Bloom este intangibil*, spusese Max. Din câte ştia ea, Roger lucra pentru forţele care optaseră să protejeze deconspirarea lui Bloom. Aceasta era operaţiunea ei, cadoul pe care i-l făcuse Kulaghin, şansa ei de a le demonstra celor din SIS din ce material era făcută şi poate chiar de a-şi recăpăta slujba.

— Nu, îi spuse, mă tem că nu-mi amintesc nimic altceva. Chiar dacă mă doare s-o recunosc, probabil că Harker a avut dreptate că a fost o dezinformare. Până şi un ceas stricat arată ora potrivită de două ori pe zi.

În plus ar fi fost exact stilul lui Roger de a-i face o favoare în schimbul dragostei înainte de a părăsi carnea muritoare, dând naibii îndelungata lor prietenie platonică. Uneori Rachel simţea că modul neglijent în care el îşi etala idilele era menit să-i stârnească gelozia. Poate că nu făcea decât să se automăgulească.

Mi-ar putea fi de folos puţină măgulire, gândi ea.

— Rachel, sper că-ţi dai seama că nu te afli chiar în cea mai proastă poziţie. Vreau cu adevărat să te ajut.

Roger se încruntă.

— Cel puţin în privinţa bunelor maniere la masă. Eşti plină de firimituri pe buze. Poftim!

Îi întinse o batistă curată. Pentru o clipă, amândoi ţinură de ea şi degetele aproape că li se atinseră. După aceea, Rachel o smuci şi-şi tamponă gura cu ţesătura mătăsoasă. În mod absurd, se simţea vinovată pentru că îl atinsese.

Aşeză batista pe măsuţa scundă dintre ei, lângă ceaşca goală.

Chiar dacă tot ce oferea bărbatul era autentic, ea nu putea să accepte. Ar fi însemnat să se apropie prea mult.

— Apreciez propunerea ta, Roger, cu adevărat, să ştii. Înţeleg că vrei să te cocoţi pe cracul pantalonului unui spirit spion şi-ţi doresc tot binele. Atât doar că eu nu te pot ajuta să ajungi mai sus. Îmi pare rău.

Roger se încruntă şi se ridică brusc.

— Cred că faci o greşeală.

Părea jignit.

— Am făcut greşeli toată viaţa, zise ea suspinând. Dacă mai are vreo importanţă, îţi voi duce dorul după ce vei pleca.

— Bine, prietena mea, rosti el, după care îşi înăbuşi tusea în mâneca hainei. Atunci, cred că ne luăm rămas-bun.

— Rămas-bun!

Max Chevalier se aplecă mai aproape de colivie şi privi atent cintezele. Femela era posacă şi stătea într-un colţ, cu toate penele zburlite, în timp ce masculul ţopăia în sus şi-n jos şi ciugulea seminţele cu acelaşi entuziasm dintotdeauna.

— Mă tem că femelele sunt mai fragile. Trebuie să fii atentă la tumori – abdomenul umflat poate fi un semn în privinţa asta.

— Putem trece la problema noastră? întrebă Rachel.

Deşi pasărea arăta *într-adevăr* rău.

— Ei! făcu Max. Există priorităţi, doamnă White. Păsările vii au prioritate faţă de spionii morţi.

— Poate că n-are nicio relevanţă. Poate că Bloom a fost pur şi simplu politicos.

În ziua care trecuse, dispoziţia ei nu se îmbunătăţise substanţial. Joe se culcase în dormitorul pentru oaspeţi, acuzând din nou senzaţii de frig.

Max programase întâlnirea lor în sâmbăta aceea la Sloane Square, înaintea unei acţiuni filantropice. El purta corpul lui Henry şi haine de seară. Avea părul dat cu

briantină şi mirosea puternic a colonie. Dacă nu ţineai seama de faţa inertă şi ochii morţi, ar fi fost unul dintre bărbaţii cei mai arătoşi pe care-i văzuse vreodată Rachel, dar per ansamblu ea prefera păpuşa Edison.

— Sărăcuţa de ea, zise Joan. Mă-ntreb dacă ea are sufleţel.

Joan era una dintre agentele lui Max, o femeie blondă cu mişcările sacadate ale unei păsări şi cu accent scoţian slab, care, judecând după privirile pe care i le arunca lui Max, era cel puţin îndrăgostită de şeful mort al spionilor. Cealaltă agentă prezentă, Helen, o doamnă surprinzător de bătrână, cu accent cockney şi pălărie cu pene impresionantă, sorbea ceai şi-l hrănea cu nişte cuburi de zahăr pe papagalul amazonian cu vocabular obscen. Max se jurase pe tot ce considera sfânt că se putea avea încredere absolută în ambele femei, ca şi în Henry de altfel, totuşi ele o făceau pe Rachel să se simtă cumva stingheră.

Acum o privi pe Joan cu subînţeles.

— În clipa de faţă, rosti ea apăsat, sunt mai preocupată de spionaj decât de escatologia ornitologiei. Cât mai trebuie să aşteptăm?

— De ce ne grăbim, doamnă White? Încetişor, încetişor îl prindem pe peştişor.

— Ieri m-a vizitat Roger Hollis, fostul meu secretar, care a spus că ar investiga de asemenea cârtiţa, în numele unui client din Curtea Verii. Dorea să-i dau o mână de ajutor.

— Foarte interesant! comentă Max. Ce i-ai răspuns?

— Că nu ştiu nimic. Cred că avea… motive ascunse pentru a-şi oferi ajutorul şi că nu era serios în privinţa investigaţiei.

Helen chicoti sonor.

— I-auzi, zise ea. Cineva dorea să se furişeze în vreun aşternut?

Rachel se îmbujoră.

— Fie asta, fie Roger caută pur şi simplu favorurile protectorilor lui Bloom.

Fusese surprinsă să afle că Helen se infiltrase într-un grup de ludditi condus de un agent sovietic şi că era

specialistă în case conspirative şi logistică. Iar Joan fusese cu câţiva ani în urmă martorul-cheie în faimosul caz al Ceainăriei Ruseşti. Era o automobilistă entuziastă şi urma să le fie şofer. La Curtea Iernii, Max preferase asemenea agente cu jumătate de normă în favoarea profesioniştilor, lăudându-le dedicaţia şi lipsa de carierism.

Totul părea vesel şi excentric, totuşi Rachel nu uitase povestea despre vulpea pe care o împuşcase Max şi nu avea nicio îndoială că, dacă ar fi fost necesar, el şi-ar fi tratat agentele cu aceeaşi combinaţie de tandreţe şi cruzime.

— Perfect, zise Max, vom fi atenţi cu domnul Hollis. Nu trebuie să te nelinişteşti însă pentru că ai fost contactată de domnul Bloom. Bănuiesc că el va urma şablonul cultivării clasice a unei surse – care, întâmplător, nu se deosebeşte foarte mult de cel al seducţiei. Practic ţi-aş putea scrie un scenariu, dacă n-ar exista citirea-sufletului.

Rachel clipi iute.

— Da, doamnă White. Ca noi toţi, post-muritorii, el îţi poate vedea în minte. *Asta* este partea interesantă.

— Bine, zise Rachel încordată, şi cum am să-l opresc să-mi vadă secretele cele mai adânci şi mai întunecate?

— În primul rând trebuie să ştii că citirea-sufletului nu este totuna cu citirea-gândurilor. Un spirit îţi poate vedea forma eterică a sufletului, iar asta este ceva foarte efemer, deloc verbal, ci mai degrabă ca o pictură cubistă aflată în permanentă mişcare. Majoritatea emoţiilor pot fi identificate cu doar puţină instruire. Asta face ca Spionălucile să exceleze în depistarea talentelor şi cultivarea surselor. Există însă şi contratehnici, asociate metodei actoriei lui Stanislavski: folosirea propriilor memorii pentru a crea emoţii intense care să-l păcălească pe observator. Haide să încercăm un mic experiment!

Atinse un comutator de pe cununa spiritului. Henry încremeni, apoi chipul îi reveni la normal.

— Aşteaptă doar un minut, dragă băiete, răsună glasul lui Max dinspre păpuşa Edison.

Mediumul oftă şi se rezemă de spătarul scaunului. În

rarele ocazii în care Max nu-l ocupa, tânărul vorbea cât mai puţin posibil.

— Acum te rog să te gândeşti la ceva vesel.

Rachel se uită la păpuşă. *Vesel*… Amintiri din copilărie îi fulgerară prin minte. Ascultarea poveştilor doicii sale. Grădinăritul cu mama. Cererea în căsătorie făcută de Joe pe coasta franceză a Atlanticului. Imaginile acelea i se păreau reci şi îndepărtate. Ochii o arseră pe neaşteptate şi fu nevoită să-i strângă cu putere pentru a împiedica lacrimile.

Se ridică, stânjenită.

— Nu cred că sunt o persoană veselă prin natură, rosti ea cu glas sugrumat.

— Aşa mi se pare şi mie, spuse Max cu blândeţe. Indiferent ce amintire a fost aceea, n-aş folosi-o în locul tău.

— Gata, gata! interveni Helen. E-n regulă, porumbiţo. Ia, stai jos! Aici te afli printre prieteni.

Uitându-se la faţa ei roşcovană şi strălucitoare, Rachel se simţi pe neaşteptate bucuroasă că Max nu recrutase tradiţionalii bărbaţi duri de la Curte.

— În mod clar, spuse Max, avem treabă de făcut aici. S-ar putea să fiu nevoit să-mi anulez dineul. Ei, asta este! Am putea încerca furia, atunci. Sau, chiar mai bine, vinovăţia. Pe vinovăţie te poţi baza întotdeauna.

11.
O AVENTURĂ SENTIMENTALĂ ÎN ARHIVĂ
14 NOIEMBRIE 1938

Peter Bloom intră în Sala de Lectură a Arhivei Curţii Verii, ca să caute dosarul despre ultima bătălie.

Doar câteva dintre cele treizeci de birouri pătate de cerneală erau ocupate. Existau patru ghişee de arhivari şi o zonă mică pentru relaxare. Putea să fi fost la fel de bine o bibliotecă din orice clădire de servicii publice a celor vii, până când priveai spre *ana* sau *kata*. Chiar şi o hipervedere rudimentară dezvăluia nesfârşitele stive în spirală cu labirintul lor de secrete. Lui Peter îi plăcea Arhiva; îi reamintea de biblioteca din colegiul Trinity, deşi îi lipsea mirosul de hârtie şi de praf. Aparent, el se afla aici pentru a compila materiale pentru informarea despre Spania pentru Curtea Iernii. Şeful fusese furios după ce îi raportase rezultatul întâlnirii lui private cu West; se închisese în biroul său pentru două zile şi refuzase să vadă pe oricine cu excepţia lui Hill, cel cu faţa împietrită. Comisia Specială urma să se întrunească peste o săptămână, pe 21 noiembrie, şi Peter suspecta că directorul se pregătea pentru altă confruntare cu sir Stewart. Absenţa lui îl lăsa pe Peter răspunzător de detaliile transferării operaţiunii către Curtea Iernii. Un ofiţer tânăr pe nume Hollis îl bombarda întruna cu cereri de date. Conştiincios, Peter tocmai pregătea un pachet de informaţii – care urma să fie transmis de asemenea către Otto şi Nora prin intermediul Ascultătorului. Însă adevăratul motiv pentru care se afla acum în Arhivă era cuvântul rostit de West: Camlann.

Camlann era câmpul de bătălie unde regele Arthur şi ticălosul Mordred pieriseră unul de mâna celuilalt, punând capăt epocii de aur a Camelotului. Oare West era obsedat de posibilitatea unui război mondial precipitat de un conflict între Uniunea Sovietică şi Britania? Oare imaginea pe care o întrezărise reprezenta invadarea Oraşului Verii de către Prezenţă? Totuşi asta nu explica vinovăţia pe care o simţise

West. Camlann – sau CAMLANN – avea sonoritatea unui nume de cod pentru o operaţiune sau o sursă. Numele de cod inspirate de lumea lui Arthur fuseseră la modă în perioada de început a SIS.

Dacă exista vreun dosar SIS care să documenteze planuri ale unui război cu Uniunea Sovietică, obţinerea sa era de importanţă vitală – mai ales dacă exista riscul ca vâlvătaia din Spania să se întindă peste restul lumii şi peste Tărâmul Verii însuşi.

Trebuia să merite preţul pe care avea să-l plătească pentru el.

Peter merse la una dintre arhiviste, Astrid, o tânără care trecuse printr-o Destrămare prematură pe când lucra în Arhivă. Când el se alăturase Curţii, Astrid fusese drăguţă, cu păr roşu-castaniu, siluetă superbă şi picioare cu geometria perfectă a creioanelor ascuţite. Continua să poarte bluze albe şi fuste scurte, însă părul îi era acum incolor, iar faţa îi devenise un oval translucid, iluminat dinăuntru de vaga strălucire prismatică a pietrei *luz*.

— Bună ziua, domnule Bloom! şopti Astrid.

Vocea îi era de asemenea aproape stinsă, o vibraţie abia audibilă în eter.

— Ce-ai mai făcut între timp?

— Mă tem c-am fost prea ocupat să te mai văd. I-am vizitat pe cei vii.

— Nu-i de mirare că eşti palid.

În ciuda stării ei, Astrid era isteaţă foc şi obişnuia chiar să glumească despre felul cum arăta.

— Am încercat doar să dau uitării prima noastră întâlnire, ca să pot simţi iarăşi fiori la vederea ta.

Astrid râse, o senzaţie uşor furnicătoare în eter, ca nişte frunze ce mângâiară chipul lui Peter.

— Aşadar azi ar putea fi în cele din urmă ziua aceea.

Destrămarea îi afecta în mod diferit pe toţi şi nici chiar un aport regulat de *vim* nu te proteja neapărat de ea pe termen lung. Înainte de existenţa Tichetelor, se petrecea foarte rapid şi nu era de mirare că primele mediumuri fuseseră acuzate de şarlatanie când spiritele pe care le

canalizau îşi puteau aminti doar fragmente din vieţile lor anterioare. Uneori Peter se întreba cum fusese pentru tatăl lui şi care fusese ultimul lucru care rămăsese până la sfârşit cu domnul Bloom.

Peter suspină.

— Mă tem că nu. Am nevoie de nişte dosare.

— Am auzit că avansezi.

— Aş vrea eu. Dacă o ratez pe asta, Şeful o să-mi ia capul.

— Doar capul? Lui i s-a cam înmuiat odată cu vârsta.

Peter rânji şi luă un formular de cerere de pe biroul lui Astrid. Mâzgăli nişte cuvinte-cheie şi un cod operativ şi-l semnă cu *luz*-ul său. Era pentru un raport anterior al lui BRIAR.

Astrid aruncă o privire formularului, apoi încremeni o clipă. Memoria pe care o pierduse prin Destrămare fusese înlocuită în general cu indexul vast şi complex al Arhivei.

Ea invocă din eter un Cub Hinton, un cristal plutitor, mişcător, de mărimea unui zar micuţ. Reprezenta o adresă cvadridimensională unică la care puteai gândcălători, la fel ca Tichetele şi balizele ectofon.

Peter dădu un întreg spectacol, încruntându-se spre Cub.

— Ştii ce, rosti în cele din urmă, nu prea mă simt bine. Am avut o conexiune proastă cu un medium, care ne-a dat amândurora o migrenă cât Gibraltarul. M-ai putea ajuta niţel cu asta?

— Sigur că da, zise Astrid şi se aplecă mai aproape de el. Va fi plăcerea mea.

Peter îi făcu apoi cu ochiul. Puteai găsi o hibă în orice sistem, oricât de atent ar fi fost construit. Aşa îl învăţase celebrul filosof Ludwig Unschlicht.

Se întâmplase cu şapte ani în urmă, în al doilea an la Cambridge al lui Peter.

Prelegerea fusese stranie din capul locului. Dr. Unschlicht intrase în sala de seminar din Trinity College, împinsese un scaun în centrul spaţiului mic şi se aşezase. Rămăsese tăcut o vreme, cu chipul încordat în concentrare extremă.

Filosoful german avea aproape cincizeci de ani, dar putea fi confundat cu un bărbat de numai treizeci. Avea profil acvilin şi o claie de păr castaniu, cârlionţat, deasupra frunţii înalte.

În cele din urmă, începu să despice aerul cu tăişul palmei drepte.

— Voi încerca iar şi iar să arăt că aşa-numitele „descoperiri matematice” ar trebui mai degrabă să se numească „invenţii matematice”.

Cuvintele acelea îl făcură pe Peter să-şi strângă furios între degete caietul şi stiloul. *Bineînţeles* că matematica era descoperită, nu inventată! „Invenţia” era un cuvânt degradant, mai adecvat pentru ingineri. Matematica se referea la felul cum *erau* lucrurile, în toate lumile posibile. Se uită în jur, la cei câţiva studenţi din încăpere, şi fu dezamăgit când nu zări şi alte expresii de revoltă.

Cu toate acestea, prezentarea lui Unschlicht era pe atât de convingătoare pe cât era de stranie. Bărbatul nu avea notiţe, ci vorbea liber. La răstimpuri se oprea şi bolborosea scurt ceva în barbă, pentru sine, cu fruntea încruntată când încerca să extragă un gând dintr-un puţ nevăzut prin simpla forţă a voinţei. Când îşi relua prelegerea, următoarea lui afirmaţie era perfect coerentă, logică… şi, pentru urechile lui Peter, blasfemiatoare.

— Gândiţi-vă la Paradoxul Mincinosului, zise Unschlicht. Dintr-un punct de vedere este foarte ciudat că ar trebui să nedumerească pe oricine, pentru că funcţionează cam aşa: dacă un om spune *eu mint*, noi spunem că rezultă că el nu minte, din care rezultă că el minte şi aşa mai departe. Ei şi, ce dacă? Aţi putea continua aşa, până vă-nvineţiţi la faţă. De ce nu? Nu contează. Este pur şi simplu un joc de limbaj inutil. De ce ar trebui cineva să fie surescitat?

— Pentru că-i o contradicţie! strigă Peter, nemaiputând să se stăpânească. Dacă matematica permite afirmaţii ce pot fi simultan adevărate şi false, atunci totul se dezintegrează!

Unschlicht îl privi cu ochi scânteietori. Gura sa cu buze subţiri se arcui într-un surâs.

— De ce? întrebă el. De ce se dezintegrează totul? Nimic n-a fost făcut greşit. De ce tânărul acesta se teme de contradicţii?

Peter se înroşi.

— Păi, dacă nu poţi construi matematica pe logică, atunci pe ce este construită ea? întrebă el. Russell şi Moore au arătat că…

— Sunt familiarizat cu lucrările lor. Nu mi-ai răspuns însă la întrebare. Ce rău există într-o contradicţie?

— Dar cum stau lucrurile în cazul unei situaţii în care construiţi un pod? zise un glas nou şi plin de entuziasm.

Vorbitorul fusese unul dintre primii Noi Morţi pe care-i văzuse Peter.

El, sau mediumul lui, purta o armură-spirit integrală, o drăcovenie voluminoasă ca un costum de scafandru acoperit de sârme şi bobine, dinspre care emana un iz vag de praf încins.

— Dacă vrei să construieşti un pod, continuă necunoscutul în armură, vrei să fii sigur că toate calculele îţi sunt corecte. Şi cum te poţi asigura că podul nu se va dărâma, dacă în calculele tale există o contradicţie?

— Domnule Morcom, spuse Unschlicht, nu cumva susţii un curs chiar despre subiectul acesta? Poate că ai accepta şi înscrierea mea?

Peter recunoscu numele.

Christopher Morcom era un copil-minune al matematicii care închisese ochii la o vârstă fragedă, dar îşi continuase activitatea în Tărâmul Verii, ba chiar obţinuse o bursă post-mortem la Trinity.

— Predau *într-adevăr* un curs despre bazele matematicii, zise Morcom, însă eram foarte interesat de abordarea ta.

— În cazul acesta, mă poţi educa la rândul tău! S-a prăbuşit vreodată vreun pod din cauza Paradoxului Mincinosului?

— Bineînţeles că nu. Însă matematica şi realitatea fizică sunt *într-adevăr* strâns legate. La sfârşitul secolului trecut, matematicianul scoţian Tait a realizat o corespondenţă perfectă între clasificarea nodurilor şi tabelul periodic al

elementelor. În Tărâmul Verii, noi descoperim legături încă şi mai profunde între geometrie şi natura sufletelor. Cum putem continua călătoria aceasta dacă întregul nostru edificiu logic se bazează pe un fundament şubred?

— Argumentul tău este irelevant. Procesul matematicii este agnostic faţă de natura lui materială sau eterică. Este un joc de limbaj, nimic mai mult decât o chestiune de gramatică, de convenţii sociale şi cereri practice. Domnule Morcom, nu poţi să nu fii de acord cu mine că podurile noastre stau în picioare. Dacă ele se prăbuşesc, asta nu se datorează unei imperfecţiuni în fundamentul calculelor. Găseşte-mi un pod perfect construit de matematică în Tărâmul Verii care colapsează sub greutatea voastră şi atunci poate că voi putea să privesc lucrurile în mod diferit.

— Să sperăm atunci că podurile noastre eterice vor continua să reziste, zise Morcom.

Se aşeză, acceptând impasul. Unschlicht se încruntă şi-şi continuă prelegerea.

După aceea, Peter îl urmă peste peluza înverzită a Curţii Mari a lui Trinity College.

— Domnule doctor Unschlicht…

Filosoful se întoarse, cu capul aplecat într-o parte, ca o pasăre de pradă nedumerită.

— N-am înţeles ideea pe care aţi încercat s-o susţineţi, rosti Peter. Spuneţi că matematica este adevărată sau că nu este?

— Ideea mea este că nu există nicio idee. Nu voi spune nimic ce poate fi contestat de cineva. Sau dacă cineva o contestă cu adevărat, îl voi ignora şi voi trece mai departe pentru a spune altceva. Învaţă-te să îmbrăţişezi contradicţiile, tinere. După ce o vei face, poate că vom putea purta o discuţie serioasă, da?

Se îndepărtă şi-l lăsă pe Peter încremenit, cu gândurile răvăşite şi pierdut, ca un zmeu ale cărui sfori fuseseră tăiate.

După şapte ani, Peter păşi în mijlocul matematicii transformate în obiect solid, în inima Arhivei.

Astrid îl conduse întâi la primul dosar, cu viteză ameţitoare, ţinându-l de mână cu strânsoarea unui fulg de pasăre. Gândcălătoria lor înceţoşă culorile dosarelor într-un cenuşiu neclar care se contură după aceea într-un spaţiu cubic înconjurat de rafturi pe toate părţile şi iluminat doar de hiperlumină chihlimbarie. Unghiurile şi colţurile se răsuceau de câte ori Peter întorcea capul. Se aflau în interiorul unuia dintre nenumăratele tesseracte interconectate ce alcătuiau stivele. Era greu de crezut că, în urmă cu numai treizeci de ani, SIS se descurcase într-o clădire micuţă pe Charing Cross Road.

Astrid pluti în sus la un raft înalt, situat aproape de plafon, şi scoase un dosar gros. I-l întinse lui Peter.

— Uite-l, domnule Bloom.

Chipul inexpresiv îi strălucea de lumină trandafirie.

— Te mai pot ajuta şi cu altceva?

Peter lăsă dosarul să cadă şi o trase pe Astrid spre el. Îi sărută faţa fără gură. Pielea ei se simţea ca o peliculă de săpun, lunecoasă şi flexibilă sub buzele lui. Îi linse sfârcul *luz*-ului şi ea icni încetişor.

Peter nu avusese multe iubite în Tărâmul Verii. În privat, considera ridicolă morala victoriană care descuraja plăcerile cărnii eterice. Cu excepţia Tărâmului Verii, goliciunea ar fi însemnat dezgolirea literală a sufletului său şi, implicit, a secretelor sale. Aşa că, chiar şi acum, imaginea sinelui îi rămânea îmbrăcată şi distinctă. Îşi împinse propriul *luz* adânc în carnea eterică a lui Astrid, însă doar îi mângâie piatra-suflet, fără să-i îngăduie accesul.

Ar fi fost foarte simplu să îngăduie ca ei doi să devină unul. Ce era Prezenţa decât sfârşitul logic al unei asemenea uniuni? Astrid îl trase mai aproape şi-şi frecă *luz*-ul de el. Degetele ei se topiră în tentacule eterice care îi curseră pe spinare în jos. Pentru o clipă, fu de-a dreptul dureros să se închidă faţă de ea. Acolo, în braţele lui, exista o cură pentru solitudinea lui, o ocazie de a se împărtăşi complet cu altă fiinţă. Cât despre Astrid, ea tânjea după memoriile lui despre carne, despre lumea celor vii, despre toate lucrurile pierdute de ea. Însă Peter nu i le putea dărui.

El putea doar să ia.

În timp ce Astrid se agăţa de el, pierdută în pasiune, Peter se concentră asupra *luz*-ului său dinăuntrul ei şi se întinse prin el spre indexul Arhivei care umplea mintea ei ca talaşul dintr-o jucărie. Şopti cuvântul CAMLANN şi, brusc, un Cub Hinton îi străluci în minte, sărind din memoria vastă a lui Astrid.

Continuă s-o mângâie câteva minute, dar cu mai puţin entuziasm. Astrid deveni tot mai frustrată şi în cele din urmă se desprinse.

— Îmi pare rău, spuse Peter. Îmi pare rău, nu ştiu ce m-a apucat. Nu-i bine, noi n-ar fi trebuit…

Chipul neted şi lipsit de trăsături al lui Astrid nu trădă pic de emoţie, dar glasul îi era rece.

— Este perfect în regulă, domnule Bloom, zise ea. Ai menţionat *într-adevăr* că suferi de migrenă din cauza mediumului tău. Trebuie să fie plăcut pentru voi, băieţii, să-i vizitaţi pe cei vii. Am crezut că te-aş putea ajuta să creşti puţin, dar înţeleg că m-am înşelat.

Peter se îmbujoră. Astrid îşi strânse forma curgătoare în forma sinelui anterioară, formală.

— Sunt sigur că-ţi poţi găsi şi singur drumul înapoi.

Curentul eteric stârnit de plecarea ei bruscă risipi paginile dosarului prin tot tesseractul.

Peter strânse de pe podea foile din dosarul spaniol. După aceea se concentră asupra Cubului Hinton din mintea lui Astrid şi gândcălători. Tesseractele şi dosarele se înceţoşară. Existau referinţe încrucişate, câteva fluxuri de gânduri ce-l trăgeau în direcţii diferite. Lipsit de abilitatea instinctivă a arhivarilor, se concentră asupra celui mai puternic, ţinându-se bine de imaginea Cubului ca un înotător de o ramură într-un torent.

Apoi ajunse în faţa unui raft ticsit cu dosare. *Acolo*: atracţia Cubului îi călăuzi mâna spre un dosar cu coperta verde. Scoase din el vraful de documente şi puse copertele goale înapoi pe raft.

Pentru o clipă se gândi la textura hârtiei dintre degetele sale. Chiar şi acum, tehnologia eterică a Imperiului se agăţa

disperată de convenţiile celor vii.

Desigur, nimic nu era ceea ce părea. Undeva în interiorul dosarelor se afla un fragment de *luz*, rezultatul final al Destrămării, o străveche rămăşiţă de suflet adusă din minele aflate în adâncurile *kata* şi utilizată ca structură care să ţină laolaltă puţin eter care credea că este o foaie de hârtie şi cerneală. Rămăsese oare vreo sclipire a conştiinţei originale? Simţea oare ceva sufletul vechi dinăuntru când era citit dosarul?

Păcat că suflete ce erau încă umane nu aveau articulate atât de clar gândurile şi dorinţele.

Peter se concentră. Teancul de foi se curbă în sus, parcă ars de o flacără invizibilă. Deveni o bulă strălucitoare de eter în jurul ciobului de *luz*, un măr de lumină şi aer în mâna sa.

Îl înghiţi. Ciobul *luz* minuscul se stabili pe o orbită în jurul propriei lui pietre-suflet. Brusc, informaţii cristaline îi umplură memoria: fotografii, rapoarte, transcrieri. Erau prea multe ca să le desluşească pe toate simultan. Trebuia să le examineze cu atenţie, ulterior.

Cel puţin avea să poarte acest suflet Destrămat cu el, pentru a se alătura Prezenţei.

Când reveni în Sala de Lectură, Peter se simţi rarefiat şi găunos, zdrenţuit pe margini. Trebuia să mai aştepte însă pentru a obţine mai mult *vim*. Nu putea să plece chiar acum. Evită să privească spre Astrid, găsi un birou gol şi se prefăcu că citeşte raportul BRIAR.

Îi îndepărta gândurile de la greutatea ispititoare a dosarului CAMLANN aflat în mintea lui şi le readucea la situaţia din Spania. Pe lângă Inez, el mai controlase alţi doi agenţi: o secretară din partidul POUM şi un frizer anarhist, cu clientelă influentă şi slobodă la gură. Se simţea ca un trădător să-i lase pe mâinile altora.

Peter ştia că vinovăţia pe care o încerca era complet iraţională. Neîndoios, Spiegelglass avea să încerce să-l lichideze pe Djugaşvili, utilizând informaţiile pe care i le furnizase. Acela era primul pas în aducerea Republicii sub

influenţa Prezenţei. Şi, cu certitudine, era unicul mod de a pune capăt luptelor inutile din Spania.

Sau nu era aşa?

— Salut, bătrâne Bloom!

Peter ridică privirea şi se uită drept în ochii lui Noel Symonds.

Noel rânji larg. Era zvelt şi mărunt, cu chip de drăcuşor încadrat de zulufi rebeli. În moarte nu arăta cu mult diferit de perioada escaladelor lor nocturne din Cambridge. Deşi, bineînţeles, el lucra acum în Secţia A din Curtea Verii, specializată în Contra-informaţii.

— Te-am căutat peste tot, urmă Noel. Eşti aşa amabil să vii cu mine, te rog? Bem şi o cupă de *vim* pe drum.

Îl bătu pe Peter pe umăr.

— Pare că ţi-ar prinde bine.

Biroul lui Noel se afla la unul dintre etajele superioare ale sediului Curţii Verii, în labirintul de coridoare ce indicau prestigiul prin proximitatea lor de cabinetul Şefului. Era micuţ, dar ordonat şi decorat cu reclame colorate de epocă pentru Symonds Soups, compania tatălui lui Noel.

Peter se aşeză. Noel se aplecă peste pervaz şi privi afară la panorama lui Albert Park.

Peter ştia că pe Noel aveau să-l trimită ei. Se gândi la posibilitatea unei evadări. Avea o adresă Cub Hinton de urgenţă la care ar fi putut gândcălători, pe care o primise de la George în eventualitatea unei evacuări. Nivelul de *vim* îi era însă periculos de scăzut pentru gândcălătorie, iar dacă acesta era locul unde intenţionaseră ei să-l aducă, aveau să existe Observatori peste tot, capabili să-l urmărească oriunde cu hipervederea.

De aceea pretinse că era o problemă logică. Ştiuseră oare ei că o va manipula pe Astrid? Era posibil ca West însuşi să-i fi întins o cursă? Părea absurd, totuşi nu complet imposibil. Dosarul CAMLANN îi ardea în minte.

— Ce mai faci, bătrâne? întrebă Noel.

Peter suspină.

— Sunt frânt. Şeful este prost dispus şi acum trebuie să-

mi predau operaţiunea în mâinile soioase ale Curţii Iernii, frumos ambalată şi legată cu fundiţă. Nici măcar nu vreau să ştiu în ce hal o vor strica.

— Haide că i-am cerut lui Harriet să aducă nişte *vim* să te mai învioreze. Cu dragostea cum stai?

— Mă tem că mai arid decât deşertul.

— Ştiu ce vrei să zici.

Noel oftă nostalgic.

— Aici este un circ întreg şi tata încearcă să mă readucă în afacerea cu supe, îţi vine să crezi? Crezusem că totul a rămas în urmă. Lumea zice că există chestii de care nu scapi nici după moarte, totuşi parcă n-aş fi spus că supa este una dintre ele.

— Mai scrii?

— Am încercat să public albumul ăla de fotografii, dar n-am izbutit. Editorul a apreciat că nu-i corect să încurajăm studenţii de la Cambridge la acţiuni ca escaladarea acoperişurilor noaptea. În cele din urmă s-ar putea să-l public în regie proprie.

— Mi-ar plăcea să-l citesc. În amintirea vremurilor de altădată.

Noel zâmbi.

— Tu vei fi primul pe care o să-l anunţ, când va ieşi pe piaţă.

Se întoarse cu spatele la fereastră, se rezemă de geam şi încrucişă braţele peste piept.

Acum o să mintă politicos sau o să treacă la treaba reală, gândi Peter.

— Uite care-i treaba, aş vrea să te consult într-o privinţă. Un flăcău din Blenheim îmi mai spune ocazional lucruşoare, pe şest, înţelegi? Noel îşi atinse uşor partea laterală a nasului cu vârful degetului. Acum vreo lună, Curtea Iernii a prins un peştoi mare şi a uitat să ne spună despre el. Un dezertor care li s-a predat. Totul a fost păstrat strict secret – au fost informaţi doar şefii de Secţii, directorul-adjunct şi doi Observatori. Atât doar că n-a mers bine. Individul le-a spus chestii pe care le ştiau deja şi i-a purtat cu vorba săptămâni la rând.

Peter izbucni în râs, mascându-şi uşurarea.

— Pare genul de afaceri obişnuite ale Cotoroanţei-incapabile.

— Exact! În tot cazul, se pregăteau să arunce peştoiul verişorilor pentru nişte firimituri, când, pe neaşteptate, dezertorul a decis să se sinucidă în camera lui de hotel. Pur şi simplu. N-a avut nici Tichet, aşa c-a dispărut ca un pârţ. Verişorii s-au înfuriat. Au căzut capete. Este un haos.

George se sinucisese? Peter simţi că-l apucă ameţeala.

Într-adevăr, nu-l cunoscuse deloc pe bărbatul acela.

— Şeful ştie? izbuti el să rostească. Ar trebui să-i spunem asta prim-ministrului, să-i demonstrăm că nu ne putem preda operaţiunea din Spania păcălicilor ăstora.

— Ar trebui, aşa-i, dar mai e un amănunt. Omul meu mi-a spus ceva. Se pare că ultima informaţie a dezertorului a fost că cineva de aici joacă pentru echipa adversă. Tu ce crezi despre asta, bătrâne?

12.
CĂŢĂRĂTORII NOCTURNI DE LA CAMBRIDGE
14 NOIEMBRIE 1938

Peter îl cunoscuse pe Noel Symonds cu şapte ani în urmă, în aceeaşi zi în care asistase la prelegerea lui Unschlicht.

Petrecuse noaptea hoinărind tulburat prin oraş, încercând să-şi adune gândurile. Era târziu când se întorsese şi trebuise să le strecoare portarilor nişte bănuţi ca să-l lase să intre.

Pe când traversa curtea spre scara din colţ unde se afla camera lui, auzise un zgomot deasupra. Ridicase ochii, aşteptându-se să vadă una dintre veveriţele negre care trăiau pe domeniul colegiului.

Un tânăr în costum şi cu un fular în culorile lui Trinity Hall atârna suspendat între două coloane groase ce ieşeau în relief din zidul de cărămidă. Se părea că se căţărase prin spaţiul dintre ele, cu spatele rezemat de o coloană şi cu tălpile proptite de cealaltă, dar acum se înţepenise la jumătatea distanţei dintre sol şi acoperiş.

— Hei! şoptise Peter. Ce faci acolo?

— Nimic, sosise un răspuns chinuit.

— Sper că n-ai de gând să-ncerci să intri la mine-n cameră, fiindcă o să chem portarii.

— Nu, nu, îmi dau cuvântul! Doar suiam.

— Nu pari să înaintezi în clipa de faţă.

— Asta-i o observaţie corectă.

— Noel eşti, aşa-i? Noel Symonds?

Noel împrumutase notiţele lui Peter după ce lipsise la un curs, pentru un „angajament important”, aşa cum spusese. Peter suspecta acum că angajamentul implicase escaladarea de suprafeţe verticale. Noel se strâmbase.

— Auzi, Bloom, nu vezi cumva un colac de frânghie, pe acolo, pe jos? Crezi c-ai putea fi un tip de treabă şi să-l duci în camera ta, să-l legi de ceva dinăuntru şi dup-aia să-mi arunci capătul celălalt pe fereastră? Nu cred că mai pot

rezista mult aşa.

Picioarele îi tremurau vizibil şi se afla destul de sus.

— Bine, rostise Peter, dar după aceea suim amândoi pe acoperiş.

— Aşa? întrebă Peter şi se rezemă de frânghie.

Încerca să ocolească statuia unui sfânt care ieşea în exteriorul faţadei. Se afla sus, la aproape zece metri deasupra solului. Asuda şi braţele îl dureau, însă asta nu părea să conteze. Totul era ireal, de parcă ar fi fost în afara propriului corp, lipsit de greutate.

— Da. Nu. Mişcă picioarele spre cornişa aia. Lângă ea este un burlan – apucă-l cu mâna cealaltă. Acum dă drumul frânghiei şi prinde mâna mea. Nu-ţi fie teamă, o să te prind. Unu, doi, trei…

Peter dădu drumul frânghiei şi se întinse spre Noel. Pentru o clipă înspăimântătoare se ţinu de zid doar cu degetele de la picioare, sprijinit de burlan. Apoi palmele li se atinseră şi Noel îi prinse ferm mâna. Balansându-se pe cornişă, Peter lăsă burlanul şi se agăţă cu cealaltă mână de marginea acoperişului. Se trase în sus, pe când Noel se înroşi, căznindu-se sub greutatea lui. Într-un final, Peter aduse un picior pe acoperiş, se târî peste margine şi se prăbuşi lângă Noel. O ţiglă se desprinse şi căzu în curtea de dedesubt cu un pocnet îngrozitor. Amândoi încremeniră şi-şi ţinură răsuflarea. Când nu apăru niciun portar, Noel rânji spre Peter.

— N-a fost rău pentru un debutant, comentă el apreciativ. De obicei aşa o facem, câte doi, dar parvenitului ăluia de Bunny i s-a părut că-l vede pe portar şi a dat bir cu fugiţii.

Se rezemară cu spinările de un horn mare. Era linişte, aerul era răcoros şi luminile din Cambridge străluceau în jurul lor.

— Cum se începe? întrebă Peter.

— În primul rând, trebuie să ai echipamentul cuvenit. O jachetă alunecoasă, de calitate, este obligatorie – ca să nu te agăţi de nimic. Şi pantofi cu tălpi de cauciuc, dacă vrei

să fii profi.

— Dumnezeule, tu faci des asta, nu-i aşa?

— Aproape în fiecare noapte. Ba scriu chiar şi o carte despre asta, zise el zâmbind. S-ar putea să fie apogeul vieţii mele.

Noel era şeful neoficial al unei trupe de căţărători, care, laolaltă, escaladaseră toate clădirile importante din Cambridge. Peter îi ascultă poveştile amuzat.

— Totuşi, de ce o faci? Nu-i stupid de periculos?

— Ba cum să nu! Chestia însă e că nu prea avem lucruri interesante la care să privim în viitor. Eu voi sfârşi prin a conduce o afacere cu supe – poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Am încercat să scriu poezii, dar, să fiu sincer, nu sunt priceput. Sigur că da, există întotdeauna politica, însă chiar că sună oribil de plictisitoare. Pe de altă parte, în ciuda stării în care m-ai găsit, *sunt* destul de bun la escalade. E plăcut să fii bun la ceva.

Noel privi gânditor spre luminile oraşului.

— Ştii, urmă el, se spune că starea în care te afli când mori afectează ce ţi se va-ntâmpla în Tărâmul Verii. Uneori îmi închipui că ar fi frumos să cad, să lovesc solul, să mor şi să continui să cad, traversând Pământul. Aş putea petrece o eternitate, străduindu-mă să mă caţăr înapoi. Asta n-ar fi chiar aşa rău.

Surâse iarăşi larg.

— Şi, bineînţeles, escaladele le impresionează pe fete.

— Serios?

— Nu, nu-i serios. Dimpotrivă, până acum n-am întâlnit nicio fată care să se caţăre, iar majoritatea lor tind să privească obsesia noastră faţă de clădiri înalte şi ascuţite ca fiind destul de nesănătoasă, una despre care doctorul Freud ar fi avut unele păreri interesante.

Peter izbucni în râs.

— Şi tu? întrebă Noel. De ce te-ai căţărat aici? Îmi cer scuze dacă sunt direct, totuşi cineva care-şi ia notiţe atât de meticulos ca tine nu mi se pare că va nutri brusc dorinţa de a sta pe un acoperiş.

— N-ai înţelege…

— Pune-mă la-ncercare.

— Este o prostie. Azi am participat la o prelegere şi m-a pus pe gânduri ceva ce a spus domnul doctor Unschlicht.

— Serios? De obicei eu am probleme să rămân pur şi simplu treaz la prelegeri, cu atât mai puţin să mă pună pe gânduri.

— Chestia e că... Peter flutură frustrat din braţe, căutând cuvintele potrivite. El a spus că matematica nu înseamnă nimic, că nu-i decât un joc de limbaj, că înapoia ei nu există niciun adevăr. Eu am considerat că nu are dreptate, dar îmi era foarte greu de argumentat. Mi-am dorit să devin matematician, însă acum nu mai ştiu ce să cred.

Noel îl privi cu un aer de curiozitate.

— Matematician? Să ştii că mulţi căţărători sunt studenţi la Matematică. Cred că vă folosiţi atât de intens creierul, încât aerul nopţii vă face bine. De ce nu-ncerci şi tu?

— Escaladele?

— Da, de ce nu? În mod clar, ai calităţile necesare. Noi am întocmit un fel de manual – o să ţi-l aduc mâine şi poţi să-l răsfoieşti.

Dinţii lui Noel sclipiră în beznă.

— Bineînţeles însă, există un lucru pe care toţi novicii trebuie să-l facă singuri. Un ritual de iniţiere, dacă vrei să-i spui aşa.

— Ce anume?

Celălalt se ridică, strânse frânghia şi şi-o înfăşură în talie. După aceea merse la marginea acoperişului, se aplecă, se prinse de un burlan şi începu să coboare cu agilitatea unei maimuţe. Se opri şi privi în sus peste margine, cu ochii scânteind jucăuşi.

— Să coboare, zise el. Multă baftă!

Apoi dispăru.

Stând în biroul lui Noel după şapte ani, Peter îşi aminti sentimentul abandonării pe clădire.

Fusese un test, bineînţeles.

El coborâse până la urmă, după ce se târâse o vreme în patru labe împrejurul acoperişului.

Lui Noel îi plăceau testele. Însă dacă acum era de

asemenea un test, atunci rezolvarea lui necesita mai mult decât coborârea pe ziduri pline de ornamente şi ruperea unei unghii.

— Adică unul dintre noi joacă pentru ambele tabere? zise Peter până la urmă. Mi se pare improbabil. Eşti sigur că nu-i pur şi simplu un truc al ruşilor?

— Aşa spun şi mahării din Curtea Iernii. Eu voiam doar să ştiu ce crezi tu.

— De ce tocmai eu?

— Tu ai fost mereu cel inteligent, bătrâne. Iar Spania este locul unde avem cele mai multe necazuri în ultima vreme. În Secţia ta există cineva care ar trebui să ne îngrijoreze?

Peter îl privi. Noel avea aceeaşi expresie sigură pe sine şi nepăsătoare ca atunci când suise pe hornul bibliotecii cu atâţia ani în urmă. Asta însemna că nu ştia pe de-a întregul ce făcea, dar aprecia că se găsea pe calea cea bună.

— Sursa ta e sigură de existenţa cârtiţei în Curtea Verii?

— Aşa cred – de ce întrebi?

— Să fiu sincer, mă întrebam de ceva vreme despre BRIAR… NKVD-ul are o prezenţă masivă în Madrid, iar el se află într-o unitate de voluntari comunişti. Poate Curtea Iernii să vrea să arunce vina asupra noastră când vulpea este în coteţul găinilor lor.

— Da, este o idee. O să insist pe lângă sursa mea pentru asta. Altcineva?

— Nu-mi vine nimeni în minte.

— Bine, atunci. Mă gândisem pur şi simplu că ar trebui să ştii, dacă va urma o vânătoare de vrăjitoare. Noi doi am fost împreună de atâta timp, încât am vrut să-ţi spun mai întâi ţie.

Chipul lui Noel nu putea fi descifrat, dar ar fi fost firesc să-l avertizeze, chiar dacă l-ar fi suspectat? Sau îi oferise o şansă să mărturisească adevărul?

— Şeful ştie? întrebă Peter.

— Nu încă. Nici nu intenţionez să-i spun până nu am ceva mai solid. S-ar putea dovedi a fi doar vorbe neîntemeiate.

Când directorul lor de Studii, domnul Jepson, îl recrutase pe Noel pentru SIS în anul al treilea la Cambridge, tânărul

găsise în sfârşit ceva mai incitant decât căţărările nocturne. Peter îl urmase la scurt timp după aceea, pe o rută uşor diferită.

Nu pentru prima dată îşi dori ca situaţia să fi fost alta. Prietenia lui Noel era singurul lucru pe care nu dorise să-l sacrifice pe altarul Prezenţei. George îl sfătuise să continue camaraderia, să rămână cât mai apropiat posibil de Noel, ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic. El nu izbutise însă. Noel simţise ceva nerostit între ei, un bolovan în curentul prieteniei lor, care-i despărţise.

Ca o ironie a sorţii, escaladele nocturne şi prietenul lor Cedric îl împinseseră pe Peter pe calea ce-l dusese finalmente la Prezenţă.

A doua zi după prima lor întâlnire, Noel se ţinuse de cuvânt şi venise la Peter cu *Manualul Căţărătorilor*, un teanc de pagini dactilografiate, notiţe scrise de mână şi fotografii. Oricât ar fi încercat, Peter nu putea fi furios pe el că îl abandonase pe acoperiş; activitatea nocturnă împărtăşită îl făcea să se simtă parte din ceva special.

Peter făcuse cunoştinţă cu prietenii lui Noel – James, Bunny şi Cedric – care-şi petreceau de asemenea nopţile cocoţându-se pe clădirile din Cambridge. Ei degajau o combinaţie intensă de entuziasm şi nebunie pură. Comunitatea căţărătorilor era mică şi secretoasă. Noel susţinea că adesea în acelaşi colegiu existau căţărători care nu se cunoscuseră niciodată între ei.

Sub tutela sa, Peter exersase pe acoperişul bibliotecii. Noel o numea „grădiniţa căţărătorilor”: era o alcătuire ameţitoare de pante, pasarele plumbuite şi scări de fier.

După o lună, Noel apreciase că era pregătit să încerce Tottering Tower de pe clădirea bibliotecii. Era o structură înaltă de opt metri, un ac subţire din piatră cu un guler de garguie şi un con ascuţit în vârf.

Peter icni când o văzu, totuşi provocarea era mai degrabă mintală. Ca să începi, trebuia să sari peste un hău, dar, odată ce o făceai, turnul în sine avea sculpturi miniaturale graţie cărora restul ascensiunii erau uşor, ca

suitul pe o scară.

Apoi ajunseră amândoi în vârful turnului, unde stătură pe sculpturi ţinându-se de paratrăsnetul din vârf.

— Uită-te la panoramă! zise Noel. A meritat efortul, nu?

Edificiul masiv al King's Chapel se vedea impresionant în faţă, atât de gigantic, încât, chiar de la înălţimea la care se aflau ei, douăzeci-douăzeci şi cinci de metri, Peter avea impresia că-l privea tot de pe sol. Spre nord, St. John's Chapel se înălţa deasupra unui ocean de acoperişuri. Imediat dedesubt era Trinity Hall, a cărui curte era traversată de un portar ce părea un punctuleţ. Peter se simţea aidoma unei păsări, sus în văzduh.

Poate că Unschlicht îi făcuse o favoare. Dacă erai înrădăcinat în ceva solid, nu puteai niciodată să zbori cu adevărat.

După aceea, el îmbrăţişă din tot sufletul ascensiunile. Îi îndepărtau mintea de la îndoielile legate de matematică. Era grozav să simtă cărămida roşie apăsându-i corpul şi să rezolve câte o problemă pe rând – mâna aici, piciorul acolo – pentru a vedea cât de sus putea să ajungă. Studiile avură de suferit. Zilele deveniră o ceaţă, intervale cu ochi lipiţi de nesomn între escalade, şi petrecea mai mult timp adăugând intrări în *Manual*, decât rezolvându-şi temele pentru acasă.

Aşa stătură lucrurile până în septembrie, când muri Cedric.

După Noel, Cedric era căţărătorul pe care Peter ajunsese să-l cunoască, de fapt, cel mai bine. Era un băiat înalt din Trinity, care purta pantaloni cu talie ridicol de înaltă, cu bretele, şi fuma pipă. La seminare nu scotea niciun cuvânt, îşi plia cu dificultate statura deşirată în bancă şi strângea ciotul creionului cu atâta forţă, încât părea că degetele lui lungi şi flexibile se puteau frânge în orice clipă ca nişte crenguţe. În decursul escaladelor, parcă învia şi devenea vorbăreţ, povestindu-i lui Peter despre copilăria şi adolescenţa petrecute alături de şase fraţi rugbişti şi despre planul de a deschide o prăvălie în care să vândă

comicsuri americane.

Într-o noapte, Cedric încercă să escaladeze de unul singur una dintre turlele de la King's Chapel. Începu ploaia, el alunecă şi căzu de la treizeci de metri înălţime. În dimineaţa următoare, un proctor îi găsi trupul în curte.

La două zile după înmormântare, Noel organiză o expediţie nocturnă pentru a escalada turlele bisericii în onoarea lui Cedric. Făcuseră rost de un ectofon şi traseră firul până în vârf. Ascensiunea era dificilă – se depusese prima chiciură –, însă ei erau zece şi aveau multe frânghii. Atacară clădirea bisericii de parcă ar fi fost un mamut, care trebuia legat şi sacrificat în amintirea camaradului lor.

După ce ajunseră în vârf, Noel apelă schimbul prin ectofon şi aşteptă. Atmosfera sumbră se risipi când Cedric răspunse din Tărâmul Verii. Noel se cocoţă pe un gargui, ca un cowboy diabolic, ridică ectofonul şi chiui:

— Aici suntem, bătrâne! Aici suntem!

Pe acoperişurile de dedesubt, ceilalţi căţărători se bătură reciproc pe spate şi răcniră saluturi.

Noel îi făcu semn lui Peter, invitându-l să-i vorbească lui Cedric. El sui pe turlă, însoţit de ovaţiile căţărătorilor, i se alătură lui Noel în vârf şi acceptă receptorul greu.

— Cum eşti? îl întrebă pe Cedric.

Difuzorul ectofonului pârâi static. Apoi glasul tânărului mort vorbi, mai cavernos decât în viaţa reală, dar era Cedric, în mod inconfundabil.

— Să ştiţi că aici e excelent. Cursurile sunt tot plictisitoare, chiar şi prin ectofon. Nu prea sunt escalade. Însă gândcălătoria este incredibilă. Şi poţi să plăsmuieşti chestii cu mintea. Trebuie totuşi să fii atent. Dacă nu sunt atent, încep să-mi simt capul ca o prună strivită. Să fiu sincer, îmi pare rău că n-am ajuns aici mai devreme, nu doar pentru că s-a-ntâmplat să cad în bostan.

Pe când asculta, Peter avu brusc senzaţia că turla se răsturnase şi că de acum cerul nopţii era un abis insondabil dedesubtul lui.

— Mă bucur pentru tine, şopti el şi-i restitui receptorul lui Noel.

Ignorând privirea surprinsă a prietenului său, coborî singur, până jos de tot, la aleea dinapoia bisericii, după care alergă până la Trinity fără să se oprească.

Iar, când ajunse în cameră, se întinse pe pat şi închise ochii. Nu era corect! Tatăl lui încercase toată viaţa să acţioneze astfel încât să schimbe lucrurile în mod decisiv, iar apoi dispăruse fără urmă. Cedric plutise pur şi simplu în derivă prin viaţă şi pentru el Tărâmul Verii era ca o staţiune de vacanţă.

Oare asta încercase să-i spună mama lui? Escalada era inutilă, dacă nimic nu se schimba după ce te prăbuşeai. Matematica era inutilă, dacă nu reprezenta decât un joc, fără să aibă la bază un adevăr ferm ca piatra.

Noel, Cedric şi ceilalţi n-ar fi înţeles niciodată asta.

Pentru prima dată de când începuse escaladele nocturne, Peter se simţi complet singur.

În anii următori, Peter se împăcase cu solitudinea, totuşi îl durea să stea cu un prieten vechi în faţa cupelor de *vim*, perfect conştient de faptul că o mică scăpare ar deschide un abis sub el.

— Mă bucur că mi-ai spus asta, îi zise el lui Noel. Ţine-mă la curent.

— Bineînţeles.

— Întâmplător, sursa ta a mai aflat şi altceva despre dezertor?

— Nu mare lucru. Observatorul cu care a vorbit i-a spus că rusul era un scandalagiu. Se pare că i-a tras un pumn unui poet.

Peter se sili să zâmbească.

— I-a tras un pumn unui poet? repetă el. Mi se pare un început bun. Nu-mi amintesc ca ţie să-ţi fi tras cineva un pumn vreodată.

— Ba da, ticălosul ăla de Caldecott. Dar atunci a fost din cauza unei fete.

Amândoi râseră, amintindu-şi incidentul.

— Ar trebui realmente să mai ieşim împreună după muncă, zise Noel. Poate să-l luăm chiar şi pe Cedric. Poţi să

spui orice ai vrea despre Curtea Iernii, dar cel puţin acolo nu trebuie să-ţi vinzi şi haina de pe tine pentru ca un medium să bea un păhărel.

— Ce mai face bătrânul afurisit?

— Ştii şi tu, e băgat în treburi până peste cap în perioada asta. Mă-ntreabă mereu de tine.

— Am petrecut nişte clipe excelente împreună, nu-i aşa? Uneori mă mai gândesc la noaptea aia în care ne-am căţărat pe Tottering Tower. O să aminteşti şi asta în cartea ta?

— Nu cred, răspunse Noel. Există lucruri pe care oamenii trebuie să le descopere şi singuri.

Restul zilei-amurg din Secţia lui Peter dură o eternitate. Trebuia să-şi termine informarea pentru Curtea Iernii, dar îi venea greu să se concentreze. Dosarul CAMLANN îi ardea în minte ca un tăciune fierbinte şi în acelaşi timp ispititor, totuşi nu cuteza să-l examineze în biroul său. Nu numai o dată, cuvintele ce-i curgeau din eterstilou deveniră nonsensuri absolute şi fu nevoit să-l lase din mână.

Într-un final termină şi sigilă cu *luz*-ul său mesajele ectopoştale către Hollis.

Pe când revenea cu patrumetroul spre Undermay, se gândi întruna la cuvintele lui Noel.

Ar trebui să ştii, dacă va urma o vânătoare de vrăjitoare.

Fiecare navetist de seară care-i arunca o privire în treacăt semăna cu un Observator. La un moment dat, mâinile cu care se ţinea de bara de lângă plafon redeveniră cele ale unui băieţel, mici şi albe, cu unghiile roase. Le îndesă iute în buzunare până îşi readuse sub control imaginea sinelui. Era nepoliticos să comentezi schimbările de aspect, dar n-ar fi fost bine ca vreun cunoscut să observe că era tulburat.

Luz-ul îi pulsa de teamă în ritmul zăngănitului patrumetroului pe şine. Curtea Verii deţinea tehnici de chirurgie a sufletului care-i puteau extrage secretele din minte, oricât de bine le-ar fi ascuns. Iar după ce avea să fie golit ca un os de măduvă, urma judecata *kata*, abisul din

care nimeni nu se mai întorsese niciodată.

Pentru prima dată în şapte ani, îndoiala i se furişă în minte. Nu numai că George fugise de Procedura Termin, dar se şi sinucisese. De ce ar fi ales cineva o călătorie fără Tichet în adâncurile *kata*, în loc să se alăture Prezenţei?

De fapt, Peter nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat pe George.

Dacă începeai de la o contradicţie puteai demonstra orice.

Era oare posibil să nu fi fost de fapt o sinucidere, ci ca Spiegelglass, sau altcineva, să-l fi lichidat pe George, iar Curtea Iernii să muşamalizeze acum lucrurile? Atunci, de ce oare ar fi vrut Spiegelglass să-i ascundă adevărul?

Peter se aşeză şi-i privi pe bărbaţii şi femeile din patrumetrou, în haine închise la culoare, palizi, revenind de la nivelurile *ana* superioare sau din călătorii lungi şi obositoare, pentru a întreprinde acţiuni eterice în lumea celor vii, şi se simţi cuprins de invidie. Poate că vieţile lor erau lipsite de ţel, dar cel puţin nu erau tulburaţi de întrebări fără răspunsuri.

După ce ajunse în apartamentul său, scoase în cele din urmă dosarul CAMLANN. Nu semăna chiar aşa de mult pe cât anticipase cu despachetarea unui cadou, ci mai degrabă cu extracţia unui dinte; în cursul zilei, se încâlcise în temerile şi îndoielile din mintea lui. Peter se concentră asupra bulei de eter cu micul ei sâmbure de *luz* şi răsfiră documentele pe care le conţinea, precum cărţile de joc supradimensionate ale unui scamator.

Exista un buget cu elemente păstrate în mod deliberat obscure, o listă de personal – douăzeci de cercetători şi staff de susţinere, atât spirite, cât şi oameni vii – şi un contract cu Marconi pentru instrumente eterice. Numele celor din staff nu erau dezvăluite, o practică standard în contractele asociate Apărării, totuşi părea un efort important: costul total depăşea un milion de lire sterline. Un rezumat executiv obscur, de numai o pagină, vorbea despre cercetări asupra „fenomenelor *kata* profunde”, însă nu avea habar care ar fi fost acelea.

Proiectul fusese comandat personal de West în ianuarie 1928 – pe atunci abia fusese numit prim-ministru – şi se încheiase în august 1928. Fusese supervizat de o comisie de îndrumare, din rândul căreia făcuseră parte West, escatologul regal sir Oliver Lodge şi Guglielmo Marconi. Procesul verbal de la şedinţa finală a comisiei era sărăcăcios, dar preciza că proiectul fusese stopat din cauza rezultatelor „neconcludente” – Lodge şi Marconi votaseră împotriva lui West. Peter tresări, văzând informaţia aceea. Existau zvonuri că toţi cei trei care fuseseră prezenţi la prima călătorie a colonelului Bedford spre viaţa de apoi de la sfârşitul anilor 1890 se certaseră între ei. Adevărul era că West, Lodge şi Marconi nu mai fuseseră văzuţi de mult timp împreună.

Restul dosarului – cercetarea propriu-zisă – fusese estompat. Peter blestemă. Fie înregistrarea eterică se degradase în decursul timpului, fie camera Zöllner – care înregistra imagini în tipare eterice care puteau fi transportate în Tărâmul Verii – nu funcţionase corespunzător.

Sau… cineva avusese grijă să nu funcţioneze corespunzător.

Peter începu să se plimbe în jurul camerei, simţindu-se frustrat. După aceea se gândi să se uite la pagina de gardă a dosarului. Da, era *într-adevăr* versiunea eterizată a unui document mai vechi scris pe hârtie, care era stocat în Arhiva *originală*. Aceasta se afla acum în orăşelul St. Albans din apropierea Londrei, unde fusese mutată în 1932 din Charing Cross.

Nu putea să expedieze o cerere oficială de examinare a dosarului, mai ales dacă Noel şi Secţia lui îl supravegheau.

Atunci avu revelaţia. Răspunsul era evident. Trebuia să afle ce ştia Curtea Iernii despre el şi ce se întâmplase cu George. Avea nevoie de acces la Vechea Arhivă.

Cu alte cuvinte, avea nevoie de o sursă în Curtea Iernii.

Îşi aminti noaptea în care Noel îl abandonase pe acoperiş. Fusese atât de întuneric, încât se târâse de jur-împrejur în patru labe, căutând rute de coborâre. Apoi norii

ce acopereau luna se risipiseră şi totul devenise o problemă de algebră, în care să aşeze în ordinea corectă o serie de paşi simpli. Mergi la un burlan din apropierea unei ferestre cu zidărie ornamentală. Sari pe o cornişă, atârnă-te de ea, lasă-te să cazi. Şi după aceea tălpile lui ajunseseră pe sol.

Peter îşi turnă o cupă de *vim*, se aşeză, luă eterstiloul şi începu să scrie un mesaj ectopoştal către Rachel White.

13.
CULTIVAREA SURSEI
16 NOIEMBRIE 1938

Din vârful Turnului Marconi, Rachel White privea Londra prin ploaia de noiembrie şi se pregătea pentru noua ei carieră de sursă a sovieticilor.

Bloom sugerase să se întâlnească acolo la începutul serii, după ce femeia îşi termina programul de lucru. „Este plictisitor să vorbesc prin ectofon”, îi scrisese în mesajul ectopoştal. „Aş prefera să mergem împreună într-un loc de unde să putem privi lumea din perspective diverse.”

Rachel îşi strânse fulgarinul împotriva picăturilor de ploaie suflate de vânt şi regretă că acceptase atât de prompt propunerea. Spiritele spioni nu făceau guturai. Smârcâi din nas şi aşteptă să-i sune ectofonul din poşetă. Bloom întârzia.

Turnul se afla aproape de cheiul Tamisei şi era unul dintre proiectele post-mortem ale lui Gustave Eiffel: o antenă radio de forma unui trident, o monstruozitate din fier forjat şi oţel, care mirosea a rugină. Ploaia începuse chiar în clipa când femeia urca treptele din corpul central. Toţi turiştii şi vizitatorii coborau zgomotos, acoperindu-şi capetele cu umbrele şi pliante. Rachel strânse din dinţi şi luptă împotriva curentului, până ajunse la gondola centrală, unde îi arătă paznicului legitimaţia SIS. Bărbatul o salută cu mâna la cozoroc, după care reveni în cabina lui de sticlă, la o ceaşcă de ceai.

Desigur, era un loc perfect logic pentru o întâlnire. Turnul era un nod de activitate a mesagerilor spiritelor şi ectopoştaşilor, un instrument gigantic acordat la semnalele eterice care legau laolaltă lumile celor vii şi celor morţi, iar întâlnirile acolo erau pentru Tărâmul Verii echivalentul unui rendez-vous discret într-un spaţiu public aglomerat. Bloom era prudent.

Dedesubt, Tamisa era o fractură curgătoare, neagră ca tăciunele, care diviza Londra în doi lobi ai unui creier

alcătuit din lumini stradale, oameni şi electricitate. Pentru o clipă, femeia se simţi cuprinsă de vertij şi se prinse cu o mână înmănuşată de balustradă, străduindu-se să ţină umbrela cu mâna cealaltă.

Chiar atunci ectofonul bâzâi. Rachel dădu drumul umbrelei. Vântul o prinse şi o îndepărtă, rostogolind-o şi înălţând-o spre cer în zbor haotic. Pălăria şi faţa i se udară instantaneu. Bâjbâi cu căştile intraauriculare şi cadranul de acord fin, până auzi glasul lui Bloom prin şuieratul electricităţii statice şi rafalele de ploaie.

— Ia spune-mi, Rachel, rosti el, ce vezi?

Ea pufni.

— Ploaie. Londra. Şi un abis care-mi va îngădui să mă alătur ţie, acolo, dacă voi mai face exact un singur pas.

Bloom râse, un sunet slab, ca o şoaptă.

— Îmi cer iertare. Ar fi trebuit să verific buletinul meteo. Am obiceiul să uit detaliul ăsta.

— Înţeleg.

— Dacă preferi, putem merge altundeva.

Vântul se mai domolise.

— Deocamdată sunt bine, zise Rachel. Dacă am suit până aici, ne-am putea bucura de panoramă. *Tu* ce vezi, Peter?

— Aici Turnul este ca un gigantic foc de artificii, iar noi ne aflăm exact în centrul lui. Este zgomotos. Peste tot, spirite ţâşnesc înainte şi înapoi, purtând scrisori şi mesaje. Este şira spinării oraşului.

Max se afla în apropiere, tot în Tărâmul Verii, şi urmărea. Rachel încercă să-şi alunge gândul acela din minte, pentru ca Bloom să nu remarce ceva. Îi venea destul de uşor să se concentreze asupra frigului, inconfortului şi panoramei de dedesubt.

— Şi de aici poţi vedea sufletele Londrei, mişcându-se ca impulsurile prin nervii membrelor. Este cu adevărat aidoma unei creaturi vaste, vii şi înzestrate cu raţiune.

— Moartea îi preschimbă pe toţi în poeţi, sau doar pe tine?

Bloom izbucni în râs.

— Îmi cer scuze. Poeziile nu-ţi ţin de cald, aşa-i?

— Oricum, nu astea. Spune-mi, aşadar – ce pot să fac pentru Curtea Verii?

— Aş prefera să discutăm ce poate face Curtea Verii pentru tine. Tu ai avut o carieră destul de impresionantă, Rachel. Arhiva, Secţia Irlandeză, Contra-subversiuni… Ba chiar te-ai şi măritat în lumea serviciilor secrete. Sigur că da, asta se întâmplă frecvent, deşi de obicei sunt secretare – fără supărare. Soţul tău este ofiţer de legătură pentru RAF?

— A fost, răspunse ea. Are unele probleme de sănătate.

— Ah! Mă întrebasem de ce n-a fost prezent la party. Îmi pare rău.

În glas i se simţea preocupare autentică. Ideea că întunericul ei privat era vizibil pentru Bloom o irită pe Rachel. Asta era bine. Prinse emoţia aceea şi o împinse în voce, exact aşa cum se antrenase cu Max.

— Nu cred că ne aflăm aici ca să discutăm despre soţul meu.

— Evident că nu. Atât doar că sunt conştient de pensia ta şi de problemele legate de Tichete.

Rachel nu răspunse. Ploaia aproape că încetase. Picăturile micuţe ce-i rămăseseră pe faţă se simţeau aproape plăcut.

— Îmi pare rău, urmă Bloom. N-am vrut să sar calul.

— Nici n-ai făcut-o. Lucrurile sunt… complicate pentru moment. Poţi să-mi spui mai multe despre ceea ce vezi? Cum este să fii acolo?

— Păi, e cam aşa cum descriu cărţile. Mi se pare că mama ta este într-o Casă a Verii, nu?

— Peter, nu vreau s-aud despre căpitani cvadridimensionali şi corăbii tridimensionale sau orice alte metafore răsuflate din astea. Spune-mi chestii pe care nu le pot citi în cărţi. Care-i lucrul cel mai rău acolo?

Bloom căzu pe gânduri.

— Probabil că Destrămarea. Este teribilă. La început n-o observi. *Vim*-ul – energia eterică – o opreşte pentru un timp. Gândcălătoria şi modelarea-eterului o accelerează. Eterologii susţin că eterfiarele au fost cândva tot spirite

umane, dar că şi-au uitat adevărata natură cu eoni în urmă.

— Pare groaznic. Auzisem termenul, însă nu ştiusem ce însemna.

— Serviciul Naţional al Morţii nu-i face publicitate. Dar cu *vim* suficient, abia dacă este vizibilă – pierzi câte un pic de memorie, ici-colo, de-a lungul anilor şi asta nu se întâmplă nici măcar pentru toţi. Există însă şi lucruri frumoase. Oraşul Verii cântă uneori pentru sine. Parcă ar fi o ploaie muzicală. Lângă Fortăreaţă există un bărbat, un individ Destrămat, care ghiceşte viitorul. Ascultă cărămizile *luz*. La început crezusem că era nebun. Însă dacă asculţi cu atenţie, poţi auzi pietrele-suflet murmurând în ziduri.

— Aşadar, se pare că a fi mort nu-i deloc mai simplu decât a fi viu. Cu bune şi cu rele, deopotrivă.

Fără să vrea, Rachel era fascinată. Spiritele discutau rareori despre Tărâmul Verii, fiindcă erau întotdeauna flămânde să audă mai multe despre cei vii. Se mustră în gând pentru că-şi îngăduia să fie distrasă: doar nu mai era o fetiţă care să creadă în tărâmuri de basm.

Ploaia se oprise. Norii erau o întrepătrundere de roşu şi cenuşiu, care reflecta luminile oraşului. La orizont, o steluţă solitară dispăru îndărătul acoperişurilor Londrei.

— Cu cât petrec mai mult timp în Oraşul Verii, spuse Bloom, cu atât observ mai mult relele. Unele părţi nu sunt deloc plăcute. Există Cercuri întregi de Destrămaţi, care sunt ca nişte aziluri pentru nebuni, şi nimeni nu le dă *vim*. Mai sunt apoi minele-sufletelor, adânc în *kata*. Întregul oraş este construit pe munca minerilor, dar ei capătă prea puţin credit pentru asta.

— Vorbeşti ca un comunist, zise Rachel.

Era o cursă: el îi testa simpatiile de stânga, iar ea nu avea niciun mod real să-l înşele. Max îi spusese să se aştepte la aşa ceva.

— Comunismul parcă era cândva la modă.

— Dimensioniştii au avut mereu idei socialiste, replică Rachel.

Era destul de adevărat; Herbert Blanco West ţesuse partidul politic din Societatea Fabiană, demult, iar o parte

din moştenirea aceea se păstrase, indiferent cât ar fi subliniat ei liberalismul, raţiunea şi ştiinţa în retorica lor.

— Eu am intrat în SIS în timpul războiului, urmă femeia. Pe atunci nu ne gândeam prea mult la politică. Făcu o pauză, apoi continuă: Peter, interviul acesta mi se pare destul de straniu.

— Şi tu eşti o persoană destul de stranie.

— Ar trebui să privesc asta ca pe un compliment?

— Absolut! Indivizii ce urmează o potecă neconvenţională atât de departe pe cât ai făcut-o tu sunt foarte rari. Şi-ţi împărtăşesc unele îngrijorări. Vezi cât de greu ne este să ne înţelegem reciproc lumile? Nu-i de mirare că există rivalităţi între Curţi. Noi nu ştim ce se întâmplă acolo, iar voi nu puteţi înţelege cum este să fii mort. Cu toate acestea, ar trebui să fim mâinile dreaptă şi stângă ale Imperiului, *dextra* şi *senestra.*

— Aşadar ai vrea să fiu cu ochii pe Curtea Iernii pentru tine?

Rachel se gândi la Roger Hollis şi indignarea ei fu perfect autentică.

— Nu pari foarte entuziastă.

— Da, sunt furioasă pe unii dintre colegii mei, însă asta nu înseamnă că i-aş trăda.

— Rachel, dar n-am spus niciun cuvânt despre trădare. Pe de altă parte, aş vrea totuşi să ştiu de ce eşti furioasă pe Curtea Iernii?

— Pentru că nu sunt apreciată. Mi se trasează sarcini banale, pe care o şcolăriţă le-ar putea face şi-n somn. Iar pe de altă parte, n-am unde să merg. Dacă aş pleca, mi-aş pierde pensia şi Tichetul, şi atunci aş ajunge printre Destrămaţii voştri. Soţul meu nu este tocmai bine şi…

Strânse balustrada de fier în ambele mâini.

— Sunt ca într-o cursă, urmă cu glas sugrumat. Ai idee cum se simte asta?

— De fapt, da, am idee. Bloom făcu o pauză, după care zise: În studenţie am făcut parte dintr-un grup ai cărui membri escaladau noaptea acoperişurile colegiului. De fapt nu aveam nimic mai bun de făcut. Toţi ştiam că era

periculos, dar nu-i păsa nimănui: oricum Tărâmul Verii ne aştepta pe toţi. Apoi un băiat pe care-l cunoşteam bine, Cedric, a căzut şi a murit pe când încerca să se cocoaţe pe turlele de la King's Chapel. Nimănui nu i s-a părut mare tragedie. Am adus un ectofon – unul dintre modelele Marconi vechi – pe acoperişul capelei şi am ţinut un party acolo în amintirea lui, în timp ce el râdea cu noi din Partea Cealaltă. Acela a fost momentul în care am înţeles că totul se va petrece la fel, veşnic. Taţii noştri – părinţii noştri – aflaţi deja în majoritate în Partea Cealaltă îşi conduceau afacerile şi aveau să continue să le conducă. Nu conta ce făceam noi, nu conta câtuşi de puţin. Eu eram menit să fiu… nu ştiu ce anume, un funcţionar civil, de-a pururi. Un nimic.

Rachel era sigură că acela nu era adevărul complet. Oare Bloom trădase pe când era la Cambridge? Asta ar fi însemnat că sovieticii recrutau agenţii cu mulţi ani înainte ca aceştia să fi intrat în SIS. Pentru o viziune pe termen atât de lung, era necesară o minte cvadridimensională.

— Pari sceptică, rosti Bloom.

Femeia înjură în gând. Era foarte uşor să uite că, pentru Bloom, mintea ei aducea cu un recipient din sticlă, în interiorul căruia erau vizibile emoţii colorate.

— Nu, dar îmi este frig. Respiraţiile începuseră să i se transforme în aburi. Mă tem că în curând va trebui să plec. Şi cum ai scăpat de destinul tău oribil?

— Am găsit ceva în care să cred.

Rachel suspină.

— SIS, am înţeles. Ceva mai mare decât tine, ceva cu adevărat nemuritor. Şi eu am gândit aşa o vreme, dar am obosit, Peter. Credinţa mea este firavă. Poate că aşa a fost dintotdeauna. SIS nu-i ceea ce sperasem să fie, mai ales dacă eşti femeie.

— Şi ce ai face ca să devină mai bun?

Rachel scrâşni din dinţi.

— Mi-ar plăcea să-i văd pe cei ca Harker… ei bine, umiliţi. Demascaţi că sunt nişte proşti.

— Adică răzbunare?

— Nu, fairplay.

— Rachel, uite ce-ţi propun. Ţine un jurnal şi împărtăşeşte-l cu mine. Include în el orice vrei, omite orice doreşti. Scrie despre colegii tăi. Observă-i. Vom stabili un mijloc neoficial de compensare şi după aceea vom mai discuta. Ce crezi?

— Pare a fi un prim pas bun.

— Toate călătoriile încep cu un prim pas, Rachel. La revedere! În curând vom sta din nou de vorbă.

— A fost complet inutil, îi spuse Rachel lui Max Chevalier.

Mergea cu pas energic de-a lungul cheiului Tamisei, tremurând, cu ochii în patru după taxiuri-spirit.

— Singurul lucru cu care m-am ales a fost un guturai.

Glasul lui Max se auzi calm din ectofon.

— Totul se derulează conform planului. El a găsit subiecte comune, a dezvoltat un grad de încredere, a cerut un lucru mărunt pe care i-l poţi oferi fără greutate… dar care este suficient de dubios pentru ca tu să-l ţii secret. Trebuie să gândeşti ca o naturalistă: stabileşti anumite comportamente, le asumi, după care…

— După care broasca fierbe, asta vrei să spui?

— Exact! La întâlnirea viitoare sau la cea de după ea, Bloom va cere ceva mai substanţial, iar noi i-l vom da.

— Nu-i putem da nimic. Aşa ceva ar fi trădare! Şi nu mai putem continua aşa mult timp. El este în Secţia Iberică, pentru numele lui Dumnezeu! Gazetele speculează că West ar putea trimite trupe acolo dacă situaţia se înrăutăţeşte. Nu ne putem pune băieţii în pericol.

— Doamnă White, fiecare castel care ne apără regatul este clădit pe o mie de trădări infime, iar asta trebuia s-o fi ştiut până acum.

Rachel se opri şi privi înapoi spre Turnul Marconi care se înălţa deasupra Tamisei. *Ca un foc de artificii,* spusese Bloom. Ea şi-l imagină arzând, o torţă enormă, un gigant din văpăi care păşea prin metropolă, lăsând distrugere în urmă.

— Vom pune noi mâna pe el, nu te teme. Ai făcut o

treabă bună, ba chiar foarte bună. El a fost mai agresiv decât mă aşteptasem. Mă întreb dacă se află sub presiune. Micuţa noastră păsăruică Bloom a fost foarte nestatornică până acum.

— Bun, zise Rachel, însă dacă va părea vreodată că periclităm vieţi de englezi nevinovaţi, va trebui să regândim totul.

— Bineînţeles.

— Pentru tine este uşor să vorbeşti, domnule Chevalier. Ce ai făcut până acum în întreprinderea aceasta?

— O, doar lucrurile la care mă pricep cel mai bine. Am observat. Am observat şi am ascultat.

Chevalier scoase un fluierat ca de pasăre.

— Şi apropo, nu departe de noi se află un spirit care ne urmăreşte. Are o imagine a sinelui destul de solidă... şi aş spune că există şi o oarecare asemănare de familie.

Rachel oftă. Observatorii-spirite de la Curtea Verii nu aveau nimic despre Henrietta Forbes-Smith.

— Este probabil mama mea. O să mă ocup eu de ea.

Apăsă butonul prestabilit care activa baliza pentru mama ei. După aceea trimise un mesaj cu rotoarele-alfabet.

MAMĂ, NU-I UN MOMENT POTRIVIT. LUCREZ. NU MAI CHELTUI *VIM*. TE SUN ÎN CURÂND.

Peste câteva clipe, ectofonul zumzăi şi rotoarele anunţară un răspuns.

POARTĂ CIZME DE CAUCIUC, BBC ANUNŢĂ PLOAIE.

14.
EXAMENUL FINAL
29 NOIEMBRIE 1938

Majoritatea informărilor de nivel înalt la care participase Peter Bloom în cariera sa ar fi sunat groaznic de plictisitoare unui outsider. Niciun glas ridicat, o examinare cumpănită a faptelor, toată pasiunea şi surescitarea caracteristice unei şedinţe de marţi dimineaţă într-o companie de asigurări.

A doua şedinţă a Comisiei Speciale pentru Problema Iberică nu semăna deloc cu acelea.

— Adică noi v-am dat sursele noastre spaniole cele mai bune şi voi… voi…

Furia Şefului era mai presus de orice imaginaţie. Peter nu-l văzuse niciodată pierzându-şi controlul imaginii sinelui, dar în clipa de faţă directorul Curţii Verii era un cadavru palid, stâlcit, al cărui picior drept se termina printr-un ciot zdrenţuit pe care sângele se închegase negru.

Scânteia-suflet a lui sir Stewart era micuţă şi teribil de albastră.

— Am folosit informaţiile primite, rosti el simulând bravadă. Nu a fost vina noastră că n-au fost tocmai de calitate.

— Domnilor, interveni prim-ministrul pe un ton obosit, încetaţi să vă mai contraziceţi şi explicaţi-mi cum s-a întâmplat asta.

În ectofon, glasul lui avea un ton ascuţit. De data asta, Peter Bloom putu să-i vadă realmente silueta rotofeie, înceţoşată, desenată în eter de liniile vortex ale nictoscopului din biroul lui, ca şi cum ar fi privit printr-o fereastră zăbrelită într-o versiune alb-negru a lumii celor vii. Chipul îi era greu de distins, dar, pe când se plimba de colo până colo, îi recunoscu legănatul familiar.

— Încă încercăm să compilăm un tablou de ansamblu, rosti sir Stewart. Este adevărat că… nu mai avem multe surse de informaţii în regiune. Se pare că în Partidul

Republican a izbucnit o luptă pentru putere cu POUM, care-l susţinea pe Djugaşvili şi pe comunişti şi unde activa sursa noastră CARRASCOS. Întâlnirea dintre domnul Djugaşvili şi delegaţia noastră, condusă de domnul Nicolson aici prezent, a fost perturbată de un schimb de focuri între cele două facţiuni. Acum pe străzi se duc lupte deschise între republicani, iar comuniştii îi epurează pe toţi cei pe care îi suspectează că ar avea legături cu Djugaşvili…

— Eu spun că *se pare* că în Curtea Iernii există o scurgere, îl întrerupse Şeful. Aceasta n-a fost o luptă pentru putere. NKVD-ul a pus-o la cale şi s-a folosit de întâlnirea noastră cu Djugaşvili ca pretext pentru eliminarea opoziţiei faţă de comunişti.

— Ce dovezi ai în privinţa asta? întrebă sir Stewart. Republica este de mulţi ani un butoiaş de pulbere! Noi am nimerit pur şi simplu peste el când ardea fitilul.

Nu aşa trebuiau să se desfăşoare lucrurile. Peter crezuse că Spiegelglass se va folosi de Inez şi de restul informaţiilor primite de la el pentru a-l lichida pe Djugaşvili, fără daune colaterale. În loc de aşa ceva, NKVD-istul turnase cumva gaz peste foc şi declanşase un război civil în interiorul unui război civil.

— Harold, tu ce crezi? întrebă West.

Harold Nicolson, politician de carieră şi prieten vechi al prim-ministrului, fusese trimis în Spania pentru a trata cu Djugaşvili. Imaginea sinelui său era a unui cadavru recent, purtând costum de in alb, cu găuri stacojii de gloanţe. Dintre degete îi atârna imaginea eterică a unei ţigări.

— Ceva a fost putred, HB, zise el utilizând faimoasa poreclă a prim-ministrului. Noi am aşteptat ore întregi la Telefónica, însă Djugaşvili n-a apărut. Acolo era doar o tânără doamnă spaniolă, membră a POUM. Am vorbit cu ea prin intermediul unui interpret şi m-a asigurat întruna că marele om va sosi dintr-o clipă în alta. După aceea, comuniştii au năvălit în clădire şi au început să tragă. N-a supravieţuit nimeni din grupul nostru şi nici din POUM.

Peter ştia că într-un joc de „Războaie mici” nu deplângeai pierderea unei piese individuale, totuşi îi era imposibil să nu

vadă scânteia-sufletului lui Inez, sfera verde de încredere şi siguranţă, atunci când îi promisese că în Spania va fi pace.

Prezenţa trebuie să fi ştiut că se va întâmpla aşa. Probabil calculase deja rezultatul cel mai bun. În mod clar, aşa fusese. Partidul comunist avea să stabilizeze Spania şi să-i învingă pe franchişti. Totul avea să se termine cu bine.

Atât doar că... erori umane erau oricând posibile. Se putea ca Spiegelglass să fi interpretat greşit instrucţiunile Prezenţei. Peter se înfioră la gândul acela.

— Ce-i cu Djugaşvili? întrebă West.

— Îl căutăm, răspunse Nicolson, dar, cum am spus mai devreme, avem nevoie de mai multe surse în zonă înainte ca să...

— Vă rog, făcu Şeful. Noi cernem peisajul eteric în căutare de informaţii provenite din semnale. Îl vom găsi.

Peter se încruntă. Djugaşvili avea o capacitate legendară de a evita capturarea, totuşi Spania fusese probabil un trofeu destul de mare pentru a-l atrage afară din ascunzătoare. Oare fusese avertizat? Cine ar fi putut şti despre întâlnire?

— Prin urmare suntem reduşi la citirea gazetelor, zise West. Daţi-mi voie să vă reproduc câteva titluri.

Figura micuţă din nictoscop îşi puse ochelari rotunzi şi studie un teanc de foi acoperite cu ştiri.

— COMUNIŞTII PREIAU MADRIDUL. MADRIDUL ÎN ROŞU. SPANIA SOVIETICĂ. Şi aşa mai departe şi aşa mai departe. Asta este, bănuiesc, în linii mari ceea ce-mi spuneţi voi, domnilor.

Scânteia-sufletului prim-ministrului era învelită într-o cochilie opacă, însă presărată de fisuri subţiri ca firul de păr prin care radia o lumină roşie rău-prevestitoare.

— Voi prezenta cazul în faţa Parlamentului. De acum nu mai este doar o chestiune a serviciilor de informaţii. Socialiştii care recrutează voluntari din Britania pentru a lupta împotriva lui Franco sunt una, dar comuniştii care împuşcă diplomaţi britanici sunt cu totul altceva. Îmi pare rău că n-am putut face ceva mai bun. Cu adevărat îmi pare rău. Visul meu a fost dintotdeauna să privim dincolo de

problemele mărunte ale omenirii. În clipa de faţă însă nu văd alternativă. Va trebui să intrăm în război în Spania.

West privea fix nictoscopul şi, chiar prin liniile înceţoşate ale vortexului, Peter îi putea vedea suferinţa din ochii argintii. Era sigur că-şi imagina, dar i se părea că-l privesc fix pe el, întrebători, ca şi cum prim-ministrul ar fi fost un examinator de la Cambridge, iar Peter ar fi redevenit student.

Se gândi la CAMLANN şi la Rachel White şi speră cu disperare că era îngăduit să trişeze.

Peter îşi petrecu anul de după moartea lui Cedric studiind pentru examenele de absolvire la Cambridge. Studiul oferea un soi de consolare, deşi el simţea permanent că păşea pe ceva subţire precum coaja de ou.

Poate de aceea se forţa să muncească mai repede şi mai intens, studiind câte douăzeci de ore pe zi, parcurgând întrebările celebru de dificile din cursul final cu speranţa deşartă că din geometrie, algebră sau analiza funcţională va ieşi ceva care să contrazică argumentul lui Unschlicht.

Rămânea treaz nopţile, înfăşurându-şi un prosop ud în jurul capului şi bând cafea până simţea o arsură constantă în pântec. Când moţăia, visele agitate abundau în piramide de elefanţi şi corzi vibratorii pe care se balansa o muscă, alături de Teorema chinezească a resturilor şi aplicaţiile ei.

Cu trei zile înainte de examene, într-o dimineaţă răcoroasă de mai, Peter se trezi la ora 4:00, după ce abia închisese ochii peste noapte. Se îmbrăcă şi hoinări pe străzile pustii care începeau să se umple de lumină discretă.

Se trezi în faţa Turnului de la St. John. Era încuiat, ca întotdeauna în apropierea sesiunii de examene, însă balustrada din fier nu însemna un obstacol pentru un fost Căţărător Nocturn de calibrul său. După un horn şi o fereastră deschisă, ajunse înăuntru. În vârf exista o cornişă îngustă între balustrada din piatră şi acoperişul înclinat al capelei colegiului. Peter se balansă pe ea şi merse până la margine, unde aştepta abisul.

Ca întotdeauna, lumea arăta altfel privită de sus. Contururile vagi ale formelor masive ale oraşului aveau o ordine perfectă, o geometrie ce nu era vizibilă noaptea. Aproape că ai fi putut crede că lumea era logică.

Însă asta era o minciună. Raţiunea însăşi era crăpată ca oul Humpty Dumpty căzut de pe zid şi era imposibil de reparat. Mama lui înţelesese exact pe dos. Nici în lumea aceasta nu exista nimic, iar ceea ce-i aştepta pe cei fără Tichete în Tărâmul Verii – somnul uitării adus de Destrămare – era un cadou.

După moartea lui Cedric, Peter îşi arsese Tichetul. Acum se îndoia că şi l-ar fi putut reaminti, chiar dacă ar fi dorit-o. Un singur pas îl despărţea de locul unde tatăl lui plecase înaintea sa – eterul primitiv, neformat, fără înţeles.

Peter închise ochii şi inspiră adânc.

Pe neaşteptate, auzi un strigăt de jos.

— Domnule Bloom!

Era Unschlicht, doar în cămaşă, fără haină, care se afla exact dedesubtul său.

Brusc, păru nelalocul lui să sară când era privit de cineva; ar fi trebuit să fie o chestiune privată, între el şi lume. Se gândi să se ascundă, dar era prea târziu.

— Domnule Bloom, dacă ai terminat treaba pe care o ai acolo, mi-ar plăcea să mă însoţeşti, te rog.

Unschlicht se lăsă pe spate în scaun, îşi uni vârfurile degetelor şi privi în depărtare cu ochii lui limpezi de pasăre de pradă. Se aflau în camera sa dintr-un turn de la Trinity. Avea aici o masă, două scaune pliante şi practic nimic altceva, nici perdele, nici cărţi. Pe masă se găsea un jurnal de format mare, legat în coperte de registru, şi un stilou.

Bărbatul tăcu şi rămase nemişcat atât de mult timp, încât Peter începu să suspecteze că uitase de el. Arăta neîngrijit. O frunză i se agăţase pe cămaşă, iar pe genunchii pantalonilor se vedeau pete lăsate de iarbă. Apoi filosoful ridică ochii şi înclină capul într-o parte, aşa cum Peter văzuse că făceau şoimii.

— Eşti un băiat foarte norocos, domnule Bloom, că eu şi

prietenul meu te-am zărit din parc. Ce să facem cu tine?

— N-o să mai încerc, domnule, răspunse Peter. A fost pur şi simplu o prostie. O toană. O provocare. Luni mă voi prezenta la examene, aşa cum trebuie să fac, vă promit…

Unschlicht reteză aerul cu tăişul palmei.

— Nu la asta mă refeream. Se pare că ai luat foarte în serios comentariile mele filosofice. Asta-i bine. Asta-i foarte bine. În acelaşi timp însă mă tem că te-au făcut să fii prea obsedat de moarte.

Peter nu spuse nimic.

— Asta-i o prostie. Noi nu putem niciodată percepe moartea. Aceasta nu este un eveniment din cadrul vieţii. Dacă însă considerăm că eternitatea nu înseamnă durată infinită, ci atemporalitate, atunci viaţa eternă le aparţine celor care trăiesc în prezent.

— Dar Tărâmul Verii…

— Tărâmul Verii nu diferă prin nimic. Este pur şi simplu un alt construct, lipsit de eternitate reală. Este tabla de joc pentru alt joc lingvistic. Spune-mi, însă, domnule Bloom, cine stabileşte regulile? Cine stă lângă tablă, observă şi judecă?

— Nu ştiu.

Peter se simţea inconfortabil sub ochii care-l priveau fără să clipească. Unschlicht mirosea vag a iarbă şi sex şi, brusc, Peter înţelese ce anume făcuse în parc ca să-şi păteze pantalonii în genunchi.

— Ei bine, zise Unschlicht, dă-mi voie să-ţi arăt. Eu sunt doar scara, băiete. Tu trebuie să urci pe cont propriu, după care să arunci scara cât colo.

Se sculă şi trase de sub pat un geamantan din piele care părea foarte greu. Îl ridică cu destul efort şi-l puse pe masă în faţa lui Peter.

Apoi îl deschise.

Înăuntru se afla Dumnezeu.

15
ÎN PUBUL BLUE DOG
30 NOIEMBRIE 1938

Pubul Blue Dog se găsea pe Cottage Place, în apropiere de Brompton Road, departe de cafenelele şi magazinele strălucitoare de pe Knightsbridge şi grandoarea Muzeului Victoria and Albert. Un vânt tăios sufla pe alee, făcând copacii desfrunziţi din grădina privată de pe cealaltă parte a străzii să-şi legene crengile şi să şoptească. În întunericul de noiembrie, ferestrele pubului erau luminoase şi primitoare, oferind un loc pentru refugiu.

Când intră, Rachel fu izbită de căldura înăbuşitoare a arzătorului de gaz şi de mirosul de bere. Localul era mic şi tăcut, doar câteva mese şi un radio mare din care răsuna un cântec german, picturi şi afişe cu temă canină pe pereţii albaştri, un bar cu tejghea ponosită şi robinete din alamă. Proprietarul, un bătrân cu mustaţă albă şi deasă, ridică ochii spre ea, apoi reluă lustruirea cu atenţie a unei halbe.

Rachel comandă un pahar cu cidru şi o halbă cu bere, îşi scoase paltonul şi se aşeză lângă foc, în aşteptare. Simţea că ducea o răceală pe picioare şi căldura îi făcea bine. După cincisprezece minute, clopoţelul de deasupra uşii clincăni şi îşi făcu apariţia Bloom.

— Mă bucur să te revăd, Peter, zise femeia. Ţi-am comandat ceva de băut.

Era pentru prima dată că-l vedea pe Bloom în carne şi oase după serata soţilor Harris. Din câte îşi dădea seama, purta acelaşi corp ca atunci, deşi arăta ca un urs în paltonul gros din lână şi cu pălărie.

Barmanul se încruntă spre Bloom, dar continuă să-şi lustruiască paharele. Noii Morţi nu erau bine-veniţi peste tot, mai ales printre imigranţii germani. Înfrângerea zdrobitoare a Germaniei în Marele Război şi rolul jucat atunci de ectotehnologie lăsaseră cicatrici adânci.

— Vremea asta mă face să apreciez tăria de care ai dat dovadă la prima noastră întâlnire, zise Peter. Îţi mulţumesc

că ai putut veni, deşi te-am anunţat atât de târziu.

În ultimele două săptămâni, Rachel mai făcuse câţiva paşi spre trădare. La cererea lui Bloom, scrisese notiţe despre colegii ei. I se păruse un act eliberator, mai ales s-o descrie pe doamna Scaplehorn ca pe o harpie cu nas coroiat. Relată rivalităţi între şefi de Secţii şi afaceri sentimentale între agenţi şi secretare. Majoritatea erau inventate, dar existau destule jumătăţi de adevăruri pentru a părea plauzibile.

Îi expedia rapoartele lui Bloom prin intermediul cutiilor ectopoştale oarbe, ceea ce, aparent accidental, stabili un protocol de comunicaţii secrete rezonabil de sigur. Vorbiră scurt la ectofon şi într-o sâmbătă se plimbară prin Serpentine Park; Rachel purtând căştile intraauriculare ale ectofonului, iar Peter în spirit. De data aceea nu trebui să-şi mascheze emoţiile – compania lui îi făcu plăcere în mod real. La fel ca Joe, Bloom nu avea snobismul specific multor agenţi de la Curte. El menţinu o conversaţie superficială, o întrebă pe Rachel despre India şi relată câteva anecdote amuzante despre Şeful.

Întâlnirea de acum însă părea mult mai serioasă.

— Nu m-am aşteptat să te revăd întrupat, zise Rachel.

— Prezenţa mea a fost necesară în Blenheim. Situaţia din Spania s-a degradat atât de rapid, încât este nevoie de ajutorul tuturor. Nu ştiu dacă poţi să crezi, dar este posibil ca Armata să recurgă la voluntari britanici. Este o porcărie. Felul cum s-a ajuns aici este un studiu de manual al problemei pe care încercăm de fapt s-o rezolvăm: lipsa colaborării între Iarnă şi Vară. Rapoartele tale au fost foarte utile în aprecierea situaţiei la vârf de aici.

Îşi scoase masca, dar păstră pălăria şi-şi puse repede o pereche de ochelari cu lentile colorate ce ascundeau ochii inexpresivi ai mediumului. Faţa corpului închiriat era palidă şi rotundă. Semăna cu un puşti grăsun care purta pălăria tatălui său. Nu pentru prima dată, Rachel era nedumerită. Conform experienţei sale, un agent dublu era motivat de ideologie, sex, bani sau ambiţie, însă Peter nu se potrivea prea bine cu niciuna dintre ele. Poate că era pur şi simplu

un actor mai bun decât majoritatea.

— Mă bucur s-aud asta. Secţia Financiară continuă să fie la fel de surescitantă ca întotdeauna, zise ea. Cu timpul, poate că aş reuşi chiar să mă obişnuiesc.

— Mă îndoiesc de asta, Rachel, mă îndoiesc cu adevărat.

Bloom sorbi din halbă şi făcu o grimasă.

— Mă tem că berea nu se numără printre favoritele mele. Deşi se pare că acestui corp îi place.

Ea ridică paharul cu cidru.

— Încă o sorbitură, ca să poarte noroc?

Ciocniră.

— Îmi place să ne întâlnim aşa, comentă Rachel. În celelalte dăţi… ei bine, m-am simţit cumva despuiată.

— Serios?

— Nu, nu m-am exprimat tocmai corect. Dar ştiam că tu-mi puteai vedea gândurile.

— Nu gândurile, ci doar emoţiile. Umbra ta eterică. Ştiu, nu este corect.

— Şi ce ai văzut, domnule Bloom?

Mediumul sorbi din bere şi rămase cu ochii la halbă.

— Eşti foarte nefericită. Nu doar furioasă. Ţi s-a întâmplat ceva. Ai pierdut pe cineva? Scuză-mi indiscreţia – nu-i deloc treaba mea.

— Da. Aşa este, am pierdut.

— E greu, nu-i aşa? zise Bloom. Tinerii nici măcar nu mai înţeleg ce înseamnă moartea. În felul acesta, toţi am devenit copii. De aceea probabil că nimeni nu pricepe ce se petrece în Spania şi votează fără şovăială să trimită oameni în calea pericolului. Nu există percepţia realităţii. În acelaşi timp însă, cine n-ar vota un partid care promite viaţa de apoi? Exact asta este povestea Dimensioniştilor.

— Şi tu ai pierdut pe cineva, rosti Rachel.

— Da, pe tatăl meu. N-a avut Tichet. Era prea încăpăţânat. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu el. Probabil că s-a Destrămat repede.

— Îmi pare rău.

Peter goli jumătate din halbă dintr-o înghiţitură.

— A-nceput să-mi placă acum. Asta se întâmplă frecvent:

mediumului îi place ceva şi începe să-ţi placă şi ţie. De exemplu, acum am o slăbiciune surprinzătoare pentru gemul de portocale.

Se uită la Rachel; ochii inexpresivi ai mediumului abia se distingeau prin ochelari.

— Îmi cer scuze. Bat câmpii.

Rachel zâmbi fără să vrea. O persoană căreia îi plăcea gemul de portocale nu putea fi chiar atât de rea.

— Nu-i nicio problemă, zise ea. Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre tine.

Peter se încordă şi-şi cuprinse halba cu ambele palme.

O greşeală, gândi Rachel. *Am mers prea departe*.

Termină paharul şi mai comandă un rând pentru amândoi. Max o avertizase în privinţa aceasta: *El îţi va împărtăşi ceva. Va fi calculat şi nu va fi o minciună, dar nici întregul adevăr, ci va fi conceput pentru a stârni simpatie*.

Jocul acela putea fi jucat de amândoi.

— Eu am pierdut un copil, rosti ea.

Bloom clipi. Rachel coborî glasul.

— Privind retrospectiv, cred că ne-am hotărât să avem un copil din motive greşite. Soţul meu are… unele probleme. Îi trebuie ceva care să-l susţină. La momentul respectiv a părut acţiunea cea mai potrivită.

Rachel ştia că Joe ar fi fost un tată bun, mai ales pentru un băiat, cu poveşti din vremea când jucase rugbi şi fusese pilot. Ar fi fost chiar posibil ca împărtăşirea momentelor acelora cu fiul lui să-l ajute să se vindece, să se concentreze asupra luminii, nu a întunericului.

— La început n-am avut probleme cu sarcina. Poate că seamănă cumva cu a fi posedat de un spirit: înăuntrul tău se află o fiinţă nouă şi stranie, cu propriile ei dorinţe. Nu pot spune că atunci am iubit gemul de portocale mai mult decât în prezent, dar la un moment dat m-am pomenit mestecând bucăţele de hârtie igienică.

Râse încetişor.

Ea îşi imaginase un băiat, pe cineva cu ochii lui Joe şi tenul ei, o oglindă pentru amândoi. Copilul îi crescuse în minte înainte să fi fost măcar conceput şi devenise rapid

centrul în jurul căruia se rotea totul. Asta deşi Rachel îşi amintea cât se poate de bine momentul conceperii. Chiar şi atunci actele lor sexuale erau rare în cazul cel mai fericit, dar în seara aceea fuseseră la soţii Harris, erau amândoi puţin ameţiţi şi Gertrude avea ziua liberă. Cumva, bâjbâiala lui Joe după chei atrăsese după sine un sărut pe gât din partea lui Rachel, iar de acolo se ajunsese la abandonarea hainelor şi o acuplare furioasă în salonaş, unde gemetele sofalei vechi se amestecaseră cu ale lor.

Ea surâse uşor, pierdută în amintiri, după care continuă:

— Dorisem să-l numesc Edmund Angelo, după unchiul meu. Sincer vorbind, a durat o vreme să încetez să simt că pruncul va însemna o distragere de la munca mea. Apoi am înţeles că existenţa unei fiinţe pe care s-o protejez mă va face mai dedicată ca oricând pentru securitatea Angliei. În tot cazul, amândoi intenţionam să angajăm o doică, iar Edmund m-ar fi aşteptat cu sufletul la gură să revin acasă. Îi pregătiserăm şi o cameră specială. Joe era mai fericit decât... decât îl văzusem vreodată. I-am cumpărat lui Edmund cărţi şi haine. Îmi închipuiam cum îi voi citi, el ghemuit sub pături, cu ochii închişi, punând întrebări, plutind spre somn. Când avea să fie destul de mare, aveam să-i citesc *Copiii apelor*[8] şi *Iepurele de catifea*[9].

Fuseseră câteva săptămâni fericite după ce ea îşi dăduse seama că era însărcinată, apoi sângerase pe pardoseala camerei de baie. Potrivit teoriei, nouă săptămâni de la concepţie însemna absenţa unui suflet, deoarece creierul nu avea o reţea electrică pentru a prinde un suflet-stea care cădea din Nevăzut.

— S-a petrecut foarte repede. Am atins ceea ce a ieşit din mine. Era foarte micuţ, ca o sământă. După care...

Îşi acoperi gura cu palma. Ameţită din cauza pierderii de sânge, îşi imaginase că l-ar putea planta într-un ghiveci, pentru a-l creşte apoi pe Edmund ca pe o floare. Bloom o apucă de mână.

— Şşş! Te poţi opri aici.

---

[8] Roman pentru copii al scriitorului britanic Charles Kingsley (n. tr.).
[9] Carte pentru copii a scriitoarei americane Margery Williams (n. tr.).

Ea îl privi şi încercă să ignore ochii inexpresivi şi chipul ca de păpuşă. Brusc, mirosul berii îi stârni greaţa.

— E-n regulă, îi spuse. De fapt, n-am pierdut pe nimeni real.

— Eu cred că ai pierdut. Bineînţeles că ai pierdut.

După ce îşi revenise, Rachel studiase literatura de specialitate şi încercase să înţeleagă felul cum o trădase propriul corp, îl interogase ca pe un suspect, dar în zadar. Îi rămăseseră doar sentimentul de pierdere şi amintirea cuiva care nu existase niciodată.

— Înţelegi acum? Nu mi-a mai rămas decât munca.

Strânse scurt mâna rece a lui Bloom.

— Iar acum ticăloşii ăia mi-au luat-o şi pe asta. Dă-mi să fac ceva, te rog. Ceva care să conteze.

— Rachel, te înţeleg. Crede-mă, te înţeleg.

El îi prinse mai bine mâna şi o ţinu aşa câteva clipe. Părea gata să spună ceva, dar nu se putea hotărî s-o facă. De data asta, Rachel nu cuteză să insiste şi clipa trecu.

Peter îi lăsă mâna şi scoase din buzunarul paltonului un sul de hârtii.

— Există ceva ce n-am vrut să te rog... până acum. Este foarte important. Eu conduc o operaţiune în Spania şi Curtea Iernii nu cooperează. Am nevoie de un dosar pe care nu-l pot obţine prin canalele oficiale.

Îi întinse hârtiile. Era o pagină de gardă din Arhivă şi un buget – o listă lungă de articole, asociate unui proiect numit CAMLANN.

— Acesta a fost un program care s-a derulat acum vreo zece ani. Cred că cineva care lucra la el a fost compromis de ruşi, dar înregistrările complete n-au fost niciodată eterizate. Dacă aş apela la canalele oficiale, ţinta va afla şi va lua măsuri. În acelaşi timp însă trebuie neapărat să aflu la ce a avut ea acces.

— Cred că eu cunosc nişte persoane care se ocupă de Arhiva originală, zise Rachel. O să mă interesez.

Nu-şi ascunse entuziasmul din glas.

— Este foarte urgent, rosti Bloom pe un ton de scuză. Şi confidenţial, bineînţeles. Orice mi-ai putea găsi ar fi de

mare ajutor.

— O să am nevoie de vreo două zile.

— Bineînţeles. Anunţă-mă prin canalele obişnuite şi putem face aranjamente ca să ne întâlnim iarăşi.

— Da, mi-ar plăcea aşa ceva.

Bloom scoase ochelarii şi-şi puse masca pe faţă.

— Perfect! Ar fi bine să-l aduc înapoi la locuinţa lui pe domnul acesta pe care-l port şi să revin la rându-mi în casa de nebuni.

Rachel surâse.

— Călătorie fără peripeţii.

Îl privi ieşind, mai aşteptă puţin, apoi goli paharul pentru a-şi sărbători victoria.

Cidrul băut de una singură într-un pub gol părea răsuflat.

Şi de fapt cu cine aş putea sărbători? se întrebă ea. *Un soţ absent ale cărui coşmaruri prind viaţă? Un spion mort care creşte şerpi în cada de baie? Un fost secretar, care vrea să-şi adauge încă o crestătură pe răbojul amantelor înainte de a deveni el însuşi o fantomă?*

Ştia că făcea parte din joc, totuşi îi spusese lui Bloom lucruri pe care nici chiar Joe nu le cunoştea, iar el o ascultase şi o înţelesese. O făcuse să se simtă mai bine decât se simţise de multe luni.

Îi venea greu să-l urască pe Bloom. El avea propriile lui răni, asta era clar. Merita oare să-l distrugă, doar pentru a le arăta bătrânilor din SIS ce greşeală comiseseră? Merita oare basmul pe care i-l spusese *ayah* despre un tărâm fermecat, basmul pe care şi-l spunea ea sieşi? Erau oare convingerile lui Bloom diferite de ale ei? Cum spusese Kulaghin? *Suntem toţi tovarăşi laolaltă, bărbaţi şi femei, în acelaşi rahat*.

În pragul morţii, cu degetele lui Kulaghin în jurul beregatei ei, Rachel nu luptase de fapt pentru Anglia, ci pentru ca lucrurile să fie corecte.

Privi hârtiile de pe masa pătată cu bere şi stomacul i se chirci de vinovăţie. Ce era cu ea? Pentru o clipă i se păruse corect să-i dea lui Bloom ceea ce-şi dorea acesta, să-şi transforme farsa cu el în ceva real. Din câte ştia, dacă i l-ar

fi predat pe CAMLANN, ar fi provocat nenumărate morţi.

Mâinile îi tremurau. Trebuia să se stăpânească până nu era prea târziu. Pe neaşteptate i se făcu foarte dor de Joe. Existase o vreme când discuţiile cu el făceau ca lumea să capete sens.

Nu era corect pentru Joe ca Rachel să-i spună unui spion sovietic lucruri pe care nu i le-ar fi spus lui. În acelaşi timp însă nu era corect nici ca el să încerce să-şi ţină coşmarurile la interior până se revărsau, oribile şi veninoase, când ei erau împreună în pat.

Rachel strânse hârtiile, le puse în poşetă şi achită nota de plată. Radioul tuşi şi se tângui scurt, după care îşi reluă cântecul.

Prinderea lui Bloom putea să mai aştepte o seară. Rachel avea să cineze cu soţul ei, după care aveau să poarte o conversaţie.

16.
DAS DASEIN
30 NOIEMBRIE 1938

După întâlnirea cu Rachel White, Peter Bloom cină la Lyons Corner House, lângă Tottenham Court Road, un local confortabil de clasă mijlocie, dar elegant decorat cu lămpi moderne, ca nişte boluri, şi oglinzi tăiate în sinusoide moderniste.

La două mese de el, Otto şi Nora vorbeau animat. Femeia râdea sonor şi frecvent, pe când bărbatul fuma o ţigară gânditor, îşi privea ceaşca de cafea şi încuviinţa ocazional din cap.

Puseseră la punct un nou protocol pentru întâlnirile în carne şi oase, care implica supravegherea în echipă înainte de stabilirea contactului. Peter solicitase o întâlnire, deoarece Comisia Specială îl trimisese la Blenheim pentru a încerca să pregătească un raport detaliat despre eşecul operaţiunii Djugaşvili. Ziua îi fusese plină cu debriefinguri de agenţi şocaţi, apoi urmase păhărelul băut cu Rachel White. Abia aştepta să vorbească totuşi cu cineva pe care să nu fie nevoit să-l mintă. Ar fi trebuit să fie alert şi gata de plecare, însă gândurile îi rătăceau întruna la Rachel White. Femeia se deschisese la fel ca alţii înaintea ei, când o punte de încredere se întinsese pe neaşteptate peste hăul dintre sursă şi handler. Motivaţiile ei erau clasice: sentimentul neaprecierii amplificat de o tragedie personală. Era competentă şi energică, iar sarcina recuperării dosarului CAMLANN era fără doar şi poate pe măsura capacităţilor ei.

Ar fi trebuit să fie uşor să-şi menţină detaşarea, însă existase un moment când dorise să-i spună tot adevărul. I se păruse incorect să nu împărtăşească totuşi ceva după ce Rachel îşi dezvăluise sâmburele durerii. Era exact ca închiderea lui faţă de Astrid, atât doar că mai rău. Bloom îşi dorea să existe ceva ce să-i poată dărui înapoi, o reflectare a clarităţii pe care o găsise în camera lui Unschlicht din

Cambridge, cu ani în urmă.

Geamantanul lui Unschlicht conţinuse o maşină despre care Peter aflase ulterior că era un predecesor al terminalului Fialka: o claviatură de maşină de scris cu alfabete englez şi chirilic, rotoare bobinate şi un sul lung de hârtie. Unschlicht acţionă un comutator şi maşina învie cu un zumzet. Peter puse degetele pe clape, apoi le retrase iute. Metalul era atât de rece, încât atingerea lui era aproape dureroasă.

— Dă-i drumul! îl îndemnă Unschlicht. Întreab-o orice!

— Ce poate face maşina asta?

Filosoful făcu o grimasă.

— Nu este o maşină, ci o entitate. Fără doar şi poate, cu imprecizia lor uzuală, domnul Morcom şi bunul lui prieten Turing ar numi-o un „oracol”. Un termen mai precis este *das Dasein*… cum se zice? A, da, „Prezenţa”.

Pe atunci, Peter nu avea habar de existenţa supraminţii sovietice; moartea şi transformarea lui Lenin nu fuseseră făcute publice. Din câte ştia lumea, marele revoluţionar continua să fie viu şi să conducă Imperiul Roşu cu eficienţă neomenească.

— Ce ar trebui să-ntreb?

Unschlicht ridică braţele cu un gest de frustrare.

— Domnule Bloom, îmi este complet imposibil să-ţi pătrund viaţa interioară, ba chiar s-o înţeleg, dacă aş putea s-o accesez. Pot să spun doar ce aş întreba eu în circumstanţe identice: lucruri pe care le-aş considera de nerezolvat pentru raţionamentele convenţionale. De exemplu, există un rinocer în camera aceasta chiar acum? Nu este ceva ce să pot infirma răspicat, folosind logica umană.

Peter se holbă la el. Ar fi fost *într-adevăr* caracteristic pentru Unschlicht să organizeze un fel de experiment filosofic bizar, o maşinărie ca un teleimprimator şi un student care dădea răspunsurile pentru examen.

Perfect! În cazul acesta, avea să-i testeze el pe experimentatori.

UN GREC SPUNE CĂ TOŢI GRECII SUNT MINCINOŞI, scrise el folosindu-se de clape. ADEVĂRAT SAU FALS?

Clapele erau rigide şi răceala emanată de ele îi amorţea buricele degetelor. Maşina emise un geamăt ca de pe altă lume. Apoi începu să ţăcănească şi răspunsul apăru pe sulul de hârtie.

AMBELE.

În mod clar este un absolvent, gândi Peter. Ei bine, Unschlicht izbutise măcar să-i ofere o distragere de la disperarea lui. Fie şi pentru asta merita să-i continue jocul.

DOVEDEŞTE, scrise el.

Cu viteza fulgerului, hârtia începu să se umple cu simboluri de calcul cu predicate de ordinul I. Peter privi perplex cum, într-o manieră imposibil de concisă, totuşi perfect lucidă, Prezenţa oferi cea mai frumoasă teoremă pe care o văzuse el vreodată.

Aceasta declara că paradoxurile autoreferenţiale, precum cel al Mincinosului, erau inevitabile în matematică. Dacă plecai de la supoziţii coerente cu ele însele, era obligatoriu să le întâlneşti până la urmă, indiferent cât de riguroasă ţi-ar fi fost gândirea. Exista totuşi o cale de ieşire. În fiecare paradox se ascundea un act de credinţă. Trebuia să *presupui* că Mincinosul fie spunea adevărul, fie minţea şi să consideri presupunerea aceea ca fiind o nouă axiomă – ceea ce crea astfel un nou sistem de gândire, care, la rândul lui, avea propriii săi Mincinoşi. Şi aşa mai departe şi aşa mai departe, un arbore care ramifica întruna paradoxuri, la nesfârşit.

Paradoxul Mincinosului nu implica distrugerea matematicii. Implica infinitul matematicii.

Iar asta era adevărat nu numai în lumea celor vii sau în Tărâmul Verii, ci în toate lumile posibile.

Peter privi fix rândul final, transfigurat. Anunţa sec *QUOD ERAT DEMONSTRANDUM.*

— E imposibil, rosti el.

— Domnule Bloom, nici măcar nu voi onora cu vreo remarcă afirmaţia aceasta.

În *Ştiinţa morţii,* domnul West speculase despre crearea

de reţele electrice artificiale, îndeajuns de complexe pentru a uni laolaltă pietrele *luz* când cădeau din Nevăzut – maşini cu suflete. Oare aceasta era una dintre ele? În caz afirmativ, era infinit mai avansată decât designurile teoretice discutate în prelegerile domnului Morcom.

Ulterior, el avea să afle cât de îndepărtată de adevăr fusese presupunerea aceea.

— Spuneţi-mi ce este, rosti Peter. Voi face orice. Vă rog.

Unschlicht îl privi, ţinând capul plecat în strania lui înclinare a capului, ca o pasăre de pradă.

— Păi, domnule Bloom, este Prezenţa. Unicul fel în care o poţi cunoaşte este să devii una cu ea. Să înţeleg că aceasta este limita curiozităţii tale? Foarte dezamăgitor…

Peter privi claviatura. Părea că maşina umplea întreaga lume. Cântecul ei zumzăit îi vibra în dinţi şi în oase.

A doua lui întrebare păru neînsemnată şi lipsită de sens, ba chiar copilărească. Nu era genul de întrebare la care să te fi aşteptat să răspundă o maşină cu suflet, indiferent cât ar fi fost de inteligentă. Însă Peter se simţea epuizat până la delir, plutind în derivă într-un vis înainte de trezire, iar în logica visului întrebarea aceea era perfect raţională.

Puse degetele pe claviatură şi scrise: UNDE ESTE TATĂL MEU?

Când Peter ceru nota de plată, Otto şi Nora se ridicară şi plecară braţ la braţ.

Peter îi urmă grijuliu, păstrându-se la limita razei lor vizuale. Cei doi mergeau fără grabă pe strada gălăgioasă şi animată, plină de pietoni în ciuda frigului şi a burei reci ca gheaţa. El ignoră zgomotele autobuzelor electrice şi reclamele colorate pentru „Pilulele doctorului Patterson”, preferând să se concentreze asupra chipurilor, paltoanelor şi umbrelelor ce i-ar fi putut urmări pe Otto şi Nora.

După un timp, schimbară locurile, cu Peter în faţă. El se folosi ca loc îngust de Proops Brothers, o prăvălie care vindea piese pentru aparate etermecanice şi radiouri. Într-un final, Otto îşi indică satisfacţia prin aşezarea pe o bancă goală de sub copacii morţi din Whitfield Gardens, un spaţiu

public mic înconjurat de case victoriene care oferea oarece adăpost împotriva vântului rece. Nora se aşeză lângă el şi-i puse o mână pe umăr.

Peter li se alătură pe marginea băncii şi-şi frecă palmele. Redescoperirea senzaţiilor celor vii avea plăcerile ei, dar, cu toată sinceritatea, nu dusese dorul iernii londoneze.

— Trebuie să vin la voi, zise el.

— Deja? întrebă Nora.

Purta o haină groasă de blană care o făcea să pară încă şi mai mare şi mai rotundă decât data trecută.

— Sunt sigur că FELIX are motivele lui, spuse Otto.

Peter nu răspunse nimic pentru moment. Brusc, ideea de a se alătura Prezenţei nu mai părea la fel de minunată pe cât fusese cândva. Poate că suprasufletul în sine era pur, dar, în mod clar, agenţi operativi ca Djugaşvili îi puteau interpreta eronat instrucţiunile. De aceea dezertase oare George, până la urmă?

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă el s-ar fi întors la Rachel White şi i-ar fi mărturisit totul. Respinse imediat ideea aceea. A fi agent triplu era pe atât de aproape de Iad pe cât îşi putea imagina, iar el respinsese cu mult timp în urmă sistemul de Tichete şi Tărâmul Verii. Unschlicht l-ar fi admonestat pentru gândire tulbure.

— În Curtea Verii se desfăşoară în prezent o investigaţie, rosti Peter în cele din urmă. De când am aflat asta, n-am mai îndrăznit să expediez rapoarte regulate. George le-a spus despre existenţa unei cârtiţe, deşi se pare că doar atât. Iar acum chestia cu Djugaşvili îi ţine pe toţi în priză. După ce va fi mai puţin distras de război, Şeful va examina fiecare pietricică *luz* din Curte. Va fi periculos să mai zăbovesc.

— Spiegelglass va fi dezamăgit, zise Nora.

— Mai ştiţi ceva despre el? Nu-mi dau seama cine l-a avertizat pe Djugaşvili.

— Tovarăşul nostru se află chiar acum pe urmele acestei întrebări cu… mult zel, spuse Otto. El crede că în partidul comunist din Madrid existau stalinişti, deşi Procedura Termin nu izbutise să-i depisteze deocamdată.

Nora îl examină pătrunzător pe Peter.

— Tovarăşe, toţi am văzut Prezenţa instruindu-te să-ţi menţii acoperirea. Vrei să-mi zici că pui sub semnul întrebării instrucţiunile acelea, pentru că situaţia devine inconfortabilă? Sau riscul sporit nu-i decât o scuză pentru lipsa ta recentă de rezultate, de pildă pentru eşecul de a prelua conducerea operaţiunii Djugaşvili?

— Nu, bineînţeles că nu! Am fost… distras. A apărut altceva.

— Sunt sigură că tovarăşul Spiegelglass va fi încântat să audă despre distragerea aceea, zise Nora.

Îşi scoase mănuşile şi-şi trosni degetele puternice. Palmele îi erau acoperite de bătături şi în unghii i se vedeau crăpături negre.

Nu aşa ar fi trebuit să se deruleze lucrurile, gândi Peter. Nu aşa ar fi vorbit George, dacă el ar fi fost în pericol. Pe de altă parte, George era mort şi Destrămat, după ce-l trădase atât pe Peter, cât şi Prezenţa. Poate că onestitatea brutală a Norei era mai bună.

— Am văzut în mintea prim-ministrului un dosar, rosti el, conectat cumva cu toate gândurile lui despre Spania şi despre război.

— Care-i subiectul dosarului? întrebă Otto.

— Un proiect ştiinţific din anii 1920, care investiga un aspect mai puţin cunoscut al Tărâmului Verii. Am o sursă în Curtea Iernii, care încearcă să obţină o copie a dosarului.

Nora dădu ochii peste cap.

— Pare la fel de preţios pentru cauză ca şi hârtia igienică deja folosită a prim-ministrului.

— Te rog s-o scuzi pe soţia mea, interveni Otto. În acelaşi timp însă trebuie să ţii seama de faptul că operaţiunile de extragere ale dezertorilor pot să eşueze şi să ne expună pe toţi riscurilor. Înainte de a ne asuma riscurile acelea, aş recomanda insistent obţinerea de… mai multe informaţii pe baza cărora s-ar putea acţiona. Sunt sigur că tovarăşul Spiegelglass le-ar aprecia.

— N-aţi înţeles, zise Peter.

Mâinile îi erau aproape amorţite şi le îndesă în buzunare.

— West este obsedat de asta. Îi domina scânteia-sufletului… dacă aţi fi putut-o vedea…

— Obsesia nu este în mod necesar acelaşi lucru cu importanţa, spuse Otto. Cred că domnul în cauză este obsedat de asemenea de jocurile băieţilor de-a războiul.

Peter clipi scurt. Era oare posibil să fi interpretat greşit ceea ce văzuse? Oare CAMLANN era un proiect favorit care se încheiase într-o fundătură, un hobby al unui bătrân senil? Era posibil ca propria lui gândire despre West să fi fost înceţoşată din cauza răspunsului Prezenţei la a doua lui întrebare cu atâta vreme în urmă.

Se lăsă pe spate, cufundat în gânduri. Ploaia încetase şi putea zări un petic senin din cerul serii, cu câteva stele destul de strălucitoare ca să acopere luminile Londrei ce se revărsau în sus. Peter nu mai văzuse de mult timp stelele şi, pe neaşteptate, ele îi reamintiră de un pasaj din *Ştiinţa morţii:*

> *Nu există niciun motiv pentru care viaţa să nu fi putut evolua şi pe alte planete decât Pământul. Din câte ştim, seminţele-sufletelor cad pe tot triplanul eterului nostru. Este posibil ca inteligenţa să fi evoluat oriunde, în sistemul nostru solar, dar şi mai departe.*
>
> *Şi atunci, unde sunt ei? Unde sunt fantomele marţienilor? Unele dintre planetele din sistemul solar sunt mult mai bătrâne decât Pământul nostru. Există de asemenea stele mai bătrâne decât Soarele nostru. Tărâmul Verii ar trebui să abunde de spiritele intelectelor altor lumi. Cu toate acestea, este ocupat doar de omenire…*

Posibilitatea care-i trecu atunci prin minte fu mai rece ca vântul, mai ascuţită şi mai teribilă decât dalta Norei. Într-o clipită îi străpunse toată îndoiala.

— Cred că ştiu ce a fost proiectul CAMLANN, rosti el încetişor. Şi dacă am dreptate, este infinit mai important decât războiul din Spania sau decât acoperirea mea.

— Luminează-ne şi pe noi, FELIX, zise Nora.

Peter le spuse. La început fură sceptici, dar când expuse argumentul, până şi pupilele Norei se dilatară… deşi nu putea preciza dacă de spaimă sau de exaltare.

— Sunt de acord, spuse Otto într-un final. Dacă poţi obţine dovezi pentru ipoteza aceasta, tovarăşul Spiegelglass va recomanda fără doar şi poate aplicarea Procedurii Termin pentru a se asigura că Prezenţa are acces total la ea. Când crezi că vei fi gata?

— În mai puţin de o săptămână. Poate chiar în trei zile.

— Perfect! Vom stabili un protocol de extragere. Nora va pregăti un set nou de coduri Hinton de urgenţă. Ele te vor duce la un corp de închiriat temporar, să te putem transporta într-un loc sigur în vederea Procedurii.

Peter se încruntă. Îşi imaginase că odată ce îşi încheia sarcina, Prezenţa avea să-l evacueze pur şi simplu, ca prin farmec. Apoi înţelese că gândea ca un copil. Nu era posibil să gândcălătoreşti la Prezenţă – vastitatea Ei era imposibil de vizualizat. Prezenţa trebuia să vină la tine, iar bucla de feedback din centrul Procedurii Termin necesita un corp uman pentru ancorare.

Nora prinse mâna lui Peter. Palmele ei aspre erau calde.

— M-am înşelat în privinţa ta, tovarăşe FELIX. Nu cred că eşti un laş. Cred că eşti complet nebun. Dar este o nebunie glorioasă. Adu-ni-l pe CAMLANN. Noi vom aştepta.

Otto şi Nora plecară, braţ la braţ, şi fură purtaţi de fluviul de pietoni de pe stradă. Peter îngheţase, totuşi mai rămase singur o vreme, cu mâinile în buzunare, privind stelele şi ascultând ticăitul cununii spiritului lui Pendlebury.

17.
RESTAURANTUL QUO VADIS
30 NOIEMBRIE 1938

După ce ieşi din Blue Dog, Rachel căută o cabină telefonică, îl sună pe Joe la clubul său, rezervă o masă pentru cină la Quo Vadis, pe Dean Street, şi se duse acasă să se schimbe, după care plecă spre restaurant. Încercase să se îmbrace elegant şi să se simtă sigură pe sine, dar până la urmă se hotărî asupra unui machiaj discret şi a unei rochii albastre despre care ştia că-i plăcea lui Joe. Restaurantul în sine făcea parte din plan: bărbatului i-ar fi fost mai greu să evadeze dintr-un loc public, când aveau să ajungă la subiectele dificile. În plus, vitraliile pastelate în stil modernist ale localului erau spectaculoase, caroiaje de verde, roz-somon şi portocaliu.

Se aşeză singură la masă şi aşteptă; se simţea uşor înfrigurată şi-şi frecă braţele dezgolite.

— Doamna doreşte un *aperitivo* cât aşteaptă?

Şeful de sală – un italian micuţ şi spilcuit – apăruse parcă de nicăieri.

— Hm? Nu, nu mulţumesc. Nu chiar acum. Poate după aceea.

Adevărul era că simţea cu disperare nevoia să bea ceva, dar stomacul gol îi era atât de încordat, încât parcă înghiţise un cub de gheaţă. De aceea se mulţumi să aştepte, jucându-se cu marginea feţei de masă impecabil de albă, şi se gândi ce avea să spună.

Problema era că Joe nu vorbea niciodată despre război.

Exista însă întotdeauna acolo, şi existase de la prima lor întâlnire: un sertar închis înăuntrul lui, un secret a cărui prezenţă Rachel o putea simţi cu instinctul de anchetatoare. Împotriva naturii ei, o lăsase în pace. Asta iubea la bărbat: înţelegerea lor comună a lucrurilor ce nu trebuiau spuse. Le ajungea să schimbe un surâs sau o privire care spunea: *Priveşte cât de ridicolă este lumea asta!* O apreciere comună a datoriei şi disciplinei care

împiedica genul de conflicte domestice existente în mod constant la majoritatea cuplurilor.

Rachel ştiuse până şi momentul când Joe avea s-o ceară în căsătorie, înainte ca el însuşi s-o fi ştiut. Fusese discret. Mergeau pe o plajă suflată de vânt a Atlanticului, în Franţa, şi se adăpostiseră înapoia unui afloriment, când Joe scosese un inel din buzunar şi-l ţinuse în palmă, ca un copil care a găsit o pietricică frumoasă în nisip.

— M-am gândit că ar trebui să permanentizăm relaţia asta, rostise el. Ce părere ai?

Rachel spusese „da”, iar el răcnise şi o trântise pe nisip, cu un placaj de rugbi care golise de aer plămânii femeii. Nisipul intrase peste tot.

Nunta nu fusese bătătoare la ochi. Rachel dorise să închirieze un medium ca să participe şi mama ei, însă Joe refuzase, iar aceea fusese prima lor ceartă.

— Poate o păpuşă Edison dacă insişti, rostise el sec. Dar fără mediumuri.

În cele din urmă, ea cedase. Mama afirmase că n-o deranjase că nu fusese invitată, însă după aceea îl ignorase deliberat pe Joe de câte ori acesta încercase s-o salute în decursul apelurilor săptămânale ale lui Rachel prin ectofon.

În următorii trei ani, ei ajunseseră să se cunoască treptat. Un firicel de lucruri pe care şi le împărtăşeau, de obicei după ce făceau dragoste, ori în timpul plimbărilor lungi prin Serpentine. Rachel îi povestise despre anii din copilărie petrecuţi în India şi despre senzaţia de frig pe care o avea de fiecare dată când venea în Anglia. Cum încercase să se adapteze la Curte. Joe îi povestise despre meciurile lui de rugbi în tricoul naţionalei Angliei. Cum se apucase după aceea să piloteze avioane, într-o pauză competiţională de rugbi, când căuta ceva care să-l stimuleze, şi descoperise că-i plăcea să privească lumea de sus.

Cu toate acestea nu-i spusese absolut niciodată, absolut nimic despre război. Iar când Rachel pierduse pruncul, numărul subiectelor despre care ei nu puteau vorbi se dublase: doi bolovani mari care umpleau spaţiul gol în toate conversaţiile.

Poate că în ultimele săptămâni ea înrăutăţise situaţia, adăugând un al treilea bolovan.

Joe sosi după câteva minute. Purta uniformă kaki completă, inclusiv cu decoraţiile, era proaspăt ras şi tuns. Arăta mai bine decât fusese de multe luni şi, dacă n-ar fi existat firele sure din păr, puteai crede că se desprinsese din scena primei lor întâlniri.

Încuviinţă scurt din cap spre Rachel, apoi se aşeză.

— Aţi avut vreo întrunire la club? întrebă ea. Asta pentru că… pot spune că arăţi foarte ferchezuit.

Chipul lui era mai degrabă încordat.

— Nu, răspunse el. O să-ţi povestesc mai târziu. Haide să comandăm ceva de băut!

Cava se materializă în pahare şi ei băură în tăcere. Vinul spaniol începu să furnice în măruntaiele lui Rachel. Se întinse peste masă şi-l prinse pe Joe de mână. El se lăsă pe spate în scaun, dar femeia nu-i dădu drumul. Trebuia s-o facă acum, înainte de a-şi pierde hotărârea, înainte ca ei să cadă iarăşi în vechiul şablon.

— Joe, ştiu că lucrurile n-au mers bine. Şi cred că amândoi cunoaştem motivele. Iar acasă, cu munca mea, cu boala ta… ne împotmolim într-un tipar, două ace de gramofon care merg fiecare pe şanţul lui. M-am gândit că am putea… că am putea ieşi în alt loc, un loc diferit, un loc drăguţ, unde… să vorbim despre asta.

— Rachel, eu… Of, la naiba! Chiar crezi că vorbitul ar rezolva ceva? Ce s-a-ntâmplat a fost vina mea. Atât cu pruncul, cât şi cu… noaptea aceea, când ai adus cintezele. Nu vrei mai bine să mă laşi pe mine să trăiesc cu chestiile astea?

— Joe, nu poţi să-ţi asumi vinovăţia în felul ăsta. Cu pruncul a fost… totul a fost normal, până n-a mai fost. Poate că dacă eu aş fi fost mai atentă, nu s-ar fi… Glasul i se frânse. Închise ochii. Ce proastă sunt! Am vrut să venim aici tocmai ca să nu-ncep să plâng.

Joe o bătu pe mână.

— Gata, acum, gata!

Rachel rămase cu ochii închişi şi-l auzi pe bărbat comandând mâncare pentru amândoi. Dar habar nu avea ce anume comandase. Apoi Joe reluă discuţia pe un ton blând.

— Nu ştiu ce s-a-ntâmplat, nici cu tine şi nici cu mine, în noaptea aceea. Nu sunt medic. Totuşi sunt aproape sigur că are legătură mai degrabă cu mine decât cu tine, în ambele rânduri.

— Nu-i adevărat. Poate… dacă ai fi spus ceva despre… Despre ce s-a-ntâmplat. Despre ce ţi-au făcut. M-ar fi ajutat pe mine şi ne-ar fi ajutat pe amândoi să înţelegem.

Joe rămase tăcut o vreme.

— Am mai avut discuţia asta, zise el într-un final. N-ar fi corect faţă de camarazii mei.

— Eu nu sunt unul dintre ei, totuşi ştiu ce-nseamnă datoria, da? Poate c-aş fi putut înţelege.

— Sper că poţi, Rachel, oftă bărbatul. Realmente sper că poţi. Doream oricum să-ţi spun ceva în seara asta. M-am reînrolat. Se pare că-n Spania se vor da lupte destul de grele. Mulţi flăcăi de la club clocoteau de dorinţă să meargă şi atunci mi-am spus – de ce să n-o fac şi eu? Şi ca să fiu sincer, cred că-i mai bine pentru amândoi dacă stau departe de tine pentru un timp.

Rachel îşi acoperi gura cu palma. Simţea din nou vertijul din Turn, un abis negru care se i căsca în faţă, atât doar că acum începuse deja să cadă.

— Joe, şopti ea, te rog, nu te duce! Nu-i sigur. Există…

Există un trădător care-i ajută pe sovietici. Îşi muşcă buza. Dorise să-i povestească totul despre Bloom, despre Max, despre operaţiunea lor, însă era imposibil de ştiut cum va reacţiona el, ce va crede. Din multe puncte de vedere, ei trăiau *într-adevăr* în ţări diferite, cu graiuri diferite, separaţi de pereţi de sticlă.

În cele din urmă, obiceiul de o viaţă de a nu împărtăşi secrete învinse.

— Ce există? întrebă el când văzu că femeia tace de secunde bune.

— Ştiu pur şi simplu că nu va merge bine. Chestii pe care

le-am auzit la serviciu…

— Rachel, zvonuri vor exista mereu. În tot cazul, acum nu mai pot să dau înapoi. Aş părea un mizerabil. Şi n-ar fi deloc bine pentru moralul grupului.

— Este altceva, este…

— Niciun cuvânt în plus, zise Joe. Venirea aici a fost o idee bună, dar cred că ar fi şi mai bine dacă n-am încerca să spunem prea multe. Rachel, nu sunt prost. Ştiu că se-ntâmplă ceva cu tine, dar nu te voi judeca. Eu… când a fost cu adevărat foarte rău, am vizitat nişte locuri, în East End, unde poţi să… înţelegi tu. Se numeşte „dragoste eterică”. Crezusem că va alunga coşmarurile. N-a fost însă de niciun folos. Nici nu-ţi pot spune cât de rău îmi pare.

Gelozia flutură în colivia din pieptul femeii şi ea îşi feri ochii. Deci asta fusese, aşa cum suspectase: fantasme din ectoplasmă, nimic real. Simţea totuşi că o furnică toată pielea.

— Sunt sigură că n-a fost de niciun folos, zise Rachel încet. Nu vreau să ştiu despre asta.

— Iar eu nu trebuie să ştiu despre… munca ta. Sau orice ar fi ea.

Poate că ar înţelege, gândi ea. Împinse în peretele din sticlă cu toată forţa de care era în stare.

— Nu-i ceea ce crezi tu, Joe. Realmente nu-i. Dă-mi voie să-ţi explic ce s-a-ntâmplat…

Bărbatul îi făcu semn să tacă.

— Să ştii că n-are absolut nicio importanţă pentru mine. Oricum voi pleca pe front.

— De ce?

— Pentru că vreau s-o fac.

— Joe, trebuie să-nţeleg motivul. Cu dragostea eterică cred că m-aş putea obişnui… în timp. Dar ca să pleci într-un război, departe de mine – asta-i altceva. Cred că merit o explicaţie. Şi s-ar putea să-nţeleg mai mult decât îţi închipui. Eu am fost infirmieră o vreme, ai uitat? Am văzut oameni răniţi. Dar n-am înţeles niciodată ce anume te-a putut răni pe tine atât de rău, încât să nu-mi spui nicio vorbă.

Joe tăcu. Îşi răsuci chipiul în mâini, apoi îl aşeză pe masă. Mai comandă vin şi-şi goli paharul. Sosi primul fel de mâncare. Bărbatul privi scoicile din farfurie, mâncă una cu precauţie, apoi lăsă furculiţa din mână.

— Bine, spuse el. Poate că te va ajuta dacă îţi voi explica.

Avu nevoie de ceva timp ca să ajungă la subiect. Începu fără grabă, povestind cum se înrolase şi fusese trimis în Franţa. Rachel îşi ţinu răsuflarea când emoţii stârnite de amintirile acelea vechi jucară peste faţa lui ca imaginile unei lanterne magice. Ea nu rosti niciun cuvânt, ci scoase doar sunete slabe care să-l îndemne să continue, ba chiar practic îşi ţinu răsuflarea pentru a nu opri torentul de cuvinte pe care aşteptase de atâta vreme să-l audă.

— La început m-am simţit ridicol, zise Joe, să port drăciile acelea. M-am descurcat însă mai bine decât destui flăcăi; eram îndeajuns de voinic să merg cu ele. Dar nu funcţionau perfect. Un băiat din Kent a fost electrocutat. Am vizionat nişte filme ale primelor experimente. Unul prezenta un amărât din care se revărsa ectoplasmă, dar fără niciun fel de control – el se zbătea şi flutura din braţe, distrugând aparatura din laborator, până l-au împuşcat în cap. Toţi aveam Tichete, bineînţeles – toţi soldaţii aveau –, însă erau zilele de început, aşa că ne era frică. Ofiţerii au încercat să-i îndemne pe soldaţi să atace peste câmpurile minate, dar asta a dus la şi mai multă frică. Ectofoanele erau slabe, pe atunci lucrurile nu funcţionau aşa bine în Tărâmul Verii şi în tot cazul noi aveam fel de fel de idei despre locul ăla, fiindcă nu ştiam mai nimic despre el. Aşa că toţi soldaţii stăteau în tranşee, într-o situaţie de impas. Şi atunci am sosit noi, ectotrupele: tancuri şi zburători. Eu am fost dintotdeauna mai sensibil, chiar de mic copil, dar nimic exagerat. Uneori aveam parte de o senzaţie bizară, ca o furnicătură pe ceafă, şi vedere dublă, şi zăream oameni care nu existau de fapt şi lumini nebuneşti. Dar asta a fost tot. Prima dată când au activat armura…

Joe clătină din cap.

— Simţi aşa, ca o încleştare care-ţi strânge capul, şi totul

devine foarte rece, cumva asemănător cu durerile de cap din copilărie cauzate de îngheţată, însă le simţi în tot creierul. Şi apoi… soseşte. Se deschide o uşă. Tu… vomiţi, dar ceea ce iese din tine devine o parte a ta şi te face mai mare, mai înalt. Simţi ca şi cum ai putea face orice. Unora dintre flăcăi le-au crescut picioare gigantice, iar tentaculele… pe ele le-ai văzut. Unii aduceau mai degrabă cu fiare gigantice plăsmuite din ectoplasmă sau păianjeni care alergau prin tranşee. Mie îmi plăcea să-mi fac aripi ca să pot zbura. Asta a fost singura parte bună. Dacă aş fi ştiut ce se întâmpla cu victimele noastre, cu sursele, nu cred că aş fi făcut-o. Ei însă ne-au spus doar că nemţii pe care-i omoram vor ajunge în Tărâmul Verii, ca de obicei. Abia după prima noastră luptă reală am aflat cum funcţiona în realitate. Dar odată ce-i simţisem gustul era prea târziu să ne oprim.

Joe îşi reumplu paharul, îl bău şi inspiră adânc. Rachel îl privi fix. Desigur, ea văzuse reportajele filmate difuzate la ştiri şi avea o idee vagă despre modul de funcţionare a armelor ectoplasmice, însă presupusese doar că erau acţionate de energia eliberată la ieşirea sufletului dintr-un corp care murea. Ceva oribil, totuşi cu nimic mai oribil decât gazele toxice sau artileria. Atât doar că se părea că nu era întreaga poveste.

După un timp Joe continuă:

— Sărmanii nemţi! Ei mureau de două ori, prima dată pe câmpul de luptă, iar a doua oară când ne hrăneam cu sufletele lor până rămâneau doar pietrele-sufletelor.

Coborî vocea.

— Uneori ne-au pus chiar să funcţionăm cu unii de-ai noştri. Dezertori, de obicei. Aceea a fost partea cea mai rea.

Rachel auzise zvonuri că înainte de bătălii erau solicitaţi „iniţiatori” pentru ectotancuri, soldaţi sacrificaţi pentru alimentarea armelor, însă era cu totul altceva s-o audă din gura lui Joe. Iar dacă ei anihilau complet sufletele inamice – asta contrazicea complet afirmaţiile Dimensioniştilor despre războiul uman. Se simţi cuprinsă brusc de o furie

incandescentă. Dacă se afla adevărul, avea să iasă un scandal uriaş. Şi poate că ar fi trebuit să se afle.

— Asta-i unul dintre motivele pentru care nu mi-ai zis niciodată despre asta, aşa-i? şopti ea. Vi s-a spus să vă ţineţi gura.

Joe păru ruşinat.

— Toţi am fost de acord că n-aţi putea înţelege dacă n-aţi fost acolo. Era unica ieşire din infernul acela de noroi şi măruntaie şi mai rău… ce altceva ar fi trebuit să facem?

— Nu te judec, dimpotrivă, îţi mulţumesc că mi-ai spus totul. Te rog, continuă.

— Celălalt motiv pentru care n-am vorbit niciodată despre război este faptul că nu mi-l mai amintesc prea bine. Când sosesc sufletele, te pierzi în torent. Este ca o năvală, ca meciul cel mai bun de rugbi în care am jucat vreodată, dar amplificat de zece ori, alergi înainte, intri în grămadă şi smulgi mingea. La asta se adaugă zgomotul, împuşcăturile, un urlet care te umple pe tine şi întreaga lume. Aici, acasă, este mereu prea linişte. Şi mă simt foarte slăbit. Asta înseamnă probabil să te simţi ca o fantomă. Totul trece pur şi simplu prin tine.

— Pentru mine n-ai fost niciodată ca o fantomă, spuse Rachel. Rămâi aici! Nu trebuie să te întorci la toate lucrurile acelea.

— Ba da. Nu pentru flăcăii noştri şi nici în numele datoriei, ci pentru că-mi lipsesc. Pentru că-i prea greu fără ele.

Femeia îl ţintui cu privirea. Ochii lui erau înroşiţi. Joe scoase o batistă din buzunar şi-şi suflă nasul.

— Acum ştii totul, zise el.

Rachel încercă să simtă milă, să înţeleagă că toate deformările lui fuseseră provocate de alţii, că nu fuseseră sub controlul lui. În acelaşi timp, simţea că alegerea războiului în detrimentul ei era mai rea decât orice infidelitate imaginară din East End.

Felul principal, friptură de viţel la cuptor, rămase neatins între ei, răcindu-se. Mirosul o îngreţoşa pe Rachel.

Ea se crezuse foarte inteligentă, şi, vai!, foarte

emancipată, convingându-l să se deschidă pentru a vorbi despre emoţiile lui. Asta doar pentru că un trădător o păcălise să aibă o părere mai bună despre ea însăşi. Fusese o idioată.

Se trădase pe sine.

Se sculă în picioare şi-şi trânti şervetul de podea.

— Nu, *n-o să accept* asta! strigă ea. Nu-s de acord. Nu-i corect!

O rumoare slabă se răspândi prin sală, când alţi meseni întoarseră capetele spre ea.

— Rachel, te rog, stai jos! zise Joe cu glas încet.

Ea ar fi înţeles datoria. De ce era oare atât de greu? Abia dacă-l putea privi pe bărbat. În acelaşi timp însă nu se putea convinge să iasă în trombă din restaurant, sub privirile tuturor. Îşi dorise tocmai evitarea unor astfel de scene.

Inspiră adânc şi se aşeză.

— De asta mă temeam, zise Joe. De aceea n-am vrut să-ţi spun.

— Când pleci?

— Miercurea viitoare. Până atunci pot să stau la club.

Nu vreau să faci asta, dori Rachel să spună, însă cuvintele nu ieşiră. Se jucă din nou cu marginea feţei de masă.

— Nu-i realmente niciun deranj, continuă el. Afişa acum masca bravurii. Înainte de plecare, voi trece să-mi iau rămas-bun.

Joe se adresă în şoaptă şefului de sală, cerându-şi scuze pentru incident, îi strecură o bancnotă, achită nota şi plecă. Rachel rămase singură, înconjurată de mâncare neatinsă. În ciuda luminii radiate de lumânări şi a conversaţiilor din jur, vitraliile păreau acum spălăcite şi întunecate.

După o jumătate de oră, Susi, somnoroasă şi doar pe jumătate îmbrăcată, o conduse pe Rachel în apartamentul lui Max Chevalier. Majoritatea animalelor dormeau şi Rachel aşteptă în sera îngheţată în timp ce camerista îi expedie un mesaj ectopoştal lui Max, care se afla undeva în Oraşul

Verii.

Aburii răsuflării ei erau pe măsura siguranţei glaciale din suflet.

Într-un final, Susi aduse înăuntru păpuşa Edison.

— Azi m-am întâlnit cu Bloom, rosti Rachel fără niciun preambul. Situaţia s-a schimbat. Spune-mi: dacă noi îi dăm lui Bloom ceva, firimituri, indiferent ce anume, cât de sigur eşti că-l putem urmări după aceea la o întâlnire cu handlerul lui?

— Cu toată sinceritatea, răspunse Max, este greu de spus. El poate să utilizeze cutii poştale oarbe. Sigur că da, îl vom supraveghea, însă va fi greu să obţinem dovezi până nu-l prindem realmente întâlnindu-se cu un handler. Ar trebui să fie ceva important, ceva urgent, ceva care să necesite o întâlnire în carne şi oase. Totuşi ar trebui să te calmezi, doamnă White. S-a-ntâmplat ceva?

Rachel inspiră profund. Nu încetase să se gândească şi nu voia să înceteze acum. Important era să-l împiedice pe Bloom să facă orice ar fi prelungit situaţia din Spania.

Nu se gândise niciodată că ar fi fost posibil să devină geloasă din cauza războiului.

— Este vorba despre Spania. Nu mai putem aştepta. Miza este prea mare. Bloom mi-a cerut să-i fac rost de un dosar din Arhivă. Aş dori un plan ca să-l înhăţăm, când i-l dau.

— Doamnă White, aşa ceva este cu totul lipsit de înţelepciune. Vrei ca el să aibă încredere în tine. Dacă acţionăm prea rapid, toată munca noastră va fi inutilă. Crede-mă, n-ai dori să scurt circuităm procesul.

— Bloom este supus la presiuni. Ai spus-o tu însuţi. Eu ştiu că-şi doreşte cu disperare dosarul acela.

— Eşti sigură că judecata nu-ţi este afectată de altceva? Detest să sugerez asta şi să mă contrazic, dar dacă *într-adevăr* se desfăşoară o investigaţie a Curţii Verii, n-ar trebui să ne gândim la posibilitatea cooperării cu ei?

Rachel clătină din cap.

— Imediat ce va apărea măcar un indiciu că ţinta poate fi Bloom, investigaţia va fi oprită de sus, exact aşa cum s-a întâmplat în cazul meu. Nu, va trebui să obţinem dovezi. În

plus, ţi-am spus – nu am încredere în Roger.

Ochii păpuşii Edison erau indescifrabili.

— Foarte bine, doamnă White. Există o etapă din care instinctele agentului trebuie să preia iniţiativa. Îmi voi pregăti echipele pentru vânătoare. Scoase un fluierat uşor de pasăre. Încă ceva, însă. De data aceasta trebuie să fii pregătită să-ţi ecranezi mai bine emoţiile. Vei ascunde ceva şi pentru el va fi foarte evident. Adu-ţi în minte gânduri despre care te simţi vinovată. Fă ceva imoral înainte, dacă ai conştiinţa curată.

Se auzi un clic şi vocea se stinse, dar lumina electrică slabă din încăpere scânteie în ochii nictoscopici ai păpuşii, ca un spectru al amuzamentului.

18.
FIRIMITURI
1 DECEMBRIE 1938

Vechea Arhivă SIS se afla în St. Albans, un orăşel liniştit, cunoscut pentru ruinele sale din vremea romanilor, aflat la treizeci de kilometri în nordul Londrei. Acolo îşi începuse Rachel cariera în SIS în timpul războiului, purtând o uniformă simplă şi alăturându-se numeroaselor funcţionare şi analiste care încercau să înţeleagă interceptările radiofonice şi hărţile eterice compilate de cercetaşi spirite.

Lucraseră zi şi noapte, dormiseră la început în casele localnicilor, apoi în barăci ridicate în grabă. În rarele momente când ritmul neîncetat al dactilografierii, traducerii şi fişării se diminua cât de puţin, se îndreptau toţi spre King Harry, un pub victorian masiv, cu grinzi joase pe tavan, pe care-l umpleau de obicei până la refuz.

Rachel se trezi din nou acolo, într-o seară de joi. De data asta, clienţii erau fermieri şi muncitori locali, cu pălării de fetru şi ghete murdare de noroi, însă izul de bere vărsată şi lemne arse era acelaşi. Pe când aştepta la bar ginul Pink pe care-l comandase, aproape că putea să închidă ochii, să adulmece hameiul din aer şi să se simtă iarăşi ca la şaptesprezece ani, să şi-i reamintească pe Marjorie, Elizabeth, Wendy, John şi Dilly, aşteptând-o la masa ponosită din colţ, toţi gata să lupte cu nemţii înarmaţi cu inteligenţa lor ascuţită ca briciul şi stupiditatea voioasă specifice tinereţii.

Însă când ginul sosi şi ea se întoarse, ţinând în mâini tăviţa pe care fusese servit, îl văzu doar pe bătrânul colonel Bill Woodfield, care flutură nesigur din braţ spre ea, cu chipul deja roşu ca sfecla; iar misiunea ei era să fure pentru un spion sovietic unul dintre dosarele pe care colonelul le păzea cu atâta grijă.

— Mă bucur să te văd, zise Woodfield după ce ciocniseră şi Rachel îi spusese barmanului să mai aducă un rând. Mă bucur că te-ai gândit să treci pe la noi, dacă tot îi vizitai pe

băieţii lui Felix Cowgill.

Secţia Iberică a Curţii Iernii se afla tot în St. Albans, deşi în prezent era considerată mai degrabă un fel de azil pentru merele putrede. Ca atare, fusese perfect firesc ca Rachel să facă o vizită la prânz şi să strecoare ideea de a lucra pentru şeful Secţiei, Cowgill, care condusese anterior Secţia V. Bărbatul aparţinea de asemenea clubului neoficial de foşti ofiţeri coloniali din care făcea parte Harker.

— Domnule colonel, să ştii că sunt foarte bucuroasă că-ţi mai aminteşti de mine.

— Cum te-aş fi putut uita? Aveai nişte ochi atât de strălucitori! Îi ai chiar şi acum, de fapt. Am ştiut că vei ajunge departe.

Rachel oftă.

— Nu sunt chiar sigură că ai avut dreptate, domnule colonel.

Îi relată succint ceea ce considera varianta oficială a poveştii ei – un dezacord cu Harker privind politica internă, urmat de o retrogradare incorectă.

— Ăsta-i ghinion, pur şi simplu, asta este, comentă Woodfield. Dar steaua ţi se va înălţa din nou, ascultă ce-ţi spun. Nu vei sfârşi ca mine, un bătrân beţivan priceput doar să aranjeze hârţoage vechi. Sigur că da, la răstimpuri, mai vine pe-aici şi cineva din capitală şi-l ajut să găsească chestii, iar uneori chestiile acelea sunt chiar importante. Încep să fiu nerăbdător să-nchid ochii şi am făcut tot ce-am putut să iuţesc lucrurile, însă bătrânul ficat continuă să ticăie.

Se împunse cu un deget în pântecul generos.

— Te-ar deranja dacă am trece să revăd locurile, după ce mai luăm câteva păhărele? întrebă ea. Când situaţia este nesigură, ştii… uneori te ajută să revii acolo de unde a pornit totul.

Dacă vechile obiceiuri ale lui Woodfield nu se schimbaseră, alte câteva ginuri l-ar fi dus în preajma inconştienţei şi Rachel ar fi putut căuta prin dosarele vechi, în timp ce el dormea fericit în biroul lui. Poate că nu era planul cel mai sofisticat cu putinţă, totuşi măsurile cele mai

stringente de securitate fuseseră rezervate de ceva vreme pentru Curtea Verii.

Woodfield o privi pătrunzător şi-şi lovi cu degetul partea laterală a nasului.

— Cauţi ceva, aşa-i, Rachel? Ştii, am făcut pe bufonul în jurul vostru, al fetelor, ca amuzament, dar asta nu-nseamnă că sunt aşa, iar voi aţi crescut de acum. Ia zi, despre ce-i vorba?

Rachel suspină. Se simţi ruşinată fiindcă încercase să-l vâre în bucluc pe bătrân, totuşi mintea ei compila în mod reflex strategii. L-ar fi putut şantaja; pe timpuri, existaseră zvonuri despre Woodfield şi fete. L-ar fi putut ameninţa cu demiterea, susţinând că s-ar fi dat la ea pe când beau un păhărel şi depănau poveşti de altă dată. Însă privind ochii albaştri şi limpezi de pe faţa bătucită, roşu-închis, cuvintele i se opriră în gât.

Sorbi din gin, apoi lăsă paharul jos.

— Ai dreptate, domnule colonel, rosti ea cu glas scăzut. Caut un dosar vechi pentru accesarea căruia n-am autorizarea necesară. Este un dosar comun al Armatei şi Informaţiilor Militare, vechi de vreo zece ani.

— Păi, de ce n-ai spus aşa de la bun început? Pentru ce-ţi trebuie?

Rachel şovăi.

— Ar fi mai bine dacă nu ai şti detaliile. Are legătură cu Spania. Nu vreau să te bag însă în necazuri – voi semna în registru şi toate celelalte.

Woodfield chicoti.

— Rachel, poţi vedea cu ochii tăi ce am devenit. Ţi se pare că mi-ar păsa? Se aplecă spre ea şi o plombă din aur îi sclipi în lumina proiectată de şemineul pubului. Am trei fraţi în viaţa de apoi, flăcăi de treabă – toţi au luptat în război. Eu unul n-am avut niciodată şansa să fiu curajos. Pe de altă parte, tu ai aspectul unei persoane care face ceva ce o sperie, dar o face oricum. De aceea, dacă te pot ajuta prin dezgroparea unui dosar vechi, va însemna pentru mine mai mult decât dacă ai sau nu autorizarea necesară. Ai priceput?

Mirosea a transpiraţie de bătrân şi a pastă de dinţi mentolată, dar în clipa aceea Rachel ar fi fost gata să-l sărute.

— Da, domnule colonel, zise ea şi mai comandă un rând de gin.

Rachel îl însoţi pe colonelul Woodfield spre conacul vechi şi cu obloanele trase, care conţinea acum documentele tuturor agenţilor SIS, nenumărate dosare despre programele finanţate de SIS şi materiale de cercetare cu referinţe încrucişate, care datau tocmai de la înfiinţarea Serviciului, în 1908. Ea se aşteptase să vadă camere ticsite cu teancuri de hârtii, dar locul era impecabil de ordonat: şiruri peste şiruri de fişete precis organizate.

— Oi fi eu un beţivan nenorocit, comentă colonelul, dar privesc cu toată seriozitatea meseria de arhivar.

Avură totuşi nevoie de o jumătate de oră ca să localizeze dosarul CAMLANN, gros şi cu coperte cafenii, legat cu o sfoară. Rachel îl deschise şi aruncă o privire peste conţinut. Cu excepţia sumarului şi a paginilor de buget, restul era încifrat – grupuri regulate de litere lipsite de sens ce acopereau toate paginile. La sfârşit erau câteva fotografii. Ea nu era sigură ce reprezentau, poate că erau copiile unor imagini nictoscopice, totuşi aduceau cu nişte radiografii, având forme alb-negru nedistincte.

— Mulţumesc, îi zise lui Woodfield.

Colonelul surâse.

— Sper să-ţi fie de folos, draga mea. Abia aştept să te revăd la King Harry, când aduci dosarul înapoi.

Trecuse mult de miezul nopţii când Rachel ajunse la St. John’s Wood. Casa era rece şi întunecată.

Din cauza dosarului CAMLANN o aştepta o noapte de nesomn: trebuia să se străduiască din greu să afle dacă se califica drept „firimituri” şi, dacă era posibil, să-l cenzureze înainte de a-l preda lui Bloom.

Se refugie în biroul ei, înfăşurată într-o pătură, cu o cană de ceai aburind şi încercând să învingă oboseala şi

amorţeala provocată de gin. Cintezele dormeau în colivia lor, ghemuite în mingi de pene, una lângă cealaltă. Rachel se simţi geloasă, gândindu-se la Joe şi la nopţile friguroase de iarnă, stând sub pături ca într-un cocon, cu o buiotă fierbinte radiindu-i la picioare şi curba caldă şi solidă a lui Joe lipită de pieptul şi pântecul ei.

Peste câteva zile, el avea să plece spre Spania. În timpul Marelui Război, ea fusese prea tânără ca să se teamă cu adevărat pentru prietenii care fuseseră trimişi pe front, iar ei, la rândul lor, avuseseră tendinţa să vadă totul ca pe o aventură grozavă. Acum moartea însăşi ascundea mai puţine terori decât pe atunci... dar Rachel era mai îngrijorată de pericolul pentru sufletul lui Joe. Poate că ar fi fost mai bine dacă el şi-ar fi găsit sfârşitul timpuriu în mâinile republicanilor, decât să fie consumat de creatura în care-l transformase RAF, o fiinţă găunoasă pe care ea n-o înţelegea.

Rachel simţi un fior de vinovăţie, undeva imediat sub inimă. Nu-l tratase cu bunăvoinţă pe Joe. Bărbatul fusese onest, asta trebuia să-i recunoască. În acelaşi timp însă, el avusese dreptate. Ar fi fost mai bine ca ea să nu ştie de unde veniseră ororile din noaptea cu cinteze.

Iar ea mai dispunea totuşi de o cale de a-l ajuta, prinzându-l pe Bloom. Poate că dacă lucrurile mergeau bine, ar fi putut solicita un transfer în Secţia Iberică.

Şi poate că puţină vinovăţie ar fi fost utilă pentru întâlnirea cu Bloom. Se întrebă dacă avea să fie suficientă.

Clătină din cap şi încercă să se concentreze, întinse paginile pe podea şi îngenunche printre ele, străduindu-se să discearnă şabloane. Textul codificat era în mod vădit de neînţeles în absenţa cheii, deşi Bloom l-ar fi putut descifra, deoarece urmase Şcoala Guvernamentală de Coduri şi Cifruri Eterice la începutul carierei sale. Existau scheme pentru un soi de nictoscop de *kata* profund, un observator eteric construit în Oraşul Verii. Probabil că fusese utilizat pentru a face radiografii sub forma unor imagini, deşi Rachel nu avea habar ce înfăţişau. Erau linii aidoma unor crengi negre pe fundal cenuşiu şi nenumărate petice albe,

mici, care puteau să fi fost pietre *luz*.

Pe de-a întregul, părea mai degrabă un proiect ştiinţific decât ceva care să fi avut vreo legătură cu Spania. Era totuşi greu de apreciat dacă Rachel se afla pe punctul de a preda un material asociat unui program oarecare, defunct, sau de a deconspira o operaţiune-cheie.

Era pierdută în gânduri când camera deveni parcă şi mai friguroasă decât până atunci, iar ectofonul vechi din colţ sună – trei clinchete metalice de clopoţel, în succesiune rapidă, iar şi iar.

— Alo, alo! Rachel este acolo? se auzi un glas vesel de femeie.

— Da, mamă, spuse Rachel. Sunt aici.

Mama lui Rachel, Henrietta Forbes-Smith, murise de un deceniu.

Ea îşi exercitase dreptul la eutanasie la scurt timp după ce nodulii îi apăruseră la sân şi închisese ochii în locul pe care-l iubea cel mai mult, chiar mai mult decât India – grădina casei lor din Ealing –, stând într-un şezlong sub lumina caldă a soarelui de mai, cu perfuzia de morfină în braţ. Privise pentru ultima oară desenul Cubului Hinton al Tichetului din poala ei, apoi strânsese mâinile cu care-i ţinea pe Rachel şi pe tatăl lui Rachel. Se lăsase pe spate, scosese un suspin satisfăcut şi se dusese atât de rapid, încât Rachel fusese nevoită să-i atingă chipul zâmbitor ca să-şi dea seama că mama ei murise.

De câte ori Rachel simţea că ar fi uitat faţa şi mirosul mamei, se gândea la mâna aceea care o strânsese pe a ei: la fel de mică precum a fiicei, roşie şi uscată, acoperită peste tot de tăieturi micuţe şi bătături, cu murdărie sub unghii – o mână de grădinăreasă. Întotdeauna îi readucea liniştea, ca o cheie întoarsă în broască.

Aşteptaseră neliniştiţi o oră, până la apus, aşa cum trebuiau să facă, după care tatăl lui Rachel umblase la cadrane de acord fin şi comentase nemulţumit de şuieratul electricităţii statice şi de urletele morţilor aflaţi în trecere, care erau atraşi de funcţionarea dispozitivului eteric.

Iar apoi vocea mamei se auzise în difuzor, înceată şi caldă.

— Salut, salut! spusese ea voios. Ştiaţi că aici sunt flori? Cine şi-ar fi putut imagina?

Rachel se aşeză acum în fotoliul mare din faţa ectofonului. Era un model vechi, de mărimea unui şifonier, şi nu avea ecran ectoscop, ca unele dintre modelele mai noi pe care le producea compania domnului Baird.

— Ce mai faci? întrebă ea distrată, ţinând receptorul greu din bachelită între bărbie şi umăr şi încercând să continue studierea hârtiilor CAMLANN din poală.

— Sunt tot moartă, zise mama, deşi a trecut atât de mult timp de când n-ai mai sunat, încât aş fi putut fi reînviată de A Doua Venire.

— Mamă, am fost foarte ocupată.

— Sunt convinsă.

Henrietta făcu o pauză.

— Pari tristă. Îţi pot vedea sufletul de aici, ştii şi tu asta, şi e încâlcit şi plin de ţepi, ca un mărăcine.

Rachel blestemă în barbă. Contactele cu Bloom ar fi trebuit s-o înveţe cât de vizibilă era starea ei mintală pentru spirite.

— Nu contează asta. Am avut o zi grea la serviciu. Tu ce-ai mai făcut?

— Sunt bine, dar mă cam plictisesc. Taică-tău îmi trimite fotografii din Cipru. Noi am fost o dată acolo, când tu erai micuţă. Îi pun fotografiile în grădina-gândurilor mele, ca să crească laolaltă cu amintirile.

Uneori era dificil să înţelegi cum funcţionau lucrurile în Tărâmul Verii, în Casele Verii. Spre deosebire de mulţi alţi morţi, Henrietta era pensionară, fiind întreţinută de tatăl lui Rachel şi de o parte mică a propriului ei venit. Era un scenariu de coşmar pe care economiştii anti-Dimensionişti îl aduceau frecvent în gazete – că fiecare generaţie care avea să urmeze trebuia să poarte în spinare o piramidă de morţi, vastă şi aflată în permanentă creştere. În mod clar era o aiureală: tehnologia eterică avea atât de multe aplicaţii,

încât, în multe domenii, morţii deveneau mai importanţi decât cei vii. SIS în sine era un exemplu bun. Mama ei era fericită, asta era important, şi dispunea de o eternitate ca să reînceapă să lucreze. Acum era momentul să se odihnească.

— Dar, de fapt, nu-ţi pasă de mine, Rachel, ci ai vrut pur şi simplu să-mi auzi glasul, fiindcă te tulbură ceva. Ţi-am spus că pot s-o văd.

— Am… am fost retrogradată. Acum lucrez în Secţia Financiară.

— Poftim?! Trebuie să fi fost o greşeală.

— Nu am voie să discut despre asta. Nu-i însă o greşeală, cel puţin nu una pe care s-o recunoască ei.

— Vai, Rachel, îmi pare atât de rău! Eşti sigură că n-a fost vina ta?

— Nu ştiu, mamă. Poate c-a fost.

— Rachel, ţi-am spus mereu că n-a fost o idee bună să lucrezi pentru guvern, indiferent cât de mult ţi-ar fi plăcut poveştile prosteşti ale tatălui tău. Nu poţi să ai încredere în ele.

Rachel oftă. După ce îşi anunţase intenţia de a intra în SIS, urmaseră nenumărate discuţii. Mama ei nu se încredea absolut deloc în orice avea legătură cu politica sau activitatea de culegere a informaţiilor.

— În sfârşit, nu mai contează. Ştiu că pentru tine este important. Tatăl tău te-ar putea ajuta?

— Nu, mamă. A fost la alt nivel.

În tinereţe, tatăl lui Rachel lucrase în Rusia ca stagiar pentru informaţii culese din semnale, fiind ataşat pe lângă Marină, pentru ca apoi să fie mutat în India. Acum era pensionar şi călătorea prin Europa. Rachel ştia că el s-ar fi înfuriat, ar fi trimis scrisori şi ar fi făcut tărăboi, dar pur şi simplu i-ar fi fost imposibil să ajungă la unii ca sir Stewart sau Şeful.

— Ei bine, şi…

— Şi… ce?

— Ce vei face în continuare?

Pentru o clipă, Rachel îşi dori să redevină copil şi să-şi

audă mama spunând că totul va fi bine. Însă Henrietta continuă acum cu glas nepăsător:

— Când ai un copil, încerci să-l faci să se simtă în siguranţă, ca şi cum niciodată nu se va întâmpla nimic rău. Dar tu nu mai eşti un copil, micuţa mea Rachel. Trebuie să accepţi că nimic nu durează o veşnicie. Între timp, florile cresc. Şi tu însăţi vei găsi nişte flori, o ştiu. Joe al tău este un om bun.

Rachel simţi că o ardeau ochii. Pe fir se auzea electricitate statică, pocnituri clar definite, nu obişnuitul zgomot de fond.

— Mamă, întrebă ea repede, spune-mi, te rog, mai sunt şi alte spirite cu tine?

— Aici, în oraş, este întotdeauna foarte aglomerat.

— Uită-te, te rog. Ai mai văzut pe unele dintre ele şi înainte, când mă urmăreai?

— Sunt unele care se mişcă foarte rapid, ca nişte rechini din lumină. Unul a trecut chiar acum. Ce s-a-ntâmplat? De ce eşti speriată?

— Trebuie să plec. Scuză-mă. Te iubesc. Îţi promit c-o să te sun săptămâna viitoare.

Rachel decuplă ectofonul. Zumzetul lui grav muri abia după o vreme.

Cu o certitudine îngheţată, ştiu că forma pe care o văzuse mama ei era un Observator de la Curtea Verii. Mai mult încă, era aproape sigură în privinţa celui care-l trimisese.

Speră că mama ei pornise deja înapoi spre Casele Verii şi că nu văzuse cum arăta realmente furia lui Rachel.

Roger Hollis locuia într-o garsonieră micuţă, la etajul întâi, pe Redcliffe Mews, în Chelsea. Cu respiraţia ieşindu-i în vălătuci de aburi din cauza frigului, Rachel ridică ochii spre fereastra întunecată şi se întrebă dacă Roger îşi vizita una dintre amante, sau invers. Apoi i se păru că aude o tuse slabă şi zâmbi.

Sună de câteva ori la sonerie, după care, când nu se întâmplă nimic, începu să bată cu pumnul în uşă. Luminile

se aprinseră în garsonierele vecine şi, în cele din urmă, Roger deschise uşa, clipind. Părea ciufulit şi purta doar un halat de casă gros.

— Rachel? Ce dracu' cauţi aici la ora asta?

— Păi, am venit să bem o ceaşcă de ceai. Nu mă inviţi înăuntru?

Trecu pe lângă el, sui iute cele câteva trepte până la garsonieră şi aprinse lumina. Mobilele erau vechi şi pretenţioase pe fundalul tapetului Regency cu dungi verzi, iar spre fereastra principală era orientat un bust destul de pompos al lui Nelson. În lumina electrică palidă, locul părea ticsit şi de-a dreptul jalnic.

O tânără roşcată şi subţirică de vreo douăzeci de ani apăru din dormitor cu un cearşaf în jurul ei. Nu semăna cu Kathleen, amanta constantă a lui Roger.

— Dragule? Ce se-ntâmplă?

Roger o urmă pe Rachel pe scară, strângându-şi cordonul halatului.

— Uite ce-i, Rachel, asta nu-i ceva… nu poţi să dai năvală pur şi simplu…

— Observatorii tăi mi-au violat intimitatea, ascultând o convorbire cu maică-mea, aşa că o violez şi eu pe a ta. Tu, se adresă după aceea fetei cu un gest scurt din bărbie. Dispari! Probleme de stat.

— Viola, n-o asculta, e nebună! O să scap imediat de ea!

Rachel încrucişă braţele pe piept.

— Chiar aşa, Roger? La urma urmelor, eu sunt doar din carne şi oase. Dar îţi pot spune din proprie experienţă că-i mult mai greu să scoţi din casă spioni-fantomă. Ei sunt mai răi decât şobolanii.

Se întoarse iarăşi spre roşcată.

— Viola, da? Draga mea, dacă n-ai dispărut în două minute, te vei găsi sub investigarea Branşei Speciale pentru seducerea unui oficial-cheie din guvern, deşi mă îndurerează să-l includ pe Roger în categoria respectivă.

Îi arătă scurt legitimaţia SIS.

Viola făcu ochii mari, după care dispăru în grabă să-şi strângă hainele.

Roger îi şopti precipitat câteva cuvinte de despărţire în vestibul, dar fata era înlăcrimată.

— Nu era nevoie să faci asta, zise el după ce Viola plecă.

Rachel examină bustul Nelson. Părea să fie o antichitate autentică.

— Ba cred că da.

— Ce doreşti?

— Vreau să ştiu de ce ai pus Observatorii pe urmele mele. Vreau să ştiu pentru care Curte lucrezi tu *de fapt?*

Se aşeză pe sofa.

— Şi dacă tot ne apucăm de o treabă, nu m-ar deranja o ceaşcă de ceai.

— Şi eu am unele întrebări pentru tine, Rachel.

Roger îşi înăbuşi un acces de tuse şi încrucişă braţele peste piept.

— Ce ai făcut ieri seară în St. Albans? Şi ce-i cu întâlnirile acelea cu Peter Bloom? Şi cu telefoanele cu Max Chevalier?

O durere de cap detună în craniul femeii. Ar fi trebuit să fi fost mai atentă.

— Ai crede oare că eu şi cu Max am discutat despre îngrijirea şi încrucişarea cintezelor Gouldian? zise ea.

— Nu, mă tem că nu.

— El ştie într-adevăr o mulţime de lucruri despre ele. Roger, pentru cine lucrezi tu în Curtea Verii? Cine ţi-a dat acces la Observatori?

Bărbatul o studie, apoi îngustă ochii.

— Symonds, îi spuse el. Rachel, ştiu că rulezi o operaţiune neoficială şi vreau să particip şi eu.

— De ce te-aş lăsa?

— Pentru că altfel m-aş duce la sir Stewart cu tot ce ştiu şi acela va fi sfârşitul carierei tale în SIS.

— Symonds, repetă Rachel. Foarte tare.

— Ce vrei să spui?

— Bloom este cârtiţa. Symonds este prietenul lui cel mai bun, aşa că probabil încearcă să-l protejeze. Sau poate că Symonds este de asemenea compromis. De unde ştii tu că nu lucrezi de fapt pentru sovietici?

— Ridicol!

— Cum a mers până acum cu obţinerea dovezilor despre Bloom?

— Dumnezeule, trebuie să beau ceva.

Roger deschise un dulap din chicinetă şi scoase o sticlă de single malt.

— Două degete, te rog.

El turnă şi-i întinse un pahar. Rachel roti lichidul chihlimbariu într-un sens, apoi în celălalt şi sorbi puţin. Tonuri de miere şi nuci pecan îi înfloriră în gură, făcându-i capul să zumzăie. În mod aproape cert avea să fie mahmură dimineaţă, dacă bea asta după ginul din St. Albans. Poate că exista o corelaţie între mahmurelile ei şi Bloom, se gândi.

— Ce ştii despre Bloom? întrebă Roger.

— Deocamdată, nimic. Tot ce a făcut el cu mine ar putea fi similar cu ce a făcut Symonds cu tine – să întreţină o sursă neoficială în interiorul Curţii Iernii. Dar ceva mai devreme în săptămâna asta m-a rugat să-i obţin nişte dosare confidenţiale. Ele ar putea sluji ca un examen cu bariu. Am luat dosarele de la St. Albans şi le-am examinat. Cred că le putem utiliza fără probleme: majoritatea sunt codificate. Dacă ne mişcăm destul de rapid, Bloom nu le va putea descifra înainte de a pune mâna pe el.

— Este foarte periculos, Rachel.

— Bineînţeles, dar dacă-l prindem pe Bloom într-o întâlnire cu handlerii lui, este al nostru.

Roger se plimba agitat prin încăpere.

— Nu cred că pot să bag Observatorii Curţii Verii în asta. Tu ai vreo sursă în Partea Cealaltă?

— Ăsta-i rolul domnului Chevalier.

Bărbatul se aşeză în faţa lui Rachel. Între ei se afla o măsuţă de sticlă pe suprafaţa căreia reflecţiile lor se vedeau ca nişte spectre. Avea cute în jurul gurii, iar sub ochi, pungi întunecate. Pe tăblia lucioasă, Rachel era o formă nedistinctă, ceţoasă, cu faţa ca un oval deschis la culoare pe fundalul întunecat al paltonului.

— Bine, spuse Roger într-un final. O vom face împreună. Eu mă ocup de intervenţia Curţii Verii şi dau o mână de

ajutor la arestare. Povestea va fi că noi am făcut asta de la bun început şi împărţim complet creditul.

— Batem palma, zise Rachel şi-şi goli paharul. Sper că-ţi va place în Curtea Verii. Deşi, din câte am auzit, secretarele drăguţe sunt mai greu de găsit acolo. Şi în tot cazul sunt mai puţin substanţiale. Dacă asta e posibil.

Niciunul dintre ei nu vorbi pentru o vreme.

— Ascultă, Rachel, zise în cele din urmă Roger, de ce eşti atât de furioasă pe mine?

Asta n-o fac pentru Anglia, gândi ea. *O fac pentru Joe*.

Se ridică şi se apropie de bărbat. Îi atinse chipul cu delicateţe, îşi trecu degetele peste maxilarul lui nebărbierit, pe lângă colţurile dure ale gurii.

— Pentru că mă faci să mă simt vinovată, zise ea şi puse paharul pe masă. Şi, poţi să mă crezi sau nu, în clipa de faţă asta-i exact ce-mi trebuie.

19.
O MINTE LA CAPĂTUL FIRULUI
5 DECEMBRIE 1938

Peter Bloom petrecu ziua de după întâlnirea cu Rachel cuprins de o stare de nerăbdare.

Îşi trecu orele lungi de la serviciu funcţionând pe autopilot, lucrând la disecţia operaţiunii Djugaşvili şi participând la informări ţinute de Hill. Curtea Verii se pregătea de război, în timp ce situaţia se încingea, iar ofiţeri din Forţele Regale Eterice în armurile lor geometrice erau zăriţi frecvent pe coridoare.

Dădu peste Noel şi-i povesti despre vizita lui la Blenheim şi despre felul cum menţionase discret ruta Old Library câtorva studenţi entuziaşti, veniţi în excursie de la Cambridge. Râseră împreună, încântaţi.

Îi venea greu să se odihnească şi de câte ori încerca să intre în starea meditativă care înlocuia somnul în Tărâmul Verii, eterul din cameră începea să clocotească şi să se învolbureze, o furtună miniaturală de coşmar care înceta doar după ce ieşea din încăpere şi gândcălătorea spre zonele limitrofe ale oraşului şi înapoi, secătuindu-şi *vim*-ul şi voinţa, până când se prăbuşea în uitarea profundă, fără visuri.

În dimineaţa următoare, un spirit mesager îi lăsă pe birou un mesaj ectopoştal de la Rachel White, cu un cod de baliză ectofon şi o oră de contact. Peste două ore, Peter vizualiză în minte combinaţia cvadridimensională de poligoane şi culori şi gândcălători spre ea direct de la birou, fără să cruţe vreun pic de *vim*. Eterul se înceţoşă în lichid vâscos şi-l purtă spre forma strălucitoare a circuitului ectofonului.

Rachel era singură. Formele ei gânduri erau calme, netede şi albastre, deşi nodul din interiorul lor pe care el îl mai văzuse se găsea tot acolo, iar marginile sinelui femeii erau înceţoşate în mod ciudat. Atinse sârma soneriei din circuit, ca şi cum ar fi ciupit coarda bine întinsă a unei harpe, şi după o clipă glasul lui Rachel se auzi în vibraţiile

eterului.

— Peter? Îmi cer scuze dacă legătura nu-i prea bună. Ăsta-i ectofonul nostru vechi de acasă. Unicul avantaj este că tuburile se încing atât de tare, încât în timpul iernii te poţi încălzi realmente lângă el.

Pe fir exista un ecou. Tonul femeii era relaxat. Peter fu surprins cât de mult aşteptase să-i audă vocea şi-i spuse asta.

— O, domnule Bloom, eşti foarte amabil. Eu însă voi fi strict profesională şi-ţi voi spune că şi versiunea fizică, şi cea eterizată a articolului care te interesează se găsesc într-o casetă de valori duală din Cresswell, al cărei număr ţi-l voi citi acum.

Recită apoi un cod Hinton lung. Peter îl etermaterializă chiar în timp ce Rachel vorbea şi băgă în buzunar constructul licăritor.

— Mulţumesc, rosti după aceea. Apreciez realmente tot ce ai făcut pentru mine.

— Îţi poţi demonstra aprecierea dându-mi şi alte lucruri de făcut. După multe săptămâni, ultimele două zile au fost primele în care nu m-am plictisit de moarte.

Voioşia din glasul ei şi formele-gânduri galben-strălucitor ascundeau ceva, Peter putea să vadă asta. Oare încrederea în femeie era de fapt o greşeală teribilă? Îşi aminti cum îi atinsese mâna în Blue Dog, cum i se frânsese vocea. Când purtai un medium, era uşor să fii păcălit; totul era îndepărtat, ca şi cum percepţiile ar fi fost filtrate printr-o ţesătură groasă, prin comparaţie cu datele senzoriale brute ale eterului.

— Tu eşti bine, Rachel? o întrebă.

— Da, totu-i perfect. Este posibil să fiu niţel turmentată.

— Nu-i cam devreme pentru aşa ceva?

— Mi-am luat ziua liberă pe motiv de boală. M-am culcat foarte târziu aseară şi este posibil să fi comis o greşeală teribilă. Aşa că mi s-a părut o idee bună s-o iau mai din timp.

Formele ei gânduri izbucniră în petale zdrenţuite de purpuriu-închis şi violet, în vinovăţie şi gelozie.

— Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să spun nimic. În tot cazul, nu-i ceva despre care să-ţi faci griji.

— Toţi comitem greşeli.

— Eu nu obişnuiam să greşesc. Cel puţin, n-am crezut asta.

— Te pot ajuta cu ceva? Spune-mi!

— Numai dacă ai putea anula decizia Parlamentului de a trimite trupe în Spania. Soţul meu se îmbarcă miercuri într-acolo. Am avut o discuţie în contradictoriu şi este posibil ca eu să fi înrăutăţit şi mai mult lucrurile. Of, Peter, sunt atât de proastă… Vocea i se stinse pentru câteva clipe. Am avut pur şi simplu nevoie să simt ceva. Cumva asta n-a-nsemnat nimic.

— Dacă n-a însemnat nimic, vorbi Peter cu grijă, atunci poate că nu-i nevoie ca soţul tău să afle ceva.

— Şi aşa avem destule secrete în munca noastră. Ştii, eu n-am dorit niciodată să am secrete faţă de oamenii pe care-i iubesc.

— Uneori deţinerea secretelor ne face mai puternici. Şi ştiu că tu eşti foarte puternică.

— Cred că asta-i pur şi simplu ceea ce ne repetăm noi. Mulţumesc însă, oricum, Peter. Mă ajută faptul că-ţi pasă de ceea ce ţi-am spus.

— O să ieşim cândva, destul de curând, să bem ceva împreună.

— Poate că ar fi mai bine doar să ne plimbăm, zise Rachel. Mă doare deja capul şi nu vreau să alunec prea repede în obiceiul ăsta.

— Bine. Acum trebuie să ies. Ai grijă de tine, doamnă White!

— Aşa voi face. O zi bună, domnule Bloom!

Circuitul pâlpâi şi se stinse. Peter rămase o vreme, privind gândurile lui Rachel. Continuau să fie un clocot de purpuriu şi roşu, în mijlocul căruia scânteia ceva alb. Cititorii de suflete susţineau că albul era culoarea speranţei.

Numai dacă ai putea anula decizia Parlamentului. Încercă să ignore cuvintele acelea; avea nevoie de distanţare, de

obiectivitate.

Continuă să privească steluţa-gând a lui Rachel în timp ce plonja înapoi în Eterul Secundar, spre Oraşul Verii, până ce sufletul ei deveni doar unul printre multe alte mii. Într-un final se contopi în constelaţia vastă a Londrei vii şi dispăru în firmamentul eteric.

Peter oftă, vizualiză Tichetul pentru Albert Park şi se întoarse la muncă.

În seara aceea, Peter luă dosarul şi-l duse acasă, pentru a-l studia. Rachel îi dăduse o versiune eterizată: un set de imagini eter lipite de un nucleu *luz*, produse cu o cameră de luat vederi Zöllner, care transforma fotografiile în orientări eterice ale particulelor magnetice, care puteau fi extrase şi transportate în Tărâmul Verii. Dosarul era gros; probabil că femeia petrecuse destule ore cu eterizarea paginilor.

Imaginile *kata* din anexă îi săriră imediat în ochi. Nu le putea interpreta, dar îl făceau să se simtă că se afla pe făgaşul cel bun.

Îşi întoarse după aceea atenţia asupra textului cifrat. Prima lui slujbă fusese în ŞGCCA şi era rezonabil de familiarizat cu majoritatea codurilor standard utilizate de ambele Curţi. Îşi dădu seama rapid că acesta se baza probabil pe o cheie de cifrare de unică folosinţă.

Se putea presupune că Prezenţa ar fi fost capabilă să descifreze dosarul, dacă ar fi beneficiat de timp – însă chiar şi pentru un compozit format din milioane de suflete, calculele brute necesare puteau dura câţiva ani. Nu, era esenţial ca el să obţină şi cheia, pe lângă documentele cifrate. Se luptă cu problema câteva ore, risipind prin apartament idei pe jumătate formate, modelate din eter. În cele din urmă, azvârli dosarul cât colo, frustrat. Când paginile fâlfâiră prin aer, el înţelese că pur şi simplu ocolise inevitabilul, evidentul.

Cu siguranţă, cei care comandaseră proiectul deţineau şi modul prin care putea fi citit.

Iar unul dintre indivizii aceia era Herbert Blanco West.

Biroul prim-ministrului era acoperit cu soldăţei de jucărie. Minuţiozitatea cu care erau executate detaliile era impresionantă: bărbaţi minusculi, pictaţi cu multă grijă, în uniforme kaki, căşti cu ţepuşe în creştet, ba chiar şi un ectotanc ca un păianjen. Erau împrăştiaţi pe o coală uriaşă de hârtie, acoperită cu curbe de nivel şi marcaje de teren. Bărbatul era îndoit din mijloc, îşi sprijinea capul rotund în mâini, la acelaşi nivel cu suprafaţa mesei, şi studia cu atenţie unghiurile.

La început nu păru să-l observe pe Peter, dar apoi ridică ochii.

— Intră! zise el. Te rog, ia loc! Scuzele mele, vreau să-mi notez ceva.

Mâzgăli cu un stilou câteva cuvinte şi schiţe pe o foaie de hârtie, apoi se lăsă pe spate în scaun şi-l studie pe Peter, încrucişându-şi mâinile în poală.

Peter se aşeză. Era începutul după-amiezii de luni. Ţinând seama de apropierea războiului, fusese surprinzător de uşor să obţină audienţa. În dimineaţa aceea îl abordase pe Şeful şi-i spusese că dorea să mai facă o tentativă de a-l convinge pe prim-ministru să favorizeze Curtea Verii după gafa cu Djugaşvili. După aceea îl trezise pe Pendlebury şi cheltuise aproape tot salariul pe o lună în Savile Row, cumpărând haine pentru medium în încercarea de a căpăta şi încredere în sine. Legătura lor se deteriora, iar corpul de închiriat se simţea cumva stângaci şi supradimensionat, de parcă ar fi purtat un costum de scafandru sau o armură-spirit de modă veche.

Dacă prim-ministrul îşi reamintea conversaţia lor prin ectofon de după şedinţa Comisiei Speciale, nu o trădă în niciun fel. Fără gigantica scânteie-suflet, părea mult mai micuţ.

— Tu eşti, Peter, nu-i aşa? Din cauza măştilor ăstora, este foarte greu să-ţi dai seama.

— Dacă nu vă deranjează, domnule, o voi păstra.

— Sigur că da, sigur că da. Orice preferi. Te rog, spune-mi HB. Toată lumea îmi spune aşa.

— Cu tot respectul, domnule, eu nu sunt chiar „toată

lumea”.

West îl privi. Ochii săi aveau în continuare acea strălucire extraordinară, o culoare argintie care-i reamintea lui Peter de un lup sau de o pisică sălbatică, pe un chip de bătrân altfel complet banal, rotund şi cu mustaţă rară. Se simţea de asemenea şi parfumul slab de miere pe care şi-l reamintea.

— Deci mai jucaţi „Războaie Mici”, zise Peter.

— Mai ţii minte! Păi, să ştii că s-a vândut binişor, ba chiar şi mai bine după ce am ajuns în postul ăsta important. Oamenii îl cumpără şi caută linii directoare pentru strategii, îţi vine să crezi aşa ceva? În realitate, în el nu există deloc ceva atât de profund. Pe de altă parte, pe mine mă relaxează în zilele astea. Să construieşti nişte lumi mici, pornind de la reguli deliberate. Să capturezi aspecte definite ale realităţii în liniile de forţă dintre nişte piese metalice. Să arunci cu zarul pentru a determina rezultate. Uneori mă gândesc că-i lucrul cel mai bun pe care l-am făcut vreodată şi care îmi va dăinui cu adevărat. Imaginează-ţi milioane de oameni care joacă „Războaie Mici” pe maşini eterice viitoare!

Vocea lui căpăta o notă ascuţită care-l făcu pe Peter să tresară.

West se încruntă.

— Scuză-mă, am divagat puţin. Aşa fac când sunt agitat. Mă aşteptam să arăţi altfel, dar asta nu-i vina ta. Ar trebui cu adevărat să deţinem un mod mai potrivit de a vedea în eter. Cutiile Baird nu sunt bune. Poate un tip de dispozitiv Zöllner care să capteze hiperlumina? Ştii, este posibil ca eu chiar să fi comandat un asemenea proiect, cândva. Asta-i problema când ajungi la vârsta mea: e greu să fii sigur dacă o idee este realmente nouă sau dacă pur şi simplu ai uitat că ai avut-o deja.

West ţuguie buzele şi ridică cu grijă un soldăţel căzut. După aceea se sculă, dădu ocol camerei cu mâinile la spate şi mers clătinat de bătrân, încuie uşa şi reveni la scaun.

— Ce mai face mama ta? întrebă el.

— N-am mai vorbit de ceva vreme, răspunse Peter. Cred

că-i tot la Ministerul Muncii.

— De fapt, ştiam asta. Păcat… Cred că i-ar plăcea să audă veşti de la tine.

Peter nu spuse nimic.

— Aşadar, ce pot face pentru tine? continuă West. Cred că ai un mesaj pentru mine de la Mansfeld, şeful tău.

Peter privi piesele de pe masă. Îşi aminti primul lui joc cu West, când bătrânul îl lăsase să-l câştige. Acum încerca aceeaşi senzaţie, şi toate aluziile lui atent plănuite se topeau înaintea privirii argintii a prim-ministrului.

— Nu-i numai asta, rosti el încet. Ştiţi… n-am spus niciodată nimănui despre dumneavoastră şi mama mea.

— Ştiu. Suntem foarte pricepuţi la lucruri nespuse.

— Am nevoie de ceva pentru munca mea. Dacă mi-l veţi da, voi păstra tăcerea în privinţa… lucrurilor despre care nu putem spune nimic.

West suspină.

— M-am temut că s-ar putea întâmpla aşa ceva, rosti el. Eşti furios pe mine.

— Nu.

Atât doar că detesta secretele şi minciunile.

Prim-ministrul se lăsă pe spate.

— Te înţeleg perfect, dacă aşa stau lucrurile. Nu am tratat-o cum trebuie pe mama ta. Am avut ceva succese în dragoste şi am rămas în relaţii prieteneşti cu majoritatea femeilor pe care le-am iubit. Însă cu mama ta a fost o perioadă delicată… vezi tu, Dimensionismul tocmai se urnea. Probabil că pentru tine asta nu contează prea mult. În acelaşi timp însă am încercat să compensez, în moduri discrete. De-a lungul anilor, am făcut unele lucruri pentru tine, ţi-am netezit puţin calea.

Se posomorî.

— N-am vrut niciodată să te ia Curtea Verii. Aceea a fost o greşeală. Unii au crezut că-mi va face plăcere, dar n-a fost deloc aşa.

Peter tresări. Nu era de mirare că i se păruse uşor să intre la Curte. El o pusese pe seama incompetenţei ofiţerilor SIS şi previziunilor Prezenţei, dar în realitate

fusese ghidat în permanenţă de mâna invizibilă a lui West. Ce dorea bătrânul de la el? Ce ştia el?

— De ce a fost o greşeală? întrebă Peter.

Se simţea cumva ameţit, clătinându-se din nou pe muchia abisului paradoxului.

Cu ani în urmă, la Cambridge, chiar înainte ca maşina lui Unschlicht să fi terminat de scris răspunsul – PE DOWNING STREET –, Peter ştiuse deja că era adevărat. Iar asta însemna că el fusese minţit întruna încă de la naştere.

Îl privise pe Unschlicht fără un cuvânt, cu lacrimi în ochi. Filosoful zâmbise trist.

— Nimic nu este mai dificil decât să nu te autoamăgeşti, domnule Bloom, rostise el. După prelegerea aceea, când m-ai urmărit, am crezut că ai putea fi deschis spre a nu te lăsa amăgit. Se pare că am avut dreptate.

Îl strânsese de umăr.

— Nu te îngrijora. Dacă îţi este teamă de adevăr, asta nu înseamnă decât că nu cunoşti întregul adevăr, aidoma unei muşte care nu ştie că este captivă într-un borcan. Însă, împreună, noi putem găsi ieşirea – şi tu, şi eu… şi ea.

Arătase maşina.

— Desigur, dacă vrei s-o mai întâlneşti.

Peter încuviinţase din cap.

— O să-mi spui ce este… ea? întrebase el.

— Domnule Bloom, pe scara asta suim doar câte o treaptă pe rând.

Examenele finale ale lui Peter fuseseră o ceaţă. Era umplut cu o lumină care părea să ilumineze orice problemă i-ar fi fost pusă în faţă. Nevoia de mâncare şi somn îl părăsise, lăsând în urmă o fiinţă alcătuită din strălucire. Se întrebase dacă era un postefect al conversaţiei cu maşina şi îl vizitase pe Unschlicht din nou, imediat după încheierea sesiunii.

Peter avusese nevoie de câteva alte conversaţii cu Prezenţa pentru a înţelege natura entităţii cu care discuta. Ea răspundea direct la întrebări, şi întotdeauna corect, dar adesea atât de concis, încât avea nevoie de multe zile

pentru a-i desluşi înţelesul răspunsului. În plus, putea simţi că întotdeauna existau panorame mai măreţe de adevăr pe care el nu le putea percepe şi toate sesiunile acelea îl lăsau simţind un dor chinuitor, nesatisfăcut, care aducea destul de mult cu iubirea.

Când Prezenţa îi spusese în cele din urmă numele şi scopul Ei, ideologia Imperiului şi Dimensionismul păruseră la fel de efemere ca pânzele de păianjen prin comparaţie cu argumentele concise, perfecte ca diamantul, ce se revărsau din maşină. Asta nu însemna că Peter ar fi fost convertit – nici „convertire” nu era termenul potrivit. Simţea mai degrabă ca şi cum ar fi evadat din borcanul muştei, aşa cum spusese Unschlicht, sau ca şi cum ar fi înţeles că uşa în care împinsese până atunci era de fapt descuiată şi se deschidea pur şi simplu în direcţia opusă.

Când aflase că promovase pentru seria a doua de examene, unde avea să concureze pentru titlul de şef de promoţie la Matematică, abia dacă îi venise să creadă. După următoarele şaizeci şi trei de probleme, dormise două zile non-stop. În City Hall, unde fuseseră convocaţi şi aşteptaseră în linişte încordată, aflase că era şef de promoţie.

La început nu-şi dăduse seama ce înseamnă asta. Dar când dr Morcom venise la el şi-i ceruse ajutorul în cercetările sale pentru guvern, Peter începuse să vadă conturul vag al planului Prezenţei pentru el.

După şapte ani, Peter se întrebă dacă planul Prezenţei îl inclusese pe Herbert Blanco West. Prim-ministrul părea că se micşorează în timp ce şovăia. Pentru prima dată, Peter îi observă pieile ce atârnau şi ochii injectaţi.

— Nu contează Curtea Verii, spuse West. Haide să spunem că ajutarea ta mi-a uşurat sarcina. Bun… acum… Nu-i nevoie să mă şantajezi, Peter, aşa ceva este sub demnitatea băiatului pe care l-am cunoscut cu ani în urmă, care se enerva când trişam puţintel în jocurile noastre. Spune-mi, ce vrei să fac?

— Recent, zise Peter, am recitit unele pasaje din *Ştiinţa*

morţii şi am formulat o teorie, pe care aş dori s-o testez. Este vorba despre fantomele marţienilor.

— Dă-mi voie să te opresc în momentul acesta, rosti repede West. Am pe undeva pe aici un exemplar din prima ediţie.

— Nu la asta mă refeream, replică Peter, detestând nota ascuţită din vocea lui, care se făcea ecoul vocii prim-ministrului.

Lucrurile nu mergeau bine. El pregătise o mulţime de pretexte, o poveste similară celei pe care i-o spusese lui Rachel, despre căutarea unei cârtiţe pentru a descoperi informaţiile la care aveau acces inamicii. Se aşteptase la o bătălie, la un duel epic al voinţelor. O parte din el ştia că se pregătise pentru asta întreaga lui viaţă. Însă bătrânului nu-i mai rămăsese putere să lupte.

— Ştiu, răspunse West. Aşteaptă însă.

Se aplecă, icni, scotoci în sertarul unui birou şi scoase un volum legat în piele albastră. Dădu câţiva soldăţei la o parte şi aşeză volumul pe masă, între ei.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus, cu ani în urmă? întrebă el, punându-şi palmele pe carte. Cu cât poziţia de putere în care te afli este mai sus, cu atât eşti urmărit mai îndeaproape şi cu atât mai puţin liber devii. Eu nu am libertatea de a vorbi despre anumite lucruri, chiar dacă aş dori-o. Înţelegi?

Privirea lui West se deplasa agitat dintr-o parte în alta.

Peter încuviinţă încetişor din cap. West *dorise* ca el să afle despre CAMLANN, însă nu îndrăznise să rostească numele acela cu voce tare.

Nu erai paranoic dacă bănuiai că orice încăpere putea conţine o fantomă invizibilă, care se uita la gândurile tale sau îţi asculta cuvintele prin intermediul unui ectofon ascuns.

— Ştii, urmă West, n-am fost niciodată la fel de liber ca atunci când aveam doar o foaie goală de hârtie şi un stilou, gata să pornesc în orice direcţie m-ar fi dus gândurile. În prezent trebuie să sper că alţii urmează gândurile pe care eu le arăt lor. Mărturisesc că am consumat unele substanţe

ce par să-mi facă ideile mai intense. Mi s-a spus că sunt perfect vizibile în eter. Desigur, efectele colaterale sunt regretabile... dar, de fapt, nu mi-a mai rămas suficient timp ca să-mi fac griji în privinţa lor. În curând mă voi alătura ţie în Tărâmul Verii. Medicamentele noastre nu sunt pe atât de bune pe cât ar fi putut deveni, dacă n-am fi descoperit Partea Cealaltă. Pur şi simplu a încetat să ne mai pese. Mama ta şi cu mine obişnuiam să ne contrazicem des în privinţa asta.

Zâmbi, apoi continuă:

— De-a lungul anilor, am fost cu ochii pe tine, Peter, într-o măsură mai mare decât bănuieşti. Ştiu că poţi face lucruri ce nu-mi sunt accesibile. Vreau să-ţi dăruiesc cartea asta. Poate că vorbesc din simplă vanitate, totuşi cred că merită s-o reciteşti. Printre rânduri, vreau să spun.

Împinse *Ştiinţa morţii* peste masă, către Peter.

— Ah, şi înainte de a uita complet, te rog transmite-i lui Mansfeld – niciodată nu i-am putut spune „Şeful” – salutările mele cordiale. De fapt, am ceva şi pentru colecţia lui.

După altă expediţie în haosul de pe biroul său, West îi întinse lui Peter o fiolă micuţă umplută cu un lichid albăstrui.

— Înţeleg pe deplin fascinaţia lui faţă de invizibil. Probabil că tu n-ai citit niciodată această lucrare fantezistă şi timpurie a mea. Arătă un volum subţire şi verde de pe raft. În prezent pare foarte demodată, dar mi-a făcut realmente plăcere să scriu acel ultim capitol, în care Giffen, Omul Invizibil, devine lent vizibil.

Se ridică şi-l bătu stângaci pe Peter pe umăr.

— Acum, du-te! Dacă poţi, mai vizitează-mă.

Peter se sili să zâmbească slab.

— Aşa o să fac. Mulţumesc. Poate că data viitoare putem juca o partidă.

West îşi mângâie mustaţa şi bătu cu degetul în harta de pe masă, pe care stăteau soldăţeii. Era o reprezentare a Spaniei în „Războaiele Mici”.

— Dragul meu, ce crezi că am făcut noi în toţi anii

aceştia?

Peter ieşi tremurând, şocat, din casa de pe Downing Street în după-amiaza sumbră, gri-perlat. Sub un braţ ţinea *Ştiinţa morţii*, iar în buzunar avea o fiolă.

Citeşte printre rânduri, spusese West. *Omul Invizibil devine lent vizibil*.

Găsi o masă în colţul unei cafenele animate, plină cu funcţionari publici, şi începu să răsfoiască volumul. Hârtia veche mirosea a nopţi petrecute citind în odaia lui din Palace Gardens Terrace. Deschise la ultimul capitol şi picură pe pagină un strop din lichidul albastru conţinut în fiolă.

Instantaneu, printre rândurile tipărite apărură litere mici şi precise, scrise cu cerneală albastră. Cu multă grijă, Peter tamponă substanţa pe batistă, după care frecă paginile până ce tot mesajul fu vizibil.

> *Dragă Peter,*
>
> *Dacă citeşti asta, ştiu că loialităţile tale sunt de partea Uniunii Sovietice. Am ştiut-o de mulţi ani, încă de când am citit evaluarea ta făcută de Max Chevalier.*
>
> *Recunosc că evaluarea aceea m-a tulburat iniţial, dar intenţia mea nu este de a te judeca. Pot să înţeleg atracţia pe care un sistem raţional, perfect ordonat, o are pentru un tânăr cu caracterul tău. La urma urmelor, eu însumi am fost atras de el, într-o epocă mai inocentă.*
>
> *Ştiu de asemenea că tu eşti persoana căreia i-am încredinţat acum sarcina salvării vieţii de apoi.*
>
> *Dă-mi voie să-ţi povestesc totul de la bun început. Ştii probabil că am pornit ca ucenic de postăvar. Am văzut ce însemna să-i slujeşti pe cei mai bogaţi decât tine şi visam o lume mai bună. Odată cu visele au venit şi viziunile, invazii marţiene şi oameni invizibili. Stânjenitor, realmente. Oamenii le-au îmbrăţişat însă, aşa că am început să mă întreb dacă n-aş fi*

putut crea vise mai bune, unele care să poată schimba cu adevărat lumea.

Alături de toţi, am aflat despre momentul de mare discernământ al lui sir Oliver Lodge pe Ile Roubaud, unde participa la o sesiune cu mediumul Eusapia Palladino, prin intermediul căreia i-a cerut unui spirit să perturbe un circuit, utilizând un radioconductor pe care-l inventase în experimentele sale radiofonice. Spiritul a reuşit şi a declanşat o sonerie, vestind astfel sosirea Epocii Eterice. Marele om de ştiinţă şi-a abandonat rivalitatea cu Guglielmo Marconi şi laolaltă au început să perfecţioneze un instrument pentru comunicarea cu viaţa de apoi.

Când Lodge şi Marconi şi-au început experimentele cu sărmanul colonel Bedford, m-au adus pe mine în calitate de cronicar, pentru a relata marea istorie a vremurilor noastre. Am fost extrem de mândru că m-au ales pe mine, şi nu pe escrocul acela de Doyle. Ah, şi ce carte îmi imaginasem pe atunci! Aveam s-o intitulez Primii oameni în viaţa de apoi. *Sau* Maşina eterică.

Probabil că ai citit relatarea succintă a evenimentelor chiar în volumul pe care-l ţii acum în mâini. Primele probleme pe care le-am avut pentru a vorbi cu Bedford… cum el aproape s-a Destrămat din cauza lipsei de vim*… cum l-am adus pe Hinton să-l ajute să vizualizeze locul în care se afla şi să navigheze. Cum Bedford a găsit Oraşul Verii şi Fortăreaţa şi-şi transmitea rapoartele prin cod Morse în timp ce noi trei eram în casa aceea din Sussex, cu antena gigantică a lui Marconi înconjurându-ne ca o pânză de păianjen metalică.*

Colegii mei escatologi aveau alte motive pentru explorarea vieţii de apoi. Lodge dorea să-şi găsească fiul, pe când Marconi era pur şi simplu pierdut în viziuni despre posibilităţile tehnologiei lui. Eu doream să spun o poveste despre cucerirea morţii care să unifice omenirea.

În felul acela am fost primul dintre noi care s-a îngrijorat despre ce se petrecuse cu Vechii Morţi.

Bedford întâlnise multe suflete Destrămate, totuşi nici cele mai vechi dintre ele nu se aflau acolo de mai mult de un secol. Noi am speculat atunci că eterfiarele erau vestigii ale sufletelor animalelor superioare, dintre care unele consumaseră rămăşiţe de spirite omeneşti. Cu excepţia Fortăreţei şi a oraşului, n-am găsit alte semne ale unei civilizaţii superioare.

Aparent, în Tărâmul Verii, progresul tehnologic trebuia să fie mai uşor decât aici, în Eterul Primar, fiind limitat doar de imaginaţie şi de disponibilitatea vim-ului.

Atunci, unde erau toate marile civilizaţii eterice? De ce Bedford nu întâlnise fiinţe superioare nouă, mult mai numeroase şi care să nu fie restricţionate de lanţurile materiei brute? Şi ce se putea spune despre vieţile de apoi ale extratereştrilor? De ce lipseau ele, deşi puteai călători oriunde, instantaneu, cu puterea gândului?

Am formulat o sumedenie de ipoteze. Marconi a sugerat că a patra dimensiune era pur şi simplu atât de vastă, încât civilizaţiile avansate trecuseră deja în locuri pe care noi nu ni le puteam închipui sau la care nu puteam ajunge – un argument plauzibil, ţinând seama de faptul că gândcălătoria este limitată doar de capacitatea de vizualizare individuală. Fiind catolic, el era atras de teoriile lui Teilhard despre evoluţia spirituală şi transcendenţa finală. Lodge susţinea că civilizaţiile avansate suferiseră un colaps, ca mayaşii, iar forţele entropice naturale făcuseră restul.

Când Bedford a cartografiat părţile cele mai vechi din Oraşul Verii, am început să întrevăd frânturile unui răspuns. Dacă priveşti destul de atent oraşul, cu înţelepciunea înţelegerii ulterioare, devine clar că nu este defel un oraş. Este o citadelă, construită pentru

război.

Toate acestea n-au fost însă decât speculaţii până când Bedford a descoperit din întâmplare o cameră secretă din Fortăreaţă, în care se ascundeau câteva spirite străvechi. Ele erau aproape complet Destrămate; singurul lucru coerent ce le mai rămăsese era groaza totală faţă de creaturile de care se ascundeau. Ele au zugrăvit imagini eterice ale unor creaturi indescriptibile ce se înălţau din abisul de sub minele luz*, imagini care aproape l-au împins pe Bedford în braţele nebuniei.*

Vechii Morţi le numeau Sortatori: prădători eterici străvechi care devorau suflete şi poate chiar luz*-ul însuşi, care se ridicau din* kata *pentru a se hrăni cu orice civilizaţie eterică destul de ghinionistă pentru a le atrage atenţia. Vechii Morţi încercaseră să construiască ceva care să le reziste şi aproape că reuşiseră. Aproape...*

Lodge a susţinut că era un mit, o născocire creată de suflete Destrămate care suferiseră prea mult timp în izolare. Până şi eu am fost ispitit pe atunci să ignor ideea Sortatorilor. Clocoteam prea mult de dorinţa de a spune o poveste despre lumea mea mai bună.

Bună sau rea, povestea exista atunci când am cunoscut-o pe mama ta. Deşi ea nu-mi împărtăşea complet opiniile, dorea de asemenea să vadă lumea schimbată.

Laolaltă ne imaginam o lume nouă condusă de ştiinţa raţională, în care minţile noastre cele mai de seamă puteau fi făcute nemuritoare şi puteau căpăta instrumente eterice pentru a ajunge în tărâmuri de gândire chiar şi mai înalte. Aşa au apărut Tichetele, un sistem meritocratic care să asigure vieţi de apoi celor care le meritau şi erau dispuşi să muncească pentru ele. O cabală perfectă de samurai ai eterului, care ar fi văzut totul şi ar fi ştiut totul.

Ann Veronica a fost cea care a modelat doctrina Dimensionismului într-o măsură mai mare decât

oricine.

Apoi ai apărut tu, iar noi a trebuit să alegem între visul nostru şi pornirea pe căi separate. Amicul meu Charles Bloom a fost un adevărat prieten, asigurând naşterea ta într-un cadru legitim, chiar dacă asta a dus la apariţia unei răceli între noi. Am înţeles că ulterior mama ta şi Charles au găsit un scop comun şi afecţiune autentică, iar pentru asta sunt recunoscător.

Mărturisesc că viziunea Constructorilor-Dumnezeului din Rusia rezona cu mine, chiar dacă ei au mers prea departe. Nu-mi plăcea predarea completă a individualităţii, chiar dacă era poate raţională. Iar pentru mine, Lenin va fi mereu bărbatul chel şi pasional cu care m-am contrazis în 1916.

Dar aceea este altă poveste.

Până în 1919, noi făcuserăm paşi importanţi. Războiul a fost regretabil, desigur, totuşi pentru o vreme a părut că am putea realiza cu adevărat o parte însemnată din visul meu şi al mamei tale. Am izbutit chiar să-mi găsesc timp liber pentru a scrie Ştiinţa morţii.

Reexaminându-mi însemnările şi ideile, am înţeles că noi construiam în Tărâmul Verii un oraş care semăna foarte mult cu civilizaţia Vechilor Morţi. Am comandat un proiect numit CAMLANN, care să creeze instrumente sensibile la hiperlumină pentru a sonda adâncurile kata.

Imaginile obţinute arată structuri ce seamănă cu ramuri de copaci, exact aşa cum Vechii Morţi îi descriseseră colonelului Bedford. Dacă vei compara plăcile fotografice, le poţi vedea mişcându-se. Bineînţeles, ceea ce vedem noi sunt simple secţiuni tridimensionale a ceva mult mai mare. Poate că nu există decât un singur Sortator, un Leviatan care doarme în kata şi vai nouă dacă se va trezi vreodată!

Lodge şi Marconi n-au crezut rezultatele acelea. Ei au susţinut că structurile erau pur şi simplu o iluzie

hiperoptică, similar canalelor marţiene ale lui Lowell, care-mi oferiseră atâta inspiraţie în tinereţe. Au insistat să punem capăt proiectului şi să îngropăm rezultatele. Am obiectat, însă ei aveau deja trecere pe lângă regină. De atunci m-au ţinut din scurt în lesă şi nu mai ştiu în cine să am încredere.

N-ar fi trebuit să renunţ aşa uşor la luptă, dar în momentul acela am apreciat că dezvăluirea adevărului ar fi fost inutilă. Ar fi dus doar la teroare şi angoase; la urma urmelor, nu aveam arme eterice eficiente cu care să ne apărăm şi în tot cazul mă temeam de o escaladare a cursei înarmărilor cu ruşii.

Şi, trăgând linie finală, nu puteam fi sigur. Poate că Lodge şi Marconi aveau dreptate.

Cu cât mă apropii mai mult de moarte, de capătul firului meu, cu atât mă gândesc mai mult la zilele acelea de început şi la aspectul Sortatorilor din imaginile CAMLANN.

Acum, când ne confruntăm cu posibilitatea altui război mondial care ameninţă să se întindă pe toate cele patru dimensiuni şi să distrugă sufletele însele, am început să mă întreb dacă nu cumva s-ar putea ca Sortatorii să fie de fapt un noroc neaşteptat. Dacă există ceva care ar putea împiedica o ciocnire între cele două Imperii eterice ale noastre, cu filosofiile lor opuse, atunci acesta este un inamic comun. Noi suntem prea legaţi de convenţii pentru a escalada înălţimile pe care le-a atins Prezenţa, dar acesteia, în ciuda intelectului formidabil, îi lipseşte imaginaţia.

Cred că laolaltă putem face faţă Sortatorilor şi putem descâlci misterele eterului, timpului, spaţiului şi sufletelor. Şi chiar atunci, n-am face decât să începem.

Dacă citeşti toate astea, ai obţinut deja dosarul CAMLANN. El conţine tot ce cunoaştem despre Sortatori. Cheia cifrului se află pe restul paginilor cărţii pe care o ţii în mâini; poţi spune că acesta este ultimul meu act de trufie, să-mi strecor operele pe

lista de lecturi a Prezenţei.

S-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată. Poate că vei fi surprins să afli că nu am un Tichet; am decis ca, atunci când va sosi timpul, să merg acolo unde mă poartă imaginaţia. Iar dacă tot ce sunt şi am fost vreodată se va pierde în Destrămare, sper că ultima va dispărea mândria pe care o simt spunându-ţi „fiul meu”.

H.B.

20.
CHIPUL LUCRURILOR VIITOARE
DECEMBRIE 1938

Restul scrisorii consta din pagini acoperite cu grupuri de cifre şi litere – o cheie criptografică. Peter Bloom închise cartea, achită cafeaua care rămăsese neatinsă şi ieşi pe stradă.

Se clătina şi fu silit să se oprească după câţiva paşi. Funcţionari publici în costume închise la culoare se grăbeau în jurul lui, de parcă ar fi fost o stâncă într-un torent de paltoane şi umbrele. În cele din urmă lăsă mulţimea să-l poarte înainte, până se opri la un semafor.

Tot ce scrisese West părea adevărat. Peter dedusese deja multe dintre lucrurile acelea… sau cel puţin existenţa unei forţe misterioase care-i decimase pe Vechii Morţi şi continua să fie o ameninţare la adresa întregului Tărâm al Verii. În mod logic, lipsa unei vieţi de apoi dens populată implica un soi de filtru pentru civilizaţiile eterice, deoarece, în caz contrar, ectonauţii Imperiului ar fi descoperit mai mult decât ruinele unui singur oraş. El îşi prezentase raţionamentul lui Otto şi Norei şi fusese surprins să constate că-i dăduseră dreptate.

În tot cazul, aşa ceva era mult prea implauzibil pentru un complot SIS. Prim-ministrul era un bătrân obosit care se împăcase cu o decizie – să-l folosească pe Peter ca mesager la Prezenţă. Iar mesajul schimba totul.

Lumina semaforului se schimbă din roşu în verde. Peter coborî de pe trotuar şi văzu sfârşitul lumii, chipul lucrurilor viitoare.

Dacă era adevărat şi veneau Sortatorii, atunci Prezenţa avea să fie distrusă şi odată cu ea întregul Oraş al Verii cu nenumăratele lui suflete. Poate că Imperiul Britanic avea să supravieţuiască, dar nu şi Uniunea Sovietică. Lumea avea să se prăbuşească din nou în barbarie, beznă şi teama de moarte. Religiile şi cei ca Djugaşvili aveau să umple vidul de putere şi să utilizeze frica aceea pentru a clădi imperii

de sânge şi teroare.

Peter traversă strada şi coti spre Birdcage Walk. Cu orice preţ, trebuia să predea cartea în mâinile lui Otto şi ale Norei. Protocolul de extragere era pregătit, iar dacă eşua, el putea oricând să intre în ambasada Uniunii Sovietice şi să se predea *rezidentului* – şefului de staţie NKVD, aflat în Britania sub acoperire diplomatică.

Vântul se înteţi, purtând cu el miros de frunze moarte şi ploaie. Peter găsi o cabină telefonică roşie, goală, în apropiere de gardul viu de la St. James's Park. Puse în aparat o monedă de şase penny şi formă un număr. În receptor se auzi o serie de clicuri, după care glasul înregistrat al unei femei citi cifre şi litere: un cod Hinton pentru un Tichet. El îl mâzgăli cu un ciot de creion pe interiorul copertei *Ştiinţei morţii*, închise telefonul şi-şi îngădui un scurt oftat de uşurare. Acum avea o destinaţie eterică, o rută pentru evadare. Nu-i mai trebuia decât o cale prin care să ia cartea şi codul cu el.

Ieşi din cabina telefonică şi porni cu pas energic, gândindu-se la un traseu pentru detectarea filajelor.

Rachel White nu era agitată de felul ei. Când se pregătise pentru examenul de avocatură, îşi planificase calm orarul de studiu, îl respectase întru totul, iar în noaptea dinaintea examenului propriu-zis dormise opt ore fără vise. Acum însă, stând pe scaunul de lângă şofer într-un automobil vechi cu benzină – majoritatea automobilelor trecuseră la electricitate de peste un deceniu – care staţiona pe Birdcage Walk, stomacul i se părea un puţ plin cu acid şi simţea impulsul teribil de a-şi roade unghiile.

După micul dejun nu mai mâncase decât o chiflă cu cârnat, cumpărată de la o tarabă stradală, dar îi căzuse greu. Îl urmăriseră pe Bloom – atât în Tărâmul Verii, cât şi în lumea celor vii – toată după-amiaza, încă de când considerase aparent necesar să-şi cumpere haine, după care intrase la numărul 10 de pe Downing Street, de unde ieşise cu o carte sub braţ.

Silueta îndepărtată a lui Bloom dispăru într-o cabină

telefonică din faţă.

— Ce face? şuieră ea.

Joan, care stătea la volan, o privi cu reproş.

— Stabileşte o întâlnire, spuse Roger Hollis de pe bancheta din spate şi acţionă cadranele alfabetului de pe ectofonul său. Le transmit lui Booth şi Hickson să fie pregătiţi. Sper că Chevalier îşi face treaba.

Rachel îşi privi fostul secretar, apoi îşi împinse cu fermitate emoţiile complexe într-un compartiment din minte, pe care îl încuie. Ulterior avea să fie timp şi pentru asta. În clipa de faţă era important să pună mâna pe Bloom, iar Roger fusese de acord să aducă în operaţiune doi dintre Observatorii-spirite ai lui Noel Symonds din Curtea Verii: Booth şi Hickson. Pe lângă aceştia şi Max, o aveau pe Helen şi alt agent al lui Max, un anume domn Stokes, pe teren, ca pietoni, suficient de mulţi pentru ca filajul să nu le poată fi detectat, mai ales pentru că Max trimitea mesaje de la unii la alţii şi-i coordona.

— Domnul Bloom tocmai a dat un telefon, se auzi glasul calm şi măsurat al lui Max din circuitul de ectofon al automobilului. Am ascultat, iar fragmentele pe care le-am prins sunau ca o adresă Hinton.

— Pleacă de-acolo! lătră Roger. În orice clipă îşi poate abandona corpul ăla!

— Răbdare! replică Max.

În faţa lor, Bloom părăsi cabina telefonică şi porni pe stradă.

Rachel cedă înaintea impulsului şi începu să-şi ronţăie unghia degetului arătător stâng.

— Nu, zise ea. El trebuie să facă mai întâi altceva. Ceva care-l implică pe West şi cartea cu care a ieşit de la numărul zece.

Pentru o clipă îşi dori să poată intra în forţă în sediul celei mai de seamă puteri executive a ţării şi să ceară o explicaţie despre cele discutate acolo între prim-ministru şi fiul său ilegitim.

— Poate că trebuie să fotografieze Zöllner vreun document, îşi dădu ea cu părerea.

— Dacă va gândcălători brusc… începu Roger.

— Atunci vom fi pe urmele lui, domnule Hollis, spuse Max. Domnii pe care i-ai adus m-au informat că sunt fixaţi acum pe piatra sufletului său. Îl putem urma, oriunde s-ar duce în eter.

Râse încetişor.

— Aproape c-aş fi în stare să cred că domnii Booth şi Hickson au fost copoi într-o existenţă anterioară.

— Ar fi bine ca lucrurile să meargă aşa cum am stabilit, Rachel, spuse Roger.

— Am impresia că te transformi într-o babă cârtitoare, replică ea.

Joan strânse din buze, transformându-le într-o linie subţire, şi porni motorul. Făcură un slalom lent prin traficul aglomerat, cu ochii fixaţi asupra siluetei scunde şi solide a lui Bloom.

Peter traversă Birdcage Walk şi descrise o buclă scurtă pe aleile din St. James’s Park. În piept, inima împrumutată părea un clopot de biserică. Peste tot era umed şi tăcut, iar palatul Buckingham se ridica deasupra lacului prin vegetaţie verde-închis şi galbenă.

Asta-i ultima dată când voi vedea aşa ceva, gândi el. Poate că nu era chiar aşa rău să poarte o amintire a copacilor şi a unui castel alb ce părea făcut din porţelan – chiar dacă regina domnea acum din viaţa de apoi. Mirosul ierbii şi trilurile păsărilor erau clare şi perfect distincte.

Ultima dată simţise aşa când îi fusese acceptată cererea de a se alătura Curţii Verii şi se dusese în clinica SIS ca să închidă ochii.

Îl întinseseră pe un pat simplu de spital şi-i puseseră o perfuzie cu morfină, iar înainte să dispară lumea fusese mai reală decât i se păruse vreodată. Chiar şi acum îşi putea aminti strălucirea razelor de soare pe fereastra murdară.

Apoi adormise şi visase că se căţăra, căutând prize pentru mâini pe latura unei uriaşe clădiri eterice. Soarele blând îi încălzea spinarea. Prize pentru mâini erau peste tot, statui de îngeri şi basoreliefuri, ca şi planuri unde era

uşor să găsească reazeme pentru pantofii cu tălpi din cauciuc. Până când statueta unui sfânt i se desprinse sub degete cu trosnetul unui tunet, picioarele îi alunecară şi el căzu.

Şi apoi fu complet treaz, în neant absolut, înconjurat de tăcere şi de îmbrăţişarea rece a Tărâmului Verii. O panică sufocantă îi umplu pieptul, dar el nu mai avea plămâni. Aici nu existau deosebiri între sine şi celălalt; ambii nu erau decât vârtejuri şi curenţi în acelaşi mediu fluid.

Însă Peter era pregătit: memorase senzaţia propriului corp, stând în pielea goală în faţa unei oglinzi, întipărindu-şi percepţia pieptului care i se dilata şi contracta, ca şi trecerea aerului prin nări. Apelă amintirea aceea şi eterul i-o sculptă, tuşă cu tuşă. Odată cu ea sosi strălucirea chihlimbarie de amurg a Eterului Primar de deasupra.

În scurt timp, dacă totul mergea bine, el avea să urmeze Procedura Termin şi să lase în urmă şi lumea eterică, devenind un gând în mintea Prezenţei. Ideea ar fi trebuit să fie liniştitoare, dar exista şi un grad de regret. Nu-şi luase rămas-bun nici de la Noel, nici de la mama lui. Spera ca ei să înţeleagă într-o bună zi.

Se concentră asupra traseului, asupra mersului. Părăsi parcul prin poarta de vest, apoi se îndreptă către Eaton Square şi reşedinţele sale opulente. Metropolitan Sepulchre de pe Primrose Hill se ridica în dreapta, o piramidă cu o sută de niveluri, care conţinea cinci milioane de morţi, dar el îi ignoră silueta vastă, preferând să se focalizeze asupra formelor mici, asupra oamenilor… Graţie clarităţii apropierii sfârşitului său, îi venea uşor să memoreze feţe, moduri specifice de mers, haine şi plăcuţe de înmatriculare.

Şi apoi, într-un final, casa conspirativă.

Era mai mică decât cea utilizată de George în Chelsea. Potrivit acoperirii, era proprietatea unui fotograf care o folosea ocazional pentru şedinţe foto – nu era neobişnuit ca Noii Morţi să-şi facă poze în corpuri de închiriat, ceea ce-i ajuta în menţinerea imaginii sinelui. Simţi o gheară în stomac când luă cheia ascunsă sub un ghiveci de flori şi intră.

Dacă totul avea să meargă aşa cum fusese planificat, el n-avea să mai iasă niciodată de aici. În tot cazul, nu în carne şi oase.

Casa era pustie şi rece, iar cearşafurile ce acopereau mobilele o făceau să pară un peisaj hibernal în lumina palidă a zilei.

Camera Zöllner era un obiect negru şi masiv, alcătuit din piele şi metal, ţinut într-un seif alături de plăci de polarizare sensibile, argintii, în ambalaje din hârtie maronie. Era un obiect greoi: puteai să încarci doar o singură placă pe rând, iar schimbarea plăcilor folosite era un proces delicat ce dura vreo două minute, chiar dacă aveai mai multă experienţă decât Peter.

Peter puse *Ştiinţa morţii* pe o măsuţă joasă în bucătărie, unde lumina era bună, introduse prima placă în aparat şi focaliză obiectivul pe paginile acoperite cu cifre. Mâinile îi tremurau. Putea simţi sufletul lui Pendlebury mişcându-i-se prin ţeastă, alături de al său. Fu nevoit să se aşeze şi să stea nemişcat câteva clipe, până când dispăru senzaţia aceea.

Doar câteva fotografii, îşi spuse. *După aceea pot să plec. După aceea pot să mă evaporez*. Avea să fie oare ca un clişeu fotografic expus luminii intense? Toate formele şi configuraţiile ce alcătuiau fiinţa lui aveau să fie şterse de expunerea la radianţa mai puternică a Prezenţei?

Ridică iarăşi camera, o focaliză şi făcu prima poză. Aparatul zumzăi în timp ce circuitele sale imprimară şablonul eteric în bobinele magnetice ale plăcii. Peter schimbă plăcile şi făcu altă poză, apoi încă una. La răstimpuri se oprea, rupea paginile pe care le fotografiase deja şi le arunca în şemineu să ardă.

— Ce face? întrebă Rachel.

— Au trecut numai câteva minute, răspunse Max. Domnii de la Curtea Verii sunt atenţi din eter, draga mea Helen este de o parte a clădirii, iar domnul Sykes de partea opusă. Nimeni n-a intrat sau ieşit. Dacă preferi, doamnă White, pot să arunc o privire rapidă la interior.

— Te-aş ruga.

— Mă duc pentru câteva clipe la Helen, anunţă Joan şi ieşi din maşină.

Rachel încuviinţă din cap, apoi răpăi cu degetele pe torpedou. Trebuia să facă totuşi ceva şi-şi rosese deja două unghii până îi dăduse sângele.

Roger tuşi. Femeia avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama că erau singuri pentru prima oară după noaptea petrecută în apartamentul său. Îşi aminti mirosul aftershave-ului şi senzaţia lăsată de corpul lui ca o scândură.

— Rachel, întrebă el pe neaşteptate, tu eşti fericită?

— N-am chef de aşa ceva tocmai acum.

— S-ar putea ca ulterior să nu mai avem timp. De ce stai cu el? Cu Joe, vreau să spun.

— Ce crezi că ştii tu despre mine şi Joe?

— Oamenii vorbesc vrute şi nevrute.

— Adică stricatele tale de secretare.

— Ştii bine că ele nu contează absolut deloc în ochii mei. Vino cu mine în Tărâmul Verii. Acolo este diferit. Putem face parte dintr-un SIS nou, unde îţi este apreciat sufletul, nu sexul. Lasă-ţi soldatul în nefericirile lui.

— Nu cred c-am înţeles bine, vorbi încet Rachel. Ceea ce am făcut noi s-a întâmplat pentru că trebuia să mă simt vinovată de ceva. Când i-am predat dosarul lui Bloom, trebuia să eman o emoţie intensă pentru a-i ascunde adevăratele mele intenţii. Asta a fost tot.

Roger tăcu şi miji ochii. Pe buze îi flutură un surâs cinic.

— Aşa că stăteai întinsă pe spate şi te gândeai doar la Anglia? continuă să-ţi repeţi asta, Rachel. Dacă nu te superi că ţi-o spun, la momentul acela nu păreai deloc că ai fi simţit vreo vinovăţie. Am ştiut dintotdeauna că în tine exista un soi de abandon, cu condiţia să-ţi îngădui să te laşi în voia lui.

— Nu fi mârlan!

— Îţi spun doar să te gândeşti la asta.

Se întinse, o apucă de mână şi-şi trecu peste palma ei un deget care o furnică. Viaţa e scurtă.

Rachel închise ochii, pierdută pentru o clipă în senzaţie.

— Roger, spuse ea, tu eşti un bărbat mai bun decât s-ar putea înţelege din spusele mele, însă eu îl iubesc pe Joe.

Îşi îndepărtă mâna.

— Dar vor merge vreodată lucrurile cu el? zise Roger. Pe de altă parte, ştii bine că noi doi suntem la fel. Noi înţelegem cum funcţionează lumea. Noi putem fi egali.

Pentru o clipă, Rachel îşi îngădui să se gândească la posibilitatea de a-l părăsi pe Joe. În ciuda tuturor problemelor dintre ei, s-ar fi simţit totuşi ca şi cum, brusc, ar fi devenit altcineva, în fiinţa ei ar fi apărut o fractură nu mult diferită de vechea idee a morţii.

Difuzorul pârâi şi în automobil se făcu ger.

— Transferă documente în eter, anunţă Max. N-am îndrăznit să mă apropii prea mult. Ce crezi, doamnă White, ar trebui să intrăm acum şi să ne înhăţăm pasărea rătăcitoare?

Rachel se încruntă. Prinderea în timpul fotografierii unor documente oficiale ar fi dus la acuzaţii serioase… totuşi ei nu cunoşteau natura documentelor obţinute de Bloom din Downing Street. Din câte ştia ea, puteau să fie pur şi simplu nişte fotografii de familie. Cu toate acestea, poate că merita riscul.

— I-am promis lui Symonds că-i voi prinde şi pe handleri, interveni Roger. Eu zic să mai aşteptăm.

— Se pare că va dura destul, zise Max.

— Bine, rosti Rachel. Toată lumea rămâne pe poziţie până când va termina.

— Dumnezeule, am nevoie de o ţigară!

Roger coborî din automobil ca să se dezmorţească. După aceea privi către Rachel, rosti fără sunet cuvintele *Mai gândeşte-te* şi închise portiera în urma lui.

— Ah, iubirea tinereţii! comentă Max. Tu şi domnul Hollis păreţi destul de agitaţi.

Rachel nu spuse nimic.

— Înţeleg.

— Scuteşte-mă de judecăţile tale! spuse ea.

— O, dar eu nu judec niciodată. Eu doar observ.

— Şi ce ai observat?

— Că una dintre deosebirile dintre animale şi oameni este că oamenii admit rareori faţă de ei înşişi ce-şi doresc cu adevărat.

Peter mai avea câteva pagini, când sună telefonul. Era aparatul clasic utilizat de cei vii, care se afla pe o măsuţă joasă într-un colţ. Îl privi o clipă, apoi ridică grijuliu receptorul.

— Buline, rosti un glas de femeie; putea să fie Nora, dar nu era sigur. Portocale şi miezul nopţii.

După aceea legătura se întrerupse.

Cuvintele erau codurile lui George pentru *Eşti observat, de spirite şi de cei vii deopotrivă*.

Peter se uită pe fereastra principală, dar nu putu vedea nimic. După aceea observă o bătrână care stătea pe o bancă în părculeţul din apropierea casei. Trebuia să iasă, iar gândcălătoria rapidă la adresa Hinton pe care o primise era şansa lui cea mai bună de scăpare.

Duse mâna la comutatorul de dezactivare a cununii spiritului. Zumzetul constant care-i inducea migrenă şi ticăitul dispozitivului dispărură. Vederea îi oscilă între lumea celor vii şi Partea Cealaltă. Îşi simţea picioarele ca de gelatină. Se strădui să se elibereze din cuşca ţestei, să scape din ceea ce acum se simţea ca o marionetă din carne şi oase fără sfori. Însă sufletul mediumului se ţinea strâns de el, aidoma unei creaturi marine cu tentacule. N-ar fi trebuit să-l fi folosit pe Pendlebury de atâtea ori; sufletul mediumului era atât de familiarizat cu el acum, încât ezita să-l lase să plece.

Mâinile începură să-i tremure. Ca un pumn primit în plex, o senzaţie de greaţă îl făcu să cadă în genunchi, unde tuşi, vărsând fluide acide ce pătară cu maro şi roşu cearşaful care acoperea podeaua. Scântei eterice îi fulgerară în ochi. Se căzni să se opună voinţei mediumului şi simţi tentaculele sufletului străin tăindu-i prin minte.

Portiera unei maşini se trânti afară.

— Tocmai a sunat telefonul din casă, anunţă Max.
— La dracu'! zise Rachel. Îl înhăţăm imediat.
Se întoarse către Roger.
— Dă-mi arma ta!
— N-ar trebui s-aşteptăm să…
— Acum, Roger!
Îl sfredeli cu o uitătură furioasă.
— Eu vreau să fiu cea care-l aduce. O merit.
Fără un cuvânt, bărbatul îi întinse pistolaşul.
— Ia-o pe Joan şi asiguraţi uşa din spate! Eu intru.
Rachel coborî din automobil şi porni în fugă spre casă, cu arma ţinută în jos.

Peter era în patru labe. Plăcile fotografice zăceau împrăştiate pe podea.
Pentru o clipă renunţă să se mai împotrivească mediumului şi gândurile i se limpeziră. Poate că avea să fie în stare să se elibereze, dar nu la timp. Ştia că ei aveau să folosească o armă nonletală, care să-l blocheze în corpul mediumului timp suficient pentru a-i instala altă cunună a spiritului. Dispunea de numai câteva momente.
Şi totuşi exista o ieşire.
Începu să se târască spre dulapul în care George îşi ţinuse camera Zöllner.

Rachel era la uşă. De ani buni nu mai trăsese cu o armă şi pentru o secundă se chinui cu siguranţa.
Se retrase un pas, ţinti broasca şi apăsă pe trăgaci.

În unul dintre sertarele dulapului se afla un revolver micuţ. Picioarele lui Peter erau ca paralizate, totuşi în braţe îi mai rămăsese destulă forţă pentru a-l smuci spre el. Sertarul şi conţinutul lui căzură cu zgomot pe jos. Îşi simţea mâinile ca pe nişte mănuşi supradimensionate şi înapoia ochilor i se declanşau artificii.
Găsi ceva mic, greu şi rece. O bucată de metal curbată şi ascuţită, care trebuia să fie trăgaciul armei. Se rostogoli pe o parte şi-şi împinse ţeava în gură.

Până atunci nu ucisese pe nimeni, niciodată, şi încercă să se gândească la o scuză pentru Pendlebury. Alt suflet adăugat celor multe care trebuiau salvate de Sortatori.

Auzi o bubuitură îndepărtată. Oare apăsase pe trăgaci? Nu, durerea nu încetase.

Deplasarea aşchiei subţiri de metal aducea cu ridicarea unui munte. Urmă după aceea un fulger de lumină.

Peter ar fi zâmbit, însă de acum nu mai avea gură.

Rachel auzi împuşcătura şi ştiu că ajunsese prea târziu.

Forţa morţii mediumului îi azvârli pe amândoi în Eterul Secund, unde sufletele împletite începură într-un final să se descâlcească. Peter se strădui să se îndepărteze de spiritul nou-născut – pierdut în confuzia eterică iniţială – şi se împinse în joc, în direcţia *kata*.

Inima Londrei era o hartă gigantică desenată cu electricitate strălucitoare. Forme-gânduri pluteau staţionar în locul unde căzuse corpul lui. Una dintre ele semăna cu Rachel White, dar Peter o ignoră.

Strânse tiparele eterice din plăcile camerei Zöllner ca pe nişte frunze căzute pe care cifrele şi literele cărţii codate străluceau, vopsite cu lumină. Le prinse cu degete imaginare şi le legă de propriul *luz*, într-un palat al memoriei de cifre şi litere. După aceea vizualiză adresa Hinton pentru extracţie şi se năpusti într-acolo prin eter.

Luminile lumii celor vii se înceţoşară într-un tunel pâlpâitor. Imediat Peter ştiu că era urmărit de câteva spirite, fixate pe *luz*-ul lui, care se apropiau în timp ce gândcălătorea. Era ca şi cum ar fi înotat împotriva unui curent cu altcineva agăţat de el.

Plonjă în *kata*, adânc în Tărâmul Verii acolo unde hipervederea nu-i era obstrucţionată. Penumbra lumii celor vii era un strat aidoma unui nor plin de forme-gânduri fragmentate, conuri, piramide şi sfere strălucitoare cu puţin mai mari decât propria lui palmă, ce se roteau în jur ca nişte confetti. Acestea erau gândurile-deşeuri: idei rătăcite, care se desprinseseră din minţi atinse de inspiraţie pentru

ca apoi să fie date uitării. Neîmpovărate de suflete, ele pluteau aproape de cei vii.

Ascunzându-se printre gândurile pierdute, Peter văzu trei spirite plonjând direct spre el, suflete subţiri şi aerodinamice. Brusc fu sigur că două dintre ele erau Observatori din Curtea Verii.

Se împinse mai adânc în *kata*, dincolo de Oraşul Verii, căzând ca o cometă spre marginile abisului şi minele de *luz*. Peste tot aici se aflau pietre-suflet vechi, stele moarte de care încă se mai agăţau licăre vagi şi verzui de *vim*, alge din adâncurile *kata*. Eterfiare roiau, prezenţe ascuţite, ţepoase, împlătoşate cu gânduri osificate din care atârnau tentacule terminate prin gheare pentru suflete. Peter le urmări siajul pe când se propulsau prin norul *luz*, sperând să se piardă în acesta, însă Observatorii continuau să-l urmărească.

Imaginile Sortatorilor din dosarul CAMLANN îi fulgerară prin minte şi-l azvârliră şi mai adânc în *kata*. Un ger teribil şi devastator îl cuprinse pe Peter, care îşi alungă viziunea, revenind spre amurgul Nevăzutului din *ana*. *Vim*-ul i se împuţina. Amintiri micuţe şi fragmente de gânduri rămâneau în urmă şi se destrămau: mirosul creioanelor la şcoală, prima lui sărutare.

Londra din nou. Cablurile electrice ca nişte râuri. Amazonul bubuitor al şinei terţiare a metroului. Forme-gânduri ale celor vii precum câmpuri nesfârşite de maci. Apoi Turnul Marconi, o fântână arteziană de suflete inversată.

Peter se aruncă în fluxul dens de mesageri spirite şi ectopoştaşi, făcând slalom printre ei, ciocnindu-se de ei, determinând săgeţi-gânduri furioase, înţepătoare. Ieşi deasupra Londrei în direcţia *ana*, cu vederea cvadridimensională răsturnată în mod straniu, mai strălucitoare în lumina Nevăzutului decât o percepuse vreodată până atunci. Efortul de a se împinge împotriva ei îl secătuia de *vim*. Se simţea ca o cochilie goală din cristal.

Unul dintre cei trei Observatori apăru din fluxul Turnului şi se ridică spre el. Ceilalţi doi nu puteau fi mult în urma sa.

Peter abia dacă avea destul *vim* ca să mai gândcălătorească o dată. Trebuia să se ocupe acum de Observator.

Peter se înfăşură strâns în jurul *luz*-ului său. Îşi imagină o muchie unică, perfect ascuţită, soluţia la un sistem de ecuaţii, iar eterul o materializă. După aceea se lăsă să cadă spre Observator, atras de gravitaţia entropică a *kata*. Observatorul se lăţi într-o meduză de lumină, extinzând tentacule-gânduri pentru a-l prinde.

Peter trecu prin el. Lama-gând pe care o imaginase spintecă şi sfârtecă, zdrenţuind gând şi memorie, apoi atinse *luz*-ul Observatorului. Răsună un ţipăt eteric. El aruncă o privire către spiritul sfâşiat: în jurul pietrei-suflet mai rămăseseră doar fuioare franjurate, rarefiate de *vim*.

Peter apelă adresa Hinton pe care i-o dăduse Nora şi goni într-acolo. Peste o clipă mintea unui medium se zări învăpăiată înaintea lui, calmată în nemişcare de cuşca uşor pulsatorie a cununii spiritului. Plonjă drept în ea. Avu senzaţia unei smucituri, ca atunci când visezi cum cazi şi te trezeşti tresărind.

Se găsea într-un corp nou, care zăcea întins, iar metalul rece al cununii spiritului îi strângea tâmplele. Lacrimi de vinovăţie îi înţepau ochii şi era greu să vadă ceva. O mână puternică, familiară – a Norei – îi cuprinse chipul cu blândeţe.

— E-n regulă, FELIX, şopti ea. În curând vei merge acasă.

Rachel şi Roger îngenunchează lângă mediumul mort şi acoperit de sânge. Masca rotundă şi albă continua să fie intactă, cu excepţia unei găuri neregulate în locul gurii. Prin ea se zărea un amestec, stacojiu şi alb, de ţesut şi os.

— Dumnezeule, ce mizerie! zise Roger.

Trase peste cadavru un cearşaf care acoperea o sofa din apropiere. Pe cearşaf apăru imediat o pată roşu-închis, care-l transformă într-o stafie din cărţile pentru copii, cu ochi şi faţă roşie.

Rachel îşi întoarse privirea, împotrivindu-se greţii şi sucurilor gastrice acide ce-i suiră în gură. Max şi

Observatorii trebuiau să fie după el. Bloom avea să plătească pentru asta. Mediumul avea probabil Tichet, dar chiar şi aşa…

Ectofonul îi clincăni şi fiorul de gheaţă al prezenţei unui spirit trecu prin încăpere. Ea duse casca la ureche.

— Max? Unde s-a dus? Se întoarse către Roger: Pregăteşte-te să chemi Curtea!

La început nu se auzi decât electricitate statică. După aceea, glasul lui Max se auzi fragmentat.

— …M-a tăiat… să fi ştiut. Rănit. Grav. Pierd…

— Max! strigă Rachel.

— Greu să… cad… dio, doamn…

Ea încleştă pumnii, sperând că exista ceva de care să se poată agăţa, dar nu erau decât frigul şi mirosul de sânge.

Iar apoi, pe neaşteptate, glasul se auzi limpede cu căldura aceea care îi furnica plăcut prin măruntaie.

— Doamnă White. Bloom a fost avertizat. El a ştiut că venim. Trebuie să fii atentă.

Din nou un val de pârâituri statice.

— Ah!

Glasul lui Max era plin de încântare.

— Goo este aici!

Rachel auzi ceva care părea a fi o pasăre şi apoi doar zgomot de fond.

21.
O REUNIUNE LA CLUBUL ALBA
5 DECEMBRIE 1938

Când lăsă ectofonul care fâşâia să cadă pe podeaua casei conspirative a sovieticilor, Rachel White se simţi cuprinsă de o hotărâre rece şi implacabilă.

În timp ce Roger se plimba furios prin cameră, fumând şi tuşind ca un motor cu aburi, ea sună la Branşa Specială folosind telefonul din casă. Răsfoi cartea de coduri de pe masă şi notă adresa Hinton mâzgălită pe interiorul copertei cu un creion – neîndoios, era deja inactivă, dar trebuia verificată.

Le consolă pe Joan şi Helen. Femeile erau înlăcrimate, incapabile să facă faţă celor întâmplate. Max avea obiceiul să-şi descrie agentele în termeni mai puţin afectuoşi decât cei pe care-i folosea pentru animalele lui de companie, dar se părea că lipsa aceea de afecţiune nu fusese autentică.

Rachel le lămuri că exista şi violenţă a spiritelor, deşi era rară într-o lume în care puteai scăpa de orice ostilitate cu un gând, însă Max se implicase total în urmărirea lui Bloom.

După ce Roger se calmă, discutară amândoi cu Booth şi Hickson prin ectofon. Hickson zărise lupta dintre Max şi Bloom, dar ajunsese prea târziu ca să o ia pe urmele cârtiţei. Rachel îşi luă notiţe, pregătindu-se pentru declaraţie. Roger îl contactă pe Symonds ca să ceară ajutor la curăţenie.

Sosiră agenţii din Branşa Specială, doi bărbaţi voinici, palizi, cu ten nesănătos pe care Rachel şi-i amintea din Langham. Ambii păreau intimidaţi de implicarea masivă a SIS. Rachel le dădu o declaraţie precisă, omiţând foarte puţine. Era vorba despre o operaţiune SIS neoficială care urmărea un agent sovietic; da, ea o condusese; da, un consultant-spirit neoficial se Destrămase în urma operaţiunii şi ea îşi asuma întreaga responsabilitate. Pe când vorbea, simţea ca şi cum s-ar fi găsit în afara corpului, o păpuşă inertă pe care o controla prin sfori.

Continuă să se păstreze în mişcare. O sună pe Susi aflată în apartamentul lui Max din Sloane Square ca s-o anunţe vestea şi ascultă hohotele nemţoaicei la telefon. Roger refuză să mai discute cu Rachel după sosirea Branşei Speciale, încercând deja în mod clar să se distanţeze de afacere. Ea îl sună pe Harker şi rezistă exploziei telefonice a bărbatului.

Apoi se întunecă şi nu mai avu nimic de făcut decât să se ducă acasă.

Gertrude se obişnuise de acum cu sosirile ei la ore târzii şi pregătise cina. Rachel mâncă mecanic, o rugă pe menajeră să-i pregătească baia, dar apoi renunţă şi preferă să stea în biroul ei, într-un halat de baie, şi să-şi scrie demisia. În mintea ei, un glas raţional încerca să spună că situaţia nu era chiar atât de rea pe cât credea – ei deconspiraseră totuşi cârtiţa şi SIS ştia ce materiale fuseseră compromise.

Rachel semnă demisia, lăsă stiloul din mână şi apoi rămase nemişcată pentru prima dată după multe ore. Mâinile începură să-i tremure. Le adună în poală şi, într-un final, lacrimile sosiră.

Plânsetul ei trezi cintezele Gouldian, care începură să se agite în colivie. Femela ţistui încetişor.

Rachel îşi şterse ochii şi privi păsările. Tot nu avea habar ce se petrecea în căpşoarele lor şi se întrebă cât de bine îşi înţelesese Max, de fapt, animalele de companie.

Cât de bine puteai, de fapt, să înţelegi chiar şi alţi oameni? După toate confesiunile şi întâlnirile lor, Bloom rămăsese pentru ea o carte închisă, un cifru la fel de neinteligibil ca dosarele CAMLANN. Se îndoia de altfel că şi el ar fi înţeles-o. Ei doi stătuseră împreună pentru câteva ore, minţindu-se reciproc, politicos, chiar dacă minciunile erau în majoritate adevărate.

Se gândi la povestea lui Joe despre război; era un adevăr pe care el îl împărtăşise fără să fi avut niciun plan secundar, ci pur şi simplu fiindcă dorea ca ea să înţeleagă. Iar acum era posibil ca Rachel să nu poată avea ocazia de a face la fel cu el. Cel puţin Spania putea fi ceva mai sigură

pentru Joe acum, după ce Bloom dispăruse din Curtea Verii.

Abia în clipa aceea îşi aminti ultimele cuvinte ale lui Max.

Poate că Spania nu era deloc mai sigură. Bloom fusese avertizat… Asta însemna că în SIS exista şi o a doua cârtiţă. Înţelegerea fu tăioasă ca bisturiul unui chirurg, dureroasă fizic, şi întregul corp i se încordă.

Trebuia să-l prindă pe Noel Symonds.

— Doamnă, îmi pare teribil de rău, însă domnul Symonds nu este disponibil. În prezent se află la clubul său.

Rachel strânse şi mai puternic receptorul ectofonului.

— Ce club este acela?

— Alba, doamnă. Doriţi să-i transmit un mesaj?

— Nu, voi reveni eu mai târziu.

— Cum doriţi, doamnă. Bună seara!

Ea lăsă receptorul şi suspină. Probabil că Symonds avea să stea toată noaptea în club. Fără doar şi poate făcea inventarul daunelor împreună cu ceilalţi mahări SIS, după eşecul prinderii lui Bloom. Mâine avea să fie prea târziu. Până atunci, Harker trebuia să se mulţumească doar cu demisia ei.

Problema era că Alba era cel mai exclusivist club pentru gentlemeni din capitală. Întâmplător era de asemenea clubul frecventat de Joe, iar Rachel îi cunoştea foarte bine regulamentele. Nu-i deranja niciodată pe membrii săi, pentru niciun motiv, oferind întotdeauna scuze politicoase în numele lor. Iar unul dintre principiile existenţei sale era interzicerea admiterii femeilor, nici chiar ca oaspete al unui membru. Joe utilizase deseori Alba ca refugiu atunci când lucrurile mergeau prost între ei.

Uneori a fi femeie aducea realmente cu a fi străin într-o ţară străină, vizitând…

Ideea care-i veni fu atât de neaşteptată şi de absurdă, încât izbucni în râs sonor.

Rachel sări în picioare şi se duse în holul de la intrare unde vechea armură-spirit a lui Joe stătea ca un cavaler de gardă. Era un echipament din prima generaţie, un ansamblu greoi din alamă, bobine şi tuburi Crookes,

cauciuc şi ţesătură întreţesute de sârme din cupru, şi o raniţă mică de baterii. Joe o păstrase în stare perfectă.

Rachel atinse plăcuţa din dreptul inimii. Joe nu era singurul care putea să poarte armură în bătălie, îşi spuse ea.

Clubul Alba se afla într-o reşedinţă impozantă din Westminster, cu o faţadă palladiană minunată, azurie cu bordură albă. Draperiile trase peste ferestre şi uşa fără firmă proiectau un soi de rezervă distantă.

Rachel transpira în interiorul armurii-spirit când intră. Era groaznic de inconfortabilă. Articulaţiile erau rigide şi abia putea să vadă prin orificiile oculare. Bateriile erau fierbinţi şi-i sporeau chinul. Avea impresia că purta un costum de apicultor, dar cu albinele înăuntru.

Cel puţin inconfortul o distrăgea de la impresia că era acţiunea cea mai stupidă pe care o făcuse vreodată.

Holul de la intrare afişa o placă memorială din alamă pe care erau enumeraţi membrii clubului care luptaseră în Marele Război. Recepţionistul o privi inexpresiv pe Rachel.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Glasul era singura parte cu adevărat dificilă. Rachel îl sunase pe amicul ei Sykes din secţia tehnică a SIS, care îi explicase cum să cupleze vocoderul armurii – destinată spiritelor ce nu puteau folosi coardele vocale ale mediumului – la microfon.

— Da, mă aflu aici ca să vizitez un membru al clubului – domnul Symonds. Trebuia să mă întâlnesc cu el la bar.

Era tulburător să audă cuvintele sintetizate ce-i ieşeau pârâind din piept, cu o octavă mai jos decât propria ei voce.

— Perfect, domnule! Aţi mai fost la noi?

— O singură dată, într-o vizită foarte scurtă cu ducele de Oxford, la sfârşitul secolului trecut, răspunse Rachel mâzgălind o semnătură indescifrabilă în cartea de oaspeţi. Bănuiesc că asta se întâmpla înainte să te fi născut dumneata.

— Aşa este, domnule. Cu toate acestea, dacă veţi trece de sala de biliard, veţi constata că barul continuă să fie

deschis, aşa cum a fost în ultimele două sute de ani.

Barul era o sală îngustă şi înaltă, cu scaune şi canapele şi un tablou mare, de inspiraţie navală, pe un perete. Din fericire, Joe nu se zărea nicăieri. Rachel intenţionase să-l roage pe el să-i transmită un mesaj lui Symonds, dar, brusc, nu mai era deloc sigură ce să-i spună soţului ei.

Apoi auzi un glas familiar.

— Ah, salut, salut, dragul meu!

Sir Stewart Menzies, directorul Curţii Iernii, flutura din braţ spre Rachel. Avea tenul unui om care trăia mult în aer liber şi o mustaţă triunghiulară deasă. Împărţea un separeu mic cu un gentleman Nou Mort, cu cununa spiritului şi mască de tip domino.

— Haide, bea un păhărel cu noi! urmă sir Stewart. Se pocni cu palma pe genunchi, după care indică locul gol de alături. Dumneata, domnule, eşti persoana perfectă pentru a ne arbitra pariul!

Superiorul superiorului lui Rachel era beat turtă.

Nesigură despre ce altceva ar fi putut face, ea înaintă încet spre separeu şi se aşeză greoi.

— Vai de mine, da’ chestia asta trebuie să fie a naibii de inconfortabilă! Eşti membru aici?

— Nu, doar în vizită. Foarte amabil din partea dumitale să mă inviţi. Acum câteva zile am fost în Carlton şi niciunul dintre membri nici măcar nu m-a salutat.

— Ah, păi, la Carlton lasă pe-oricine să intre, replică sir Stewart şi făcu cu ochiul spre tovarăşul lui. Nu-i aşa, Symonds?

Rachel fu recunoscătoare că ochii care i se dilatară brusc erau ascunşi de casca armurii. Trebuia neapărat să găsească o cale prin care să vorbească cu Symonds în privat.

— Spuneţi-mi mai multe despre pariul vostru, domnilor, rosti ea.

Întâlnirea aceasta cu aspect jovial avea implicaţii politice evidente. Poate că Symonds era îngrijorat de repercusiunile afacerii Bloom şi căuta susţinere împotriva Şefului din partea şefului Curţii rivale. Sir Stewart trebuie să fi fost cu

certitudine încântat de oportunitatea de a arunca totul în seama Şefului: existenţa lui Bloom ar fi absolvit Curtea Iernii de orice vină în recentul fiasco Djugaşvili din Spania.

Sir Stewart se apleca înainte cu un aer conspirativ.

— Suntem toţi oameni cu experienţă aici, nu? Eu afirm că trupurile noastre vii sunt superioare spiritelor în privinţa artelor lui Venus. Symonds însă susţine că plăcerile eterice sunt mult superioare celor ale cărnii. Am decis să facem un pariu pe subiectul ăsta şi să-l consemnăm în jurnalul clubului. Înţelegi acum dilema noastră – aveam nevoie de un terţ care să decidă. Şi chiar în clipa aceea, ai apărut pe uşă dumneata, domnule, proaspăt sosit de pe câmpurile aurii ale Tărâmului Verii!

Barmanul apăru şi puse un pahar de martini cu un pai în mâna înmănuşată a lui Rachel. Femeia izbuti să soarbă prin muştiucul armurii fără să verse nicio picătură.

— Ei bine, domnilor, rosti ea, acesta este un subiect în care am foarte puţină experienţă.

Sir Stewart arcui sprâncenele.

— Serios?

— Am închis ochii pe când eram foarte tânăr şi încă inocent.

— Dumnezeule! exclamă sir Stewart şi-şi pocni genunchiul cu palma. Asta-i o tragedie şi cu-adevărat regretabil! Ar trebui să te duc chiar acum la Golden Calf. *Atunci* vei fi în poziţia de ne soluţiona pariul. Ba chiar într-o poziţie foarte confortabilă. Ce zici, ei?

Aceştia erau oamenii pe care ea îi slujise toată viaţa? Aceştia erau inşii cei mai buni pe care-i putea oferi SIS?

— Generozitatea dumitale este nemărginită, replică iute Rachel, dar, din păcate, sunt logodit.

— Cu atât mai multe motive pentru a-ncerca rânduielile lumii înainte ca patul matrimonial să ţi le răpească pe toate!

— Nu-l tachina pe bietul băiat. Oricum el poate avea amante şi ulterior. Aş zice mai bine să-nchinăm pentru tinereţe şi inocenţă! zise Symonds şi înălţă paharul.

— Aşa-aşa!

Rachel se foi în interiorul armurii. Era o pierdere de vreme. Simţea impulsul teribil de a-şi smulge casca, dar nu trebuia defel să-l implice pe sir Stewart.

— Deoarece domniile voastre sunteţi evident specialişti atât în relaţiile maritale, cât şi extramaritale…

— Şi marţiale! o întrerupse Symonds.

Rachel trebui să aştepte ca hohotele lui sir Stewart să se potolească înainte de a continua.

— Aş putea, de fapt, să folosesc unele sfaturi în partea operaţională a căsătoriei.

— Poţi întreba orice, dragă băiete! zise sir Stewart.

— Este o chestiune *foarte* delicată, spuse Rachel. Poate că domnul Symonds m-ar putea sfătui în privat, circumstanţele noastre fiind oarecum similare.

Sir Stewart se pocni cu palma pe genunchi.

— Chemarea Datoriei, Symonds!

— Dar şi a Naturii, zise Symonds. Te rog, urmează-mă la toaletă, domnule, şi vom rezolva urgent problema dumitale.

Toaleta se găsea la baza unei scări lungi şi spiralate, iar Rachel pufăia ca o locomotivă cu aburi când ajunseră acolo. Îşi feri ochii în timp ce directorul Contra-informaţiilor din Curtea Verii goli vezica mediumului său în unul dintre pisoarele din porţelan în formă de scoică, evacuând lichidul cu un debit ce-i reamintea de o fântână din Regent’s Park.

— Despre ce-i vorba, aşadar? întrebă Symonds în timp ce se spăla pe mâini. Treaba merge de obicei fără probleme dacă mai întâi o pregăteşti pe-ndelete… Ce dracu’?

Zări chipul lui Rachel în oglindă şi sări cât colo, stropindu-şi cu apă pantalonii. Ea îşi scosese masca. Arăta îngrozitor: tot părul i se lipise de frunte, iar pe obraji avea pete roşii în locurile unde marginile măştii îi intraseră în piele. Continua totuşi să fie recognoscibil femeie.

— Ce dracu’ se-ntâmplă aici? mugi Symonds. Eşti o femeie!

Se ţinu de marginea chiuvetei ca să-şi regăsească echilibrul şi ajustă comenzile cununii spiritului. Se părea că şocul fusese atât de mare, încât interferase cu conexiunea cu mediumul lui.

— Da, domnule, răspunse Rachel. Mă numesc Rachel White şi anterior am lucrat pentru Jasper Harker în Contra-subversiuni.

— Dumnezeule! Tu eşti cea care-a avut dreptate în privinţa lui Bloom. Ce naiba cauţi aici?

— Trebuia neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule. Acesta a fost unicul mod în care o puteam face cât mai repede.

Symonds inspiră adânc şi-şi masă tâmplele.

— Bănuiesc că-i genul de acţiune pe care Bloom şi cu mine am fi întreprins-o în trecut, murmură el. Tot nu-mi vine să cred. L-am cunoscut de aproape un deceniu şi să aflu că-n tot acel timp… Clătină din cap. Da, am suspectat ceva. L-am supus presiunilor, ca să-mi spună ce era în neregulă, aşa cum obişnuia să facă. Dar n-am putut s-o cred cu-adevărat. L-ai lăsat să-ţi scape, doamnă White. Mă tem că asta-nseamnă capul meu, şi al tău deopotrivă. Am venit aici ca să-ncerc să-l determin pe sir Stewart să admită că Curtea Iernii ştia despre Bloom, dar n-a întreprins nimic, însă el este prea beat ca să pot obţine ceva. Sau prea preocupat să se protejeze de repercusiunile post-Djugaşvili. Ceva mă face să cred că într-o zi, cel mult două, voi lucra din nou în afacerea cu supă a tatei.

— Nu şi dacă vom pune mâna pe a doua cârtiţă, zise Rachel.

— Ce vrei să spui?

Symonds păru şocat şi trebui să-şi regleze din nou cununa spiritului. Rachel îl aşteptă să-şi recapete controlul, apoi continuă:

— Bloom a fost avertizat, iar eu suspectez pe cineva. Există o cale prin care să-mi dovedesc bănuiala, însă am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Doamnă White, eu nu pot fi implicat direct în altă operaţiune clandestină. Fac tot ce-mi stă în putinţă ca să mă distanţez de cea mai recentă.

— Nu este nevoie s-o faceţi. Nu trebuie decât să expediaţi o notă informativă unei liste de oameni pe care o veţi primi de la mine. Nota aceea va menţiona că Iosif

Djugaşvili a fost zărit în Spania, dar fiecare adresant va căpăta alt loc.

— Propui o capcană de tip „canar”?

— Exact!

Dacă apoi comuniştii din Spania acţionau în unul dintre locurile acelea, cârtiţa avea să fie demascată. Rachel era destul de sigură cine avea să fie.

Symonds făcu o pauză.

— Bloom a-ncercat să te recruteze, nu-i aşa? De fapt, tu ai acţionat ca momeală pentru el.

— Da.

— Ai… ai simţit cumva motivul? Motivul pentru care a trădat el?

— Nu ştiu cu certitudine, zise Rachel, dar bănuiesc că-i vorba despre ceva care s-a întâmplat la Cambridge. Mi-a povestit despre un băiat pe care-l cunoştea şi care a căzut în timpul unei escalade nocturne.

Symonds îşi masă fruntea.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură el. El n-a mai fost niciodată la fel după aceea. Ce idiot am fost!

— Este greu să cunoşti pe cineva cu adevărat, spuse Rachel. Eu am… învăţat asta recent. Dacă mai ajută cu ceva acum, nu cred că totul despre Bloom a fost o minciună.

Symonds bătu nervos cu vârful pantofului în gresia pardoselii.

— Expedierea notei aceleia informative este realmente tot ce pot face pentru tine. Niciun fel de susţinere operaţională. Va trebui să te îngrijeşti personal de restul.

— Asta-i tot ce solicit.

— Bine.

Symonds scoase un carneţel şi un stilou şi scrise numele pe care le rosti Rachel.

— Când vrei să trimit notele informative?

— În seara asta, dacă e posibil.

Rachel îi dădu codul Hinton al ectofonului ei.

— Când terminaţi, expediaţi-mi un mesaj ectopoştal.

— O să văd ce pot face.

— Mulţumesc. Rachel răsuflă prelung, uşurată. Încă un lucru, domnule…

— Ce anume?

— Aţi putea merge să-l căutaţi pe căpitanul White şi să-i spuneţi că-l aşteaptă cineva în toaletă?

Când Joe intră, rămase locului şi o privi pe Rachel. Femeia se rezema de perete. Greutatea armurii şi oboseala zilei lungi o trăgeau în jos. Încercă să se îndrepte, dar picioarele i se înmuiară. Armura metalică hârşâi pe plăcile din marmură ce acopereau pereţii.

Joe făcu un salt înainte şi o prinse.

— Asta-i vechea mea armură? întrebă el, cu ochii holbaţi. Sfinte Sisoe!

— A fost unicul fel prin care puteam intra aici. Te-ai supărat?

— La naiba, Rachel! oftă el. Ai cea mai mică idee cât de ridicol arăţi?

— Pun prinsoare că nu la fel de ridicol pe cât mă simt.

— Ţi-am spus – este mai bine dacă stai pur şi simplu departe de mine.

Ea suspină.

— N-am venit aici doar ca să te văd pe tine. Cred că mai există o cârtiţă, iar domnul Symonds mă poate ajuta s-o prind. Deşi sunt fericită că eşti aici.

— Ce vrei să spui? Ce se-ntâmplă?

— Joe, eu… am comis foarte multe greşeli. Ar fi trebuit să-ţi povestesc totul de la bun început. Da, m-am transferat în Secţia Financiară, dar de fapt urmăream în mod neoficial o cârtiţă. Era cineva din Secţia Iberică – acela a fost unul dintre motivele pentru care am fost aşa înfuriată când ai spus că trebuie să pleci în Spania. Ştiam că nu va fi un loc sigur. Totul a mers prost şi… cred că plec din SIS. Sau poate că ei mi-o vor lua înainte şi-mi vor cere să plec.

— Ar fi groaznic.

Rachel izbucni în râs.

— Ştii ceva? Eu nu cred asta.

Joe îi strânse mâna înmănuşată.

— Acum, poţi, te rog, să mă duci acasă? urmă ea. Mai avem destule de discutat. O să-ţi povestesc totul. Şi simt nevoia disperată să fac pipi.

Revenită în St. John’s Wood, Rachel le sună pe Joan şi Helen şi le povesti planul. Când auziră că exista o şansă de a se răzbuna pe sovietici, ele jurară că vor face tot puteau ca să fie de folos. Rachel o rugă pe Gertrude să pună de cafea – avea să urmeze o noapte lungă.

După aceea nu mai avu nimic de făcut decât să aştepte apelul lui Symonds. Joe şi Rachel stătură lângă şemineul alimentat cu gaze. Femeia purta un halat de casă şi se desfăta simţind atingerea mătăsii pe piele, după întemniţarea în armură care i se păruse că durase multe ore.

— N-am fost cinstită cu tine în restaurant, zise ea privind flăcările. Eu îţi cerusem să-mi spui despre cele întâmplate şi tu te-ai conformat. Îmi pare rău că m-am înfuriat.

— Te-am înţeles. Nu ştiai ce sunt eu.

— Ba ştiu ce eşti, Joe. Nu trebuie să fii deloc altceva.

— Am văzut cum ţi s-a schimbat expresia feţei când ai înţeles, când…

— Uită-te la mine! îi ceru Rachel. M-am culcat cu Roger Hollis.

Chipul lui Joe se contorsionă ca atunci când împingea în grămada de rugby.

— Rachel… şopti el.

— Trebuia să fac ceva care să-mi confere un sentiment de vinovăţie, ca să-mi pot ascunde gândurile de Bloom. Îşi dădu seama cât de nebunesc suna afirmaţia aceea. Aşa că am făcut-o, fără să gândesc, fără să ezit. Cu câteva săptămâni în urmă, am sărutat un dezertor sovietic ca să-i ascund faţa de aparatele de fotografiat ale ziariştilor. A fost cât pe aici să fiu împuşcată. Am furat documente din Arhivă, ca să-i câştig încrederea lui Bloom. Documentele acelea sunt acum în mâinile sovieticilor. Tu n-ai avut de ales în război, Joe, dar eu am avut de ales în absolut toate acţiunile astea. Nu crezi că ele fac din mine un monstru mai

mare? M-am gândit la ce ai spus deunăzi, că nu poţi să trăieşti fără război. Aşa a fost SIS pentru mine, chiar înainte de prunc. N-a fost vorba despre lupta împotriva ruşilor sau despre descoperirea complotului Grabber. Doream să dovedesc că eram la fel de bună ca oricare altul. Dar ştii ceva? Într-un final, motivul pentru care continui să încerc nu este fiindcă am dat greş, nu din cauza SIS, ci pentru ca să te ţin pe tine în siguranţă. După aceea, am terminat.

— Rachel…

— Nu mai spune nimic. Vreau doar să stai aici pentru o noapte, înainte să pleci. Şi să te-ntorci viu.

Joe îngenunche în faţa ei, îi luă o mână între palmele lui şi o sărută. Rachel se aplecă şi-şi lipi fruntea de a lui. Regretă că nu-şi putea transfera gândurile prin craniul său, aşa cum făceau spiritele în eter.

Dar poate că o făcuse deja.

În cele din urmă, bărbatul spuse:

— Ştiai că nici chiar regina n-a călcat în Alba?

— Ai fi preferat-o, dacă eu aş fi fost regina?

Joe surâse.

— Nu, n-aş fi preferat-o.

— I-auzi, căpitane White!

Ochii lui erau verzi şi presăraţi cu puncte aurii.

— Aşa ceva este cu totul nepatriotic din partea dumitale.

Rachel îi luă palma, o puse pe sânul ei şi-l sărută.

În clipa aceea, ectofonul ei zăngăni.

— La naiba! murmură Rachel şi-l activă.

S-A FĂCUT, anunţară rotoarele.

— Îmi pare rău, Joe, dar trebuie să plec. Îţi promit că este pentru ultima oară.

— Nu, zise el. Indiferent ce te-ai duce să faci, vin cu tine.

22.
CAPCANA DE TIP „CANAR”
6 DECEMBRIE 1938

O ploaie blândă răpăia pe acoperişul din prelată al maşinii în care Rachel White stătea cu soţul ei, aşteptându-l pe Roger Hollis să folosească cutia poştală oarbă. Agitată, simţea o apăsare ca de plumb.

Metropolitan Sepulchre de pe Primrose Hill era o piramidă gigantică, cu o sută de niveluri, care găzduia aproape cinci milioane de morţi, stivuiţi unul lângă altul. Roger tocmai dispăruse prin intrarea piramidei. Automobilul lor era parcat pe aleea în pantă care deservea masivul cimitir vertical, în apropiere de poarta principală. Helen şi Joan se aflau afară, în ploaie, şi acopereau celelalte ieşiri.

Silueta lui Roger apăru la poartă, înalt, cu membre lungi, sub o umbrelă. Rachel îi putu auzi tusea, în ciuda bâzâitului electric al maşinii şi murmurului ploii.

Îl filaseră pe Roger de la apartamentul său. El revenise de la palatul Blenheim – lucra în schimbul de noapte, când era cel mai uşor de comunicat cu Tărâmul Verii –, îşi schimbase hainele şi ieşise, purtând o servietă.

Aproape imediat cum dispăru după colţ, portierele din faţă şi din spate ale automobilului se deschiseră şi intrară Helen şi Joan. Joan se aşeză în spate, lângă Joe, iar Rachel îi cedă scoţienei micuţe locul de la volan şi se mută pe scaunul de alături.

— A făcut-o, zise Helen. A lăsat-o într-o casetă pentru valori dintr-o criptă. Nici nu m-a băgat în seamă – aprindeam lumânări la piatra funerară a unui amărât.

— Mulţumesc, doamnelor, spuse Rachel. Cred că înţelegeţi că suntem pe punctul de a comite un delict, sau posibil trădare, sau orice altceva se află în teritoriul necunoscut din Partea Cealaltă.

— Asta sună de parcă ar fi spus-o *el*, comentă Joan. Pe timpul când era viu, acum şi-ar fi aprins pipa, ar fi arătat ca Satana însuşi în licărul ei şi ar fi ţinut o scurtă prelegere

exact despre aşa ceva.

— Oricum e mai bine decât babysitter, zise Helen. Dumnezeu să-i aibă-n pază pe ţânci, dar pe mine mă fac cu capul. Prefer oricând o răpire cu intimidare, clasică şi de calitate.

Joe se holba la ele şi Rachel îi făcu cu ochiul.

Joan porni maşina, fără să aprindă farurile, şi rulă încet în direcţia în care plecase Roger.

Zapperul atârna greu în mâna lui Rachel. Ea testă trăgaciul şi un arc electric micuţ scânteie între electrozi.

— Ai grijă cu el, o atenţionă Helen. Îl am de la un yankeu din East End – e model Tesla. N-a fost nici ieftin.

— O să am grijă, promit.

Roger se vedea în faţă, mergând cu capul în pământ. Aleea părea pustie.

— Acum, zise Rachel.

Joan aprinse farurile şi acceleră. Fostul secretar al lui Rachel se întoarse, palid, şi clipi des în luminile orbitoare ale automobilului. Apoi Joan viră brusc la dreapta, călcă frâna şi opri imediat lângă el.

Rachel deschise portiera, lipi zapperul de abdomenul lui Roger şi apăsă trăgaciul. Arma vibră, scânteie, apoi muri scurtcircuitată, cu un pocnet şi un firicel de fum acru. Femeia blestemă, dar Roger se prăbuşea deja pe capota maşinii. Joe ieşi şi o ajută să-l ducă înăuntru, pe bancheta din spate.

— E slăbănog, icni el. Slavă cerului pentru asta!

Helen studie zapperul rupt şi-l aruncă în rigolă.

— Nu poţi avea încredere-n blestemaţii de yankei să facă vreun lucru ca lumea, comentă ea.

Apoi goniră în noaptea londoneză, albastru-întunecat, făcând slalom pe lângă taxiuri-spirit şi ridicând jerbe de stropi din bălţile de pe marginea drumului.

— Tu erai!

— Bună, Roger!

Erau singuri într-o cameră goală dintr-o casă conspirativă a lui Max din East End; Helen îngrijea câteva dintre ele în

numele lui. Tapetul era rupt şi zgomotele unui tren de navetişti zguduiau locul la răstimpuri. Joan era în automobilul de pe stradă, iar Helen păzea vestibulul. La început, Joe insistase să stea şi el, dar Rachel îl convinsese să patruleze prin spatele clădirii şi-i dăduse un ectofon ca să ceară ajutor dacă apăreau necazuri.

Legarea lui Roger de un scaun i se păruse prea teatrală, aşa că îl prinsese cu cătuşe de cadrul patului. Părul bărbatului atârna în cârlionţi uzi, inerţi, pe frunte.

— Rachel, ai înnebunit complet? Scoate-mi astea imediat şi-o să ne gândim împreună la ceva…

— Hai, termină! îl întrerupse ea. Ştiu totul.

Roger îşi scutură părul ud care-i intrase în ochi. Cătuşele zăngăniră pe metalul cadrului patului.

— Rachel, încă putem aranja totul. O să le povestim despre pruncul tău – ei sunt dispuşi mereu să creadă că o femeie devine isterică după pierderea unui copil…

— Ar fi mai bine să-mi spui de unde ştii tu povestea asta.

— Kathleen din secretariat a observat semnele şi mi-a zis. Când… lucrurile nu s-au finalizat, am pus totul cap la cap.

— Aveai dosare despre toţi colegii tăi, nu-i aşa? Exact asta mi-a cerut şi Bloom să fac. Informaţii care să fie utilizate ca pârghii. Folositoare, într-adevăr.

— Unde-o să te duci cu nebunia asta? Ce dovezi ai?

— Dovezile vor apărea în curând, când handlerii tăi vor goli cutia poştală oarbă.

Roger făcu o grimasă.

— Şi dacă am fost acolo, de fapt, doar pentru a le aduce cinstire rudelor moarte?

— Cine mai merge azi la cimitir?

— Slab de tot, Rachel.

— Nu şi când NKVD-ul va trimite un pluton de execuţie la locul din Madrid care era menţionat în nota informativă pe care ai primit-o mai devreme în seara asta.

— Rachel, dacă asta-i o cursă de tip „canar”, de ce nu aştepţi atunci să se declanşeze?

Ea inspiră adânc.

— Pentru că vreau să fac un târg cu tine. Dacă mi-i dai pe handlerii tăi, mesajul din caseta ta de valori dispare şi nu va duce niciodată la tine. Tu demisionezi, îţi asumi responsabilitatea pentru cazul Djugaşvili şi pleci în Orient sau în Iad, din partea mea. Uite ce cred eu. Ai fost pregătit pentru a-l înlocui pe Bloom după ce a fost deconspirat prin dezertarea lui Kulaghin. Max mi-a povestit despre metoda sacrificiului: când o sursă este în pericol să fie deconspirată, îi îngădui altei surse s-o facă şi în felul acesta să fie promovată. Dar ceva a mers prost – bănuiesc că a fost ceva asociat cu conţinutul dosarului CAMLANN. Brusc, Bloom a devenit prea valoros pentru a fi sacrificat. De aceea tu l-ai avertizat şi l-ai ajutat să scape.

— Să ştii că ar fi la fel de uşor să construiesc un raţionament potrivit căruia *tu* eşti a doua cârtiţă. Ba chiar ar fi mai uşor. Bloom te-a recrutat şi tu ar fi trebuit să-l înlocuieşti, dar n-ai izbutit să-l prinzi. Ce va crede Noel Symonds despre asta?

— Ah, cântecul familiar: nu recunoaşte nimic, neagă totul şi treci la contra-acuzaţii. În Irlanda l-am auzit de multe ori, cu accent diferit, desigur.

Rachel încrucişă braţele peste piept.

— Ce părere ai despre următoarele, Roger? Noi lăsăm să răsufle informaţia că tu eşti agent dublu – un canal pentru dezinformarea NKVD-ului. Ei nu-l vor găsi pe Djugaşvili în casa aceea conspirativă de care tocmai i-ai anunţat, aşa că vor crede informaţia răsuflată dinspre noi. Apoi te ridicăm şi te ducem într-un loc drăguţ pentru interogare, poate chiar în Langham. Ştii ce a făcut Kulaghin în situaţia aceea? Şi-a zburat creierii, deoarece ştia că veneau după el să-i facă, negreşit, ceva mult mai rău.

— Iisuse, Rachel! zise Roger şi închise ochii. Ce vrei?

— Ce mi-ai spus tu cândva? Eu vreau să te protejez. Ce s-a-ntâmplat cu Bloom? Unde-i sunt handlerii? Dă-mi-i şi te voi scăpa de acuzaţii.

— Cu două condiţii, rânji fără putere Roger.

— Ascult.

— Vreau toată chestia asta în scris şi semnată de

Symonds. Iar tu personal îmi vei face acum un ceai.

Peste o jumătate de oră, după un apel către Symonds, Roger sorbea ceai negru tare – singurul sortiment cu care Helen aprovizionase casa conspirativă – cu mâna lui liberă.

— Am primit instrucţiuni să mă asigur că Bloom va scăpa, rosti el fără grabă, aşa că am pus-o pe Kathleen să-l sune şi să-l prevină. Nu ştiu de ce, dar astea au fost ordinele primite. Handlerii sunt un cuplu. Nu sunt sigur de unde provin, poate din Olanda. Otto şi Nora. Sunt destul de ciudaţi. Instabili, mai ales femeia. M-au recrutat după dezertarea lui Kulaghin. Ei lucrează pentru un ins pe nume Spiegelglass, care-i destul de sus în ierarhie şi se pare că a pornit într-un soi de vânătoare de vrăjitoare în tabăra lor. Am rămas cu impresia că Kulaghin era pătat, ideologic vorbind, iar ei se ocupau de sursele pe care era posibil să le fi poluat. De aceea au decis să-l sacrifice pe Bloom. Dar, desigur, totul s-a dus naibii. Nu cunosc detaliile planului de extragere, însă Bloom nu se poate ascunde în Tărâmul Verii – Curtea Verii îi poate găsi *luz*-ul prin intermediul gândcălătoriei. Iar ruşii au nevoie de un echipament special ca să-l trimită pe băiatul nostru la Prezenţă, aşa că probabil el stă acum cuminte pe undeva. Otto şi Nora au un locşor la care am dat şi eu o mână de ajutor, pentru cei pe care trebuie să-i ascundă. Dacă Bloom este tot în ţară, acolo îl vor ţine, în corpul vreunui amărât de medium, ca pe o sardea într-o conservă. În tot cazul, ce vei găsi acolo nu vor fi firimituri.

— Un spital al crimei? întrebă Rachel.

În Belfast existaseră câteva stabilimente din acelea. Tărâmul Verii îngreuna enorm posibilitatea de a scăpa după o crimă şi de aceea o întreagă industrie ilegală se dezvoltase în jurul dispariţiei oamenilor – fără a-i ucide. Soluţia erau spitalele crimei, unde victimele încă în viaţă erau ţinute luni de zile în comă, vii, dar la limită, cu sufletele în capcana corpurilor.

— Ceva de genul ăsta, se strâmbă Roger. Sper că nu ţi-e frică de beznă.

23.
SPITALUL CRIMEI
6 DECEMBRIE 1938

Aproape mijeau zorii când Rachel White şi mica ei echipă pătrunseră prin efracţie în staţia dezafectată de metrou de la Brompton Road.

Joan se dovedi surprinzător de pricepută în utilizarea bomfaierului şi nu-i trebui mult timp să rezolve lacătul gardului din fier care bloca intrarea, în timp ce restul stăteau de pază. Strada era pustie şi pe cer se vedea o tentă foarte vagă de portocaliu.

Hârşâitul scârţâit al lamei zimţate rezona în dinţii lui Rachel, care răsuflă uşurată când lacătul căzu pe jos cu un zăngănit. La fel de bine ar fi putut cădea în stomacul ei: simţea acolo o greutate ca de plumb, iar în gură avea gustul metalic al fricii.

Se pregătiseră pe cât putuseră de bine. Helen dispăruse pentru o jumătate de oră şi revenise cu echipamente şi arme: lanterne, un pistol automat mic cu gloanţe letale pentru Rachel şi o puşcă de vânătoare veche, dar funcţională pentru Joe. Joan refuză orice armă, aşa încât Rachel îi dădu în grijă ectofonul ei, plus câteva numere de urgenţă.

Roger marcase presupusul loc al buncărului mediumului pe o hartă a oraşului. Adăugase de asemenea alte câteva informaţii, printre care combinaţia de la încuietoarea buncărului, aflat într-un tunel de întreţinere la care se putea ajunge din staţia dezafectată de metrou de la Brompton Road.

Helen rămase cu încătuşatul Roger şi primi instrucţiuni să-l ducă la Wormwoods Scrubs dacă în două ore nu primea nicio veste de la ei. Rachel se gândise imediat să solicite sprijin de la SIS, totuşi concluzionase că nu era o opţiune. Predarea lui Roger ar fi declanşat în Serviciu convulsii interne care ar fi durat zile întregi.

Joe trase într-o parte gardul pliant şi intrară în staţie.

Lanternele luminară pereţi lambrisaţi cu lemn şi plafoane, rafturi ticsite cu pliante îngălbenite şi zdrenţuite şi becuri sparte. Joe porni înainte cu puşca, urmat imediat de Rachel cu o lanternă şi pistolul ei.

Pe peron era frig. Conul de lumină al lanternei dezvălui reclame decolorate pentru Ovaltine şi simbolul familiar al metroului pe un perete acoperit cu mozaic galben-verzui. Coborâră de pe peron şi înaintară în bezna tunelului. Şobolani fugiră dinaintea razelor de lumină, refugiindu-se în întuneric. Mirosul de umezeală şi mucegai era copleşitor. Podeaua tunelului era neregulată şi lui Rachel îi fu imposibil să nu-şi imagineze un tren-fantomă năpustindu-se brusc spre ei, cu şina terţiară ruginită înviind cu un zumzet.

Brusc, în faţa lor, în tunel se făcu lumină şi şinele vibrară de ţăcăniturile roţilor unui tren. Rachel îl prinse pe Joe de mână, dar văzură că era doar un tunel perpendicular pe Brompton Road, bine iluminat, prin care gonea fulgerul unor vagoane.

— Nu-i decât Linia Piccadilly, zise Joan, dar în lumina slabă şi ea părea că trăsese o sperietură serioasă.

Găsiră intrarea în tunelul de întreţinere la câteva zeci de metri mai departe. Rachel ţinu lanterna, în timp ce Joan operă încuietoarea cu un set de şperacle. Uşa metalică grea se deschise şi se văzu o scară îngustă care cobora. Porniră pe trepte, tot cu Joe în frunte, şi pentru o clipă nimeni nu scoase o vorbă. Zgomotele garniturilor de metrou deveni mai îndepărtat.

— Ia uitaţi-vă aici! spuse Joe şi arătă peretele pe care cădea conul de lumină provenit de la lanterna lui Rachel.

Sârme de cupru străluceau în plăcuţele ceramice verzui, formând o plasă de păianjen ordonată.

— Ăsta-i cablaj Faraday. Pun prinsoare că nu-i un tunel de întreţinere banal.

— Locul ar trebui să fie drept în faţă, zise Rachel.

O rugă pe Joan să testeze ectofonul, dar nu se auziră decât pârâituri de electricitate statică.

Scara se termina în faţa altei uşi groase care avea o încuietoare cu cifru. Rachel consultă însemnările lui Roger

şi roti cadranele. Încuietoarea se deschise cu un clic. Dinapoia uşii răzbătea un iz slab de dezinfectant.

Ieşiră pe un balcon aflat la cincisprezece metri deasupra unui spaţiu cavernos, slab iluminat de lămpile fluorescente din plafonul arcuit.

Era plin de paturi de spital dispuse în rânduri regulate; toate erau ocupate. Cel puţin o sută de oameni se aflau dedesubtul lor, nemişcaţi. Lângă fiecare pat exista un stelaj cu aparate complexe şi o perfuzie. Ansamblul aducea cu o sinistră pădure subterană de ciuperci cu tulpini subţiri, ale căror pălării transparente, umplute cu fluid, creşteau din oameni neclintiţi.

— Să dea toţi dracii! murmură Joe.

— Bun-venit în spitalul crimei din Londra! spuse Rachel, apoi o apucă de braţ pe Joan. Se pare că Roger a spus de data asta adevărul. Întoarce-te şi cheamă Branşa Specială. Adu-i aici cu tine, cu forţa dacă-i nevoie. Până atunci, noi îl vom căuta pe Bloom.

Micuţa scoţiană încuviinţă fără un cuvânt şi porni înapoi prin tunel.

În stânga şi în dreapta, scări metalice coborau spre pardoseala albă, lustruită. Rachel coborî, în timp ce Joe acoperea sala cu puşca.

Ea privi ocupanţii paturilor în lumina verzuie, palidă. Erau bărbaţi şi femei de toate vârstele. Majoritatea bărbaţilor aveau bărbi; în mod clar, unii pacienţi erau de multă vreme aici. Câţiva aveau escare cauzate de şederea îndelungată, iar mirosul de descompunere era copleşitor. Perfuziile bolboroseau şi murmurau când trecea pe lângă ele. Mai mulţi pacienţi aveau cununi ale spiritului cu design straniu, care le acopereau complet capetele, cu cabluri groase ca nişte cordoane ombilicale ce duceau la maşinăriile de lângă ei.

Spirite întemniţate, înţelese Rachel. Aici nu erau închişi doar oamenii vii, în comă, ci şi spirite. *Aici* era locul unde handlerii lui Bloom îl ascunseseră pentru a aştepta transportul spre Uniunea Sovietică? Bineînţeles, un spirit putea să ocupe corpul unui medium doar până când

începea să fie respins de sufletul şi de trupul original… cu excepţia cazului în care ambele erau ţinute în comă.

— Rachel, zise Joe, ar trebui s-o ştergem şi noi de aici. Nu-mi place deloc ce văd.

— Nici mie, răspunse ea, dar dacă Bloom este aici, vreau să-l găsesc înaintea SIS-ului.

Privi încruntată şirurile de feţe inconştiente şi se întrebă cine puteau fi. Victime ale unor crime, obstacole în calea operaţiunilor sovieticilor? Sau ambele? Singura faţă pe care şi-o reamintea în mod vag era un bărbat chipeş despre care era sigură că participase cândva la o serată Harris. În tot cazul nu avea nicio speranţă să ghicească în ce corp se afla Bloom.

După aceea însă observă că la căpătâiul fiecărui pat era prinsă o fişă cu temperatura corpului şi date; se părea că locul era administrat ca un spital veritabil.

— Joe, rosti ea, caută oameni care au pe fişă data de ieri.

El încuviinţă din cap şi străbătură amândoi caroiajul de paturi, inspectând cifrele scrise cu creionul pe fişe. Unii pacienţi fuseseră internaţi de luni întregi.

— Aici! strigă Joe şi flutură din braţ, chemând-o pe Rachel la un ins de vârstă mijlocie cu faţă unsuroasă, păr răvăşit şi tuleie sure de barbă.

Picioarele lungi îi ieşeau de sub cearşaful alb. Pe cap îi zumzăia o cunună a spiritului ca o colivie.

— Să vedem dacă-l putem trezi, spuse Rachel.

Extrase cu grijă acul perfuziei din braţul bărbatului şi examină conţinutul stelajului de lângă pat. Existau şi situaţii în care infirmierele din spitalele crimei trebuiau să trezească repede victimele. Găsi o fiolă cu diprenorfină – un inhibitor opioid – şi o seringă.

— Fii pregătit! îl anunţă pe Joe.

El se retrase un pas şi-şi aţinti puşca asupra individului inconştient. După aceea, Rachel goli seringa în vena albăstruie umflată a bărbatului de pe pat.

Individul tresări şi se ridică în capul oaselor, atât de brusc, încât Rachel scăpă seringa din mână. Ochii i se deschiseră larg, arătându-şi albul, şi chipul i se contorsionă.

Slobozi un răcnet prelung şi dogit, apucă cununa spiritului de pe cap şi o scutură.

Rachel blestemă.

— Ajută-mă să-l ţin locului, zise ea şi-l prinse pe bărbat de un braţ.

Joe îşi rezemă puşca de pat şi-i apucă braţul celălalt. Îl apăsară pe individ pe pat, în timp ce se zvârcolea.

— Ascultă-mă! zise Rachel. Ascultă-mă! Cum te numeşti?

— Rachel? rosti bărbatul răguşit.

Vocea era a lui Bloom.

Evenimentele din ziua şi noaptea anterioară fulgerară prin faţa ochilor lui Peter Bloom.

După evadarea sa, Otto şi Nora îl chestionaseră în spitalul subteran. Era frig, corpul temporar al mediumului său era subnutrit, iar modelul vechi de cununa spiritului care-l ţinea pe el în trup era cel mai inconfortabil pe care-l folosise vreodată. Doar certitudinea apropierii sfârşitului său îi îngădui s-o suporte.

Chestionarea intensă din partea handlerilor săi i se păru ciudată, ţinând seama de faptul că el urma să se alăture Prezenţei, imediat ce puteau fi făcute aranjamentele pentru întâlnirea cu cineva ca Spiegelglass, care avea echipamentele necesare. Desigur, între timp se putea întâmpla orice, aşa că era logic ca informaţiile deţinute de Peter să fie cunoscute şi depozitate în locuri sigure. În acelaşi timp însă, modul cum întreba şi insista Nora pentru absolut toate detaliile i se părea excesiv de zelos. La urma urmelor, datele-cheie se găseau oricum în dosarul CAMLANN.

După ce sărbătoriră cu un pahar de bere neagră olandeză, Otto dezactivase pentru scurt timp cununa spiritului, pentru a-i îngădui lui Peter să transfere imaginile Zöllner ale scrisorii lui West şi cheia cifrului CAMLANN pe plăci fotografice sensibile la eter înainte să i se dezintegreze în memorie. El îşi dădu seama că spaţiul în care se afla era o cuşcă Faraday: deforma eterul şi împiedica spiritele din interior să coboare în Tărâmul Verii,

cumva similară cu o gigantică cunună a spiritului.

În decursul neplăcutului proces al transferului de memorie – asemănător cu extragerea de aşchii de sticlă intrate sub piele –, lui Peter îi fu imposibil să nu privească scânteia-sufletului handlerului său. Până atunci, el îi întâlnise pe cei doi numai în carne şi oase. Aşa cum se aşteptase, mintea lui Otto era protejată şi cenuşie, un poligon mat. Pe de altă parte, formele-gândurilor Norei erau o explozie de emoţii, o scânteie galbenă sub un evantai de petale stacojii şi albastre.

Brusc, femeia îi reaminti de Rachel White. La fel ca în cazul lui Rachel, se părea că Nora acoperea ceva ce nu dorea să vadă el.

Senzaţia îl sâcâi chiar şi după ce reveni în corpul mediumului. În ochii Norei exista o foame stranie când îl privea, totuşi tonul ei era mai puţin aspru decât anterior, când îl obligase să-şi reamintească toate detaliile evenimentelor ce duseseră la evadarea lui şi-şi luase notiţe cu multă atenţie. După un timp, Otto îi lăsă ca să descifreze dosarul CAMLANN, recuperat ceva mai devreme din caseta de valori a lui Rachel din Cresswell.

După alte două ore, terminară şi rămaseră în tăcere o vreme. El îşi aminti ultima dată când stătuse acolo şi simţise în ceafă dalta Norei.

Cuvintele lui Spiegelglass îi răsunară brusc în minte. *Ea a expus lucrări îndrăzneţe în Rotterdam*. Ce anume îi reaminteau cuvintele acelea?

— Ai spus că sunteţi din Rotterdam? întrebă el.

Femeia îşi îndepărtă un cârlionţ blond de pe frunte.

— Rotterdamul nu-i decât un loc. Acum merg acolo unde mă trimite Prezenţa. Te invidiez, FELIX – sau cred că acum ar trebui să-ţi spun Peter. În curând vei fi parte din ea.

Surâse, îşi umezi buzele cu vârful limbii şi se aplecă spre el.

— Ai vrea să iei cu tine o amintire cu mine?

— Şi Otto…

— Otto va-nţelege.

Nora se ridică şi veni spre el, se lăsă pe vine în faţa lui şi-

şi plimbă palmele în lungul coapselor lui. Atingerea ei îl electriză.

— Mai... mai este ceva ce nu-nţeleg, zise Peter. Cine l-a avertizat pe Djugaşvili? Cu excepţia Comisiei Speciale, nimeni nu ştia despre operaţiune.

— Tot mai lucrezi? întrebă Nora. Crezusem c-am terminat cu lucrul.

Îi luă o mână între palmele ei şi-i linse încet degetul arătător.

Mă distrage, gândi Peter, în timp ce-i inspira parfumul floral. Care era treaba cu Rotterdam?

Brusc, Otto dădu la o parte draperia verde şi intră, aducând un teanc de foi dactilografiate. O văzu pe Nora în faţa lui Peter, dar expresia nu i se schimbă. Când vorbi, glasul îi era ascuţit.

— Totul este adevărat. Sortatorii... Totul...

Nora făcu ochii mari, ochi albaştri precum cerul. După aceea se ridică şi zâmbi, cu obraji îmbujoraţi şi cu gropiţe, aidoma păpuşii unei fetiţe.

— Asta-i minunat! rosti ea.

Se apropie de Otto şi-l sărută pasional.

Emoţia ascunsă pe care Peter i-o întrevăzuse în minte era *bucurie*, o bucurie pură, nealterată. Odată cu înţelegerea aceea, în conştiinţa lui apăru fulgerător un fragment din informarea pe care o ţinuse chiar el Comisiei Speciale. *În ultimul deceniu, Djugaşvili a creat o reţea de agenţi şi celule contrarevoluţionare în toată Europa, mai cu seamă în Paris, Praga şi Rotterdam...*

Îşi privi handlerii şi se strădui să se scoale. Corpul de închiriat era teribil de slăbit.

— Dă-mi voie să-ţi mai aduc un păhărel, Peter, zise Nora. Îl meriţi din plin.

Peter duse mâinile la cununa spiritului, hotărât să şi-o smulgă, apoi îşi aminti de cuşca Faraday. Se ridică, clătinându-se.

— Prezenţa nu vă va lăsa... cârâi el.

— Prezenţa va dispărea în curând, îl întrerupse Nora. Nu ne trebuie decât un război în Spania, care să-i trezească pe

Sortatori. Îmi pare rău, Peter. Totul putea fi mult mai plăcut.

Un zapper îi apăruse în mână.

Peter se repezi către ei, simţi o înţepătură ascuţită în piept, după care fulgerul îi anulă conştiinţa de sine.

— Stai uşurel şi fără gălăgie, flăcăule! rosti Joe aspru.

Înhăţă puşca şi o aţinti spre pieptul lui Bloom.

— E-n regulă, Joe, zise Rachel. Peter, s-a terminat. Te vom lua acum cu noi şi vei răspunde pentru tot ce ai făcut.

Bloom inspiră adânc şi tremurat.

— N-ai înţeles. Am fost trădat.

— Cum adică?

— Handlerii mei, Otto şi Nora, sunt agenţi dubli – lucrează pentru Djugaşvili.

— Sunt *stalinişti?*

Rachel se holbă la faţa lui Bloom închisă în colivie.

SIS speculase de mult că printre „ilegaliştii” seniori – aşa cum erau numiţi agenţii ruşi neoficiali care operau în străinătate sub identităţi false – existau susţinători ai lui Djugaşvili. Acum, când se gândea mai bine, Kulaghin dovedise o mulţime de indicii în privinţa asta.

— Ei au căpătat sarcina de a prelua reţeaua lui George – a lui Kulaghin – după dezertarea lui şi de a o extinde, dacă era posibil. În loc să procedeze aşa, au decis s-o exploateze pentru a susţine ţelurile stalinismului. S-au folosit de mine ca să ajungă la dosarul CAMLANN. Răsuflarea lui Bloom era chinuită. Ce mi-aţi făcut?

— A trebuit să te trezesc. Senzaţia neplăcută o să-ţi treacă destul de repede. Zi mai departe!

— Rachel, trebuie să ştii ceva. Informaţia pe care eu încercam s-o duc la Prezenţă… CAMLANN a fost un proiect de cercetare care a descoperit ce s-a întâmplat cu Vechii Morţi. Există creaturi numite Sortatori, care se ridică din *kata* când sunt destule suflete pe care să le culeagă şi atunci înghit totul din Tărâmul Verii. Orice război major ar putea fi un declanşator al trezirii lor. Asta o poate face şi ceea ce este gata să se întâmple în Spania. Am văzut dovezile. Totul e-n dosarul acela. West mi-a dat cheia

cifrului. Stalinişti nu vor ca Prezenţa să ştie de Sortatori. Dacă şi Ea va fi înghiţită, ei vor învinge. Când am fost extras, ar fi trebuit să fiu supus Procedurii Termin – să mă contopesc cu Prezenţa –, dar ei nu puteau îngădui asta, deoarece atunci Prezenţa ar fi ştiut tot ce ştiu eu. Poate că nu eşti de acord cu mine despre importanţa Prezenţei, însă Ea este mai bună decât desfiinţarea totală pe care o aduc Sortatorii. Şi Ea este singura entitate din Tărâmul Verii destul de puternică pentru a avea măcar o şansă să-i oprească. Vechii Morţi n-au avut nimic ca Ea. Te rog! Trebuie să mă crezi.

Prinse mâneca lui Rachel cu o mână scheletică.

— Ia-ţi mâinile de pe soţia mea!

Joe îl împinse înapoi cu ţeava puştii.

— E-n regulă, Joe, zise Rachel, mă pot descurca.

Îl privi pe Bloom. Chipul îi tresărea şi din ochii inexpresivi ai mediumului se prelingeau lacrimi.

— L-ai ucis pe Max Chevalier, urmă ea încet. Spiritul lui a murit, s-a Destrămat complet.

— Îmi pare rău. Eram disperat. El n-a vrut să cedeze.

Dinţii începură să-i clănţăne şi îşi cuprinse umerii cu palmele.

— Eu nu te-am minţit niciodată, Rachel. Cel puţin în privinţa lucrurilor importante. Tot ce am făcut a fost pentru a sluji ceva mai măreţ. Dovada se află în dosarul CAMLANN. Nu poţi spune însă nimic SIS-ului, să ştii. L-ai putea duce presei, dar Dimensioniştii vor încerca să muşamalizeze povestea, aşa că mai bine te lipseşti…

Rachel simţea că-i vibrează capul. Oboseala nopţii nedormite şi toată nebunia se simţeau ca armura-spirit, întemniţând-o, sufocând-o. Se uită la chipul lui Bloom şi-şi aminti seara din Blue Dog şi felul cum el îi apucase mâna. Îşi aminti vocea lui Max Chevalier, stingându-se.

Şi totuşi…

Ea petrecuse o parte importantă din cele două decenii cât lucrase în SIS în încăperi mici alături de bărbaţi furioşi, disperaţi, gata oricând să spună orice pentru a-şi câştiga libertatea sau a-şi proteja camarazii. Ştia cum sună

minciunile, iar instinctul îi spunea că Bloom nu minţea.

În acelaşi timp însă, spusele lui erau prea greu de digerat.

Scoase o pereche de cătuşe din poşetă.

— Ajunge, Peter! Vom merge la Wormwood Scrub şi acolo îmi poţi spune totul. De acum, nici tatăl tău nu te mai poate proteja.

— N-ai înţeles, *el* este cel care doreşte ca informaţia să fie difuzată, Sortatorii pot sosi în orice clipă dacă izbucneşte războiul în Spania şi toţi din Tărâmul Verii vor fi în pericol, mama ta…

— Am zis *ajunge!*

— Rachel, te rog…

— A zis „ajunge”.

Joe îl izbi pe Bloom cu patul puştii în plexul solar şi bărbatul căzu înapoi în pat, tuşind.

Lămpile din plafon pâlpâiră şi se aprinseră la luminescenţă solară, însoţite de pocnetele circuitelor de înaltă tensiune care se închideau. Salonul deveni un peisaj alb de cearşafuri şi corpuri sfrijite.

Paşi răsunară pe pardoseala lustruită. Şase-şapte bărbaţi voinici cu haine din materiale grosolane şi pălării de fetru dădură buzna înăuntru, înarmaţi cu revolvere, bastoane şi puşti cu alice. Pentru o clipă, Rachel crezu că erau cei din Branşa Specială… apoi văzu că doi dintre ei o târau pe Joan. Îşi ridică revolverul în acelaşi moment în care Joe duse puşca la umăr. Nou-veniţii se opriră instantaneu şi-i aţintiră cu armele lor.

Frica era un cuţit din sticlă în măruntaiele lui Rachel.

În salon intră o femeie zâmbitoare, cu corp rotofei şi cârlionţi angelici, însoţită de un bărbat cu chip dur, în pardesiu negru.

— Doamnelor şi domnilor, rosti femeia cu un accent vag străin, vă rog, fără gălăgie. Suntem totuşi într-un spital.

Rachel îi căută ochii; probabil că ea era Nora. Ridică glasul:

— Întăririle noastre au pornit încoace! Aruncaţi imediat armele.

Cuvintele ei născură ecouri din plafonul înalt ca de catedrală.

— Chiar aşa? Cred însă că noi vom fi plecat înainte de sosirea lor. Iar dacă aruncaţi armele acelea, este chiar posibil să vă găsească în viaţă.

— Amândoi avem Tichete, anunţă Rachel, aşa că nu ne este frică.

Ridică piedica revolverului. Unul dintre bărbaţii aflaţi în stânga ei reacţionă la auzul sunetului şi îndreptă prompt un pistol spre ea, ţinându-l cu ambele mâini, cu picioarele uşor depărtate, în mod clar un ţintaş.

Joe roti puşca spre el, ca răspuns. Urmară ţăcănituri, când alte cinci piedici fură ridicate aproape la unison.

— Încăperea aceasta este o cuşcă Faraday, rosti cu glas subţire bărbatul cu chip dur – probabil Otto. Spiritele voastre vor rămâne captive aici, iar singura cale de ieşire este prin intermediul corpurilor pe care le asigurăm noi. Totuşi nu este nevoie de neplăceri. Doamnă White, noi suntem din aceeaşi tabără. Şi bănuiesc că eşti însoţită de căpitanul White?

Joe mormăi scurt. Pe frunte îi strălucea o picătură de sudoare.

— Da, domnule, sunt căpitanul White din Regimentul 187 de Cavalerie Eterică Blindată şi ţintesc între ochii tăi. Şi deşi sunt un gentleman, nu voi avea nicio reţinere s-o dobor şi pe doamna care te însoţeşte.

— Indiferent cine aţi fi, aveţi o definiţie interesantă a cuvântului *tabără*, zise Rachel străduindu-se să-şi păstreze vocea egală. Dacă vă veţi preda şi veţi coopera, veţi fi trataţi corespunzător, ba chiar răsplătiţi pentru informaţiile pe care le veţi furniza. Aceasta este oferta cea mai bună pe care o veţi primi.

— Doamnă White, rosti Otto, în câteva zile guvernul tău va începe un război în Spania, iar Iosif Djugaşvili este singurul om care-l poate stopa. NKVD-ul i-a vânat pe camarazii noştri prin toată Europa ca pe nişte animale. Noi nu dorim nimic altceva decât pace şi sfârşitul abominaţiei numită Prezenţa, care a înghiţit milioane de suflete pentru

nimic. Îţi suntem foarte recunoscători pentru că ne-ai asigurat prima armă împotriva ei. Doamnă White, tu poţi schimba lumea: ajunge să-l iei pe Bloom şi să nu-l laşi să vorbească. Imaginează-ţi cum ar fi dacă moartea ar avea din nou o însemnătate, doamnă White. Imaginează-ţi o lume în care războiul ar fi din nou un eveniment de care lumea să se teamă, o lume în care bunăstarea şi sănătatea oamenilor ar fi apreciate, o lume în care fiecare cetăţean va trebui să profite cât mai mult de timpul care i-a fost alocat. O lume în care ar putea fi reinstaurate schimbarea şi învăţarea de la o generaţie la alta, în locul domniei eterne a reginelor şi tiranilor osificaţi. O lume în care toţi ar înţelege ce înseamnă să simţi o pierdere reală, aşa cum tu însăţi ai simţit cândva.

Rachel inspiră adânc. Sângele îi pulsa în tâmple.

— Doamnă White, noi putem crea laolaltă lumea aceea, iar tu nu trebuie să faci mai nimic.

— Ei mint, vorbi Bloom cu un murmur abia audibil. Vor face orice pentru a împiedica Prezenţa să afle de Sortatori. Nu poţi abandona acum. Imaginează-ţi-l pe Edmund Angelo al tău. În ce fel de lume ai fi vrut să crească?

Joe trase cu coada ochiului spre Rachel. Privirea îi era întrebătoare.

Ritmul bătăilor inimii femeii încetini, până când fiecare pulsaţie din pieptul ei era ca un dangăt de clopot. O lume cu moarte… sau fără moarte?

Decizia nu-i aparţinea ei. Rachel se săturase de imperii şi visuri, ca şi de bărbaţii mărunţi dinapoia lor. Bloom avea dreptate. Ea şi Joe aveau să sfârşească pe paturile spitalului crimei.

Îşi privi soţul şi, brusc, înţelese că putea să existe o cale de ieşire nebunească, teribilă. I-ar fi putut ea cere aşa ceva? Joe o privi fix, apoi închise ochii, aprobator, scurt, ca bătaia de aripă a unei păsări micuţe, şi ea ştiu că bărbatul luase deja propria lui decizie.

— Ai formulat nişte idei interesante, strigă ea spre Otto, şi ne vom gândi la ele! Ce-ar fi însă ca mai întâi, ca dovadă a bunei voastre credinţe, să lăsaţi jos armele?

Fără să privească spre pat, şuieră apoi printre dinţi:

— Cât de mult îţi pasă de misiunea ta, Peter? Ce eşti dispus să sacrifici ca să-ţi transmiţi mesajul?

— Orice. Sufletul meu.

Făcu o pauză.

— Chiar pentru soţul tău.

— Pentru o clipă, ne-ai pus pe gânduri, doamnă White! strigă Nora la rândul ei. Mă bucur totuşi că putem rezolva situaţia fără violenţă…

— La revedere, Peter! zise Rachel. Şi mulţumesc.

Apoi îl împuşcă pe Peter Bloom în cap.

Pentru a doua oară în tot atâtea zile, Peter Bloom trecu prin reţeaua electrică dezintegrată a unui creier, ejectat în gerul din Eterul Secund. De data aceasta însă se izbi de ceva solid: peretele cuştii Faraday a salonului. Se învârti nebuneşte prin hipercubul etanş până când impulsul morţii sale dispăru şi hipervederea reîncepu să-i funcţioneze.

Văzu formele-gânduri ascuţite ale oamenilor lui Otto şi Nora, pline de frică şi mânie. Mincinoşii lui handleri stalinişti: Otto rece şi calculat, Nora o floare de încântare maliţioasă.

Peter era atras spre vârtejul rotitor din locul unde stătea căpitanul White. Un ectotanc era un antimedium, nu un suflet cu care să te lupţi şi pe care să-l subjugi, ci o gaură în eter căreia îi era imposibil să-i rezişti.

Apoi mai era Rachel. Ca întotdeauna, sufletul ei era cel mai dificil de citit. Lui Peter i se păru că zăreşte iertare în petalele lui unghiulare, ca nişte nestemate, totuşi nu putea fi sigur.

Destul de aproape, gândi el şi se aruncă în ochiul furtunii năprasnice care era căpitanul Joe White.

Rachel se azvârli pe jos când staliniştii deschiseră focul. Salvele de împuşcături bubuiră prin salon, iar gloanţe rătăcite atinseră corpuri inconştiente cu bufnete înfundate de carne lovită. Se stârni o explozie de fulgi din pernele perforate. Ea se rostogoli sub patul cu cadru metalic, care

vibră şi zăngăni sub ploaia proiectilelor.

Rachel continuă să se rostogolească şi ieşi pe partea opusă. În dreapta, la două paturi depărtare, o siluetă se adăpostea îndărătul unui stelaj. Ea trase din poziţia în şezut. Bărbatul se prăbuşi la pământ, ţinându-se cu mâinile de beregată.

Mai multe împuşcături. Rachel se ghemui şi cuteză o uitătură spre Joe. El stătea nemişcat, cu ochii închişi. O rană de glonţ îi înflorea în braţ şi Rachel scoase un ţipăt mut.

N-a mers, gândi ea. *Este prea slab*. Doi ţintaşi se adăposteau îndărătul unor paturi, în vreme ce alţi doi înaintau cu puşti cu alice.

Rachel îşi rezemă revolverul pe cadrul patului şi trase cu furie spre cei care se apropiau. Reculul armei îi zgâlţâi încheieturile şi ridică ţeava. Sparse o lampă din plafon într-o jerbă de scântei.

Bubuit de puşcă cu alice. Patul de lângă Joe explodă într-o arteziană de cearşafuri stacojii sfârtecate. O pungă de perfuzie fu pulverizată.

Rachel se strădui să-şi coboare arma şi s-o controleze. Revolverele ţinteau. Următoarea salvă avea să treacă prin ea.

— Scârbe-mpuţite! urlă Joan şi se repezi înainte.

Ceva îi scânteie în mână, un cuţit. Îl înfipse în gâtul unui bărbat cu pălărie de fetru. Rachel trase în celălalt, însă rată. Cearşafurile fumegară de la scânteia pornită din gura ţevii.

Nora lansă electrozii zapperului ei spre Joan şi scoţiana se prăbuşi în convulsii.

Bărbaţii cu puşti cu alice reîncărcară simultan. Cartuşe goale zăngăniră pe podea.

Iar apoi Joe se transformă.

Albeaţă ectoplasmică îi erupse din ochi şi din gură, la început aproape invizibilă în lumina puternică. Curse peste pielea lui într-o peliculă subţire şi albă ca laptele, preschimbându-l într-o statuie de marmură fără chip şi fără ochi.

Staliniştii traseră. Rachel ţipă. Alicele se lipiră de

membrana albă ce acoperea faţa lui Joe ca o acnee metalică. El nu căzu.

Ci se înălţă.

Tentacule groase, înceţoşate, se revărsau din el ca fuioare de vată-de-zahăr trase de pe băţul unui copil la iarmaroc. Cu corpul ca un cocon alb, Joe stătea pe trei picioare subţiri, o insectă gigantică şi stângace, care atingea plafonul.

Pentru prima dată, Rachel îşi dădu seama că ectoplasma nu era albă, ci alcătuită din fire întreţesute de toate culorile, curcubeie şi nuanţe pe care nu le putea numi.

Staliniştii se holbară la Joe. Pentru o clipă, armele amuţiră şi salonul fu cufundat în tăcere de moarte. După aceea, un mănunchi de tentacule subţiri ca firul de păr şfichiuiră spre exterior din trunchiul central a lui Joe. Rachel îşi feri ochii. Urmară zgomote plescăite, sunet de carne lovind pardoseala şi un singur zbieret. Răsuflând greoi, ea se târî înainte. Cochilia de ectoplasmă emise un sunet ascuţit, ca un ţiuit pătrunzător.

Nora se uită la noua formă a lui Joe cu o expresie de uimire şi fascinaţie autentică, aidoma unei fetiţe care vede pentru prima dată un fluture, şi-l îmbrânci brutal pe Otto. Apoi se întoarse şi fugi.

Otto se împletici şi căzu. Scoase un răcnet de furie şi bâjbâi după pistol. Joe coborî peste el ca un păianjen care se pregăteşte să înţepe.

Rachel se smulse din paralizia de moment şi alergă după Nora. Podeaua era umedă şi ceva cald îi căzu pe chip, ca o ploaie fierbinte. Olandeza era pe punctul de a trânti uşa, închizând-o îndărătul ei. Rachel trase orbeşte în direcţia ei. Glonţul ricoşă din uşa metalică şi Nora dispăru.

Rachel fugi în sus pe scară, urmărind zgomotele tălpilor pe trepte. Se întrebă dacă revolverul ei era gol şi dacă Nora era înarmată.

Înapoia ei, ţipătul creaturii ectotanc continua.

Rachel se opri. Paşii Norei se pierdeau în depărtare. Coborî arma şi apoi o lăsă să cadă. *Nu voi îngădui ca un spion sovietic să intervină între mine şi soţul meu pentru a*

doua oară, gândi ea.

Se întoarse şi reveni în salon.

Locul părea un abator. Creatura ectoplasmatică albă stătea ghemuită în centru, pătată cu roz, un ţânţar ghiftuit, cu picioarele pliate ca nişte munţi bidimensionali ascuţiţi.

Rachel îşi acoperi nasul şi gura şi porni într-acolo. Teroarea avea să-i revină în vise, mai târziu, dar acum o alungă ferm. Creatura tresărea şi ţiuia.

— Eu te pot vedea, Joe, rosti femeia. Ştiu cine eşti. Nu mi-e frică.

Un tentacul zvâcni spre ea. Rachel închise ochii. Îi atinse în treacăt faţa şi i se păru că era o pensulă aspră. Continuă să meargă. Alte tentacule se extinseră şi i se răsuciră blând în jurul corpului. Ea deschise larg braţele şi-i îngădui creaturii s-o îmbrăţişeze.

Pe când mergea, tentaculele începură să se topească aidoma vatei-de-zahăr în ploaie şi până ajunse în centrul salonului, doar Joe stătea acolo, pe podea, strângându-şi genunchii la piept. Plângea fără zgomot, tremurând din tot corpul.

Rachel se aşeză lângă el şi-l prinse în braţe. Bărbatul îşi apăsă faţa pe umărul ei, în timp ce-l mângâia pe spate.

— Şşş! murmură Rachel. Acum s-a terminat. S-a terminat. S-a dus. Suntem doar noi doi.

Îl legănă încetişor în mijlocul dezordinii din spitalul crimei, printre morţi, muribunzi şi spirite, până apăru în cele din urmă Branşa Specială.

Vasăzică, aşa arată Destrămarea, gândi Peter.

El cădea, ba chiar mai iute decât îşi imaginase că ar fi fost posibil. Îşi împinsese tot *vim*-ul în Joe White, până nu mai rămăsese nimic. Lumea celor vii se îndepărta de el, toate scânteile-sufletelor formau un cer înstelat deasupra.

Îi era frig. Brusc, îi fu greu să-şi amintească ce se întâmplase cu numai câteva momente în urmă. Rachel. Nora. Schimbul de focuri.

Zâmbi în timp ce cădea şi uită de ce zâmbea.

Căzu prin toate straturile Oraşului Verii, fără puterea de

a-şi opri coborârea, lăsând în urmă părţi din sinele lui.

Iar apoi totul fu întunecat şi tăcut. Îi plăcea aşa. Era mai uşor să se concentreze şi să gândească. Şi continua să se mişte, continua să cadă, tot mai rapid. Mişcarea egala gândirea, îşi aminti el. În Tărâmul Verii te puteai deplasa oriunde prin intermediul gândului. Citise asta într-o carte, însă nu-şi reamintea titlul ei.

Dacă îndepărtezi tot ce nu este necesar, gândi el, *vor mai rămâne nişte axiome. Nişte axiome pe care nu le poţi demonstra. Şi afirmaţii ca Paradoxul Mincinosului care nu pot fi niciodată nici adevărate, nici false*. Păstra asta în minte, de la o prelegere la care asistase, un mincinos care spunea că ei mint, îşi amintea infinitatea matematicii care se ascundea în interiorul ei, un şarpe ce-şi înghiţea propria coadă.

Punctul de conştiinţă care fusese Peter Bloom continuă să cadă spre infinit. După o eternitate, el văzu un ocean dedesubt, un ocean de lumină, iar de cealaltă parte un cer înstelat…

24.
ULTIMUL DANS
3 IANUARIE 1939

Rachel White petrecu aproape două săptămâni pe un scaun într-o celulă din Wormwood Scrubs, în timp ce o suită de anchetatori reluară evenimentele din ultima lună în detalii tot mai amănunţite şi, gândi ea, cu grade variate de competenţă.

Femeia nu prea se ţinuse la curent cu ştirile, dar Joe îi spuse că existenţa unei grupări staliniste care opera în Britania ajunsese pe primele pagini în toate gazetele, iar guvernul o folosise ca pârghie în negocierile din Spania. Presei nu i se suflase totuşi niciun cuvânt despre existenţa unui spital al crimei.

Nimeni nu era tocmai sigur ce să facă cu Rachel. În toiul unei crize de apoplexie, Harker dorise iniţial s-o demită pe loc. În mod surprinzător, doamna Scaplehorn se ridicase, declarase calm că Rachel se afla în Secţia ei acum şi că, deşi doamna White se angajase în mod clar în activităţi extraprofesionale de natură îndoielnică, generalul trebuia să ţină seama şi de rezultate. După o vreme, Harker păru să înţeleagă că demascarea de către Rachel a lui Roger şi a legăturilor sale cu Curtea Verii îi oferea un instrument important cu care să-i ţină la respect pe Spionăluci. Într-un final, Noel Symonds îi telefonă lui Rachel şi-i oferi oportunitatea de a trece în Curtea Verii şi de a ocupa postul din Contra-informaţii pentru care fusese vizat iniţial Roger. Ea declină.

Nimeni nu vorbi despre CAMLANN.

La un moment dat în cursul nesfârşitei serii de chestionări, veni prim-ministrul West.

Rachel ţinea între palme o ceaşcă de ceai rece când el intră: un bărbat scund şi rotofei, cu chip obosit şi mustaţă albă şi rară, dar cu ochi argintii izbitor de limpezi. Rachel avu nevoie de o clipă pentru a-l recunoaşte, însă după aceea se ridică în picioare.

— Bună ziua, domnule prim-ministru!

West flutură din mână.

— Nu te ridica pentru mine, doamnă White. Oficial, nici măcar nu sunt aici.

Adusese cu el un miros dulceag care-i reamintea cumva femeii de o vară din copilărie.

West se aşeză în scaunul anchetatorului cu efort vizibil şi-şi scoase pălăria. Rachel se încordă, pregătindu-se să istorisească din nou povestea pe care o repeta de atâtea zile. Dorea să iasă şi să-l viziteze pe Joe în spital. Soţul ei se înzdrăvenea, totuşi cele petrecute în spitalul crimei îl secătuiseră emoţional şi fizic.

— Doamnă White, doresc să te întreb despre Peter Bloom. Cred că cunoşti… legătura existentă între noi. Bineînţeles, dacă o vei menţiona vreodată în afara acestor pereţi, eu o voi nega categoric.

— Bineînţeles, domnule prim-ministru.

— Mi-ar fi de mare ajutor să înţeleg ultimele lui clipe.

West făcu o pauză.

— Nu atât detaliile, cât… şi-a atins el oare în cele din urmă ţelul? Eşti de părere că a crezut în ceea ce a făcut?

— Numai Peter Bloom poate răspunde la întrebarea aceasta, domnule prim-ministru. Dar ca simplă informaţie subiectivă din partea mea, sunt de părere că da, a crezut.

— Bun! El a petrecut foarte mult timp căutând asta, căutând… adevărul, în lipsa unui termen mai adecvat. Uneori l-am invidiat. Propria mea viaţă s-a scurs în mare parte în urmărirea unor noţiuni imaginare, printre care şi politica.

Rachel nu spuse nimic. Ce dorea West de la ea?

— Ţinând minte asta, aş dori să ştii că, dacă te vei gândi vreodată să împlineşti misiunea lui Peter, nu ar trebui s-o priveşti ca pe o acţiune nepatriotică, ci mai degrabă ca pe un serviciu. Sau chiar ca pe o favoare făcută unui bătrân aflat în pragul morţii.

West puse o carte de vizită pe masă, în faţa lui Rachel. Pe cartonaş se afla o adresă Hinton scrisă de mână cu litere regulate.

— Las alegerea în seama ta, doamnă White. Nu cred că taţii rataţi sunt prea nimeriţi pentru zămislirea unei lumi noi. De fapt, viitorul are nevoie de o mamă.

Apoi îşi puse pălăria pe cap şi ieşi cu mersul lui târşâit, de bătrân, închizând uşa în urma sa.

După o săptămână, Rachel stătea la o masă pe terasa unei cafenele franţuzeşti din Marylebone, sub suflul cald al unui radiator cu gaz, lângă bărbatul care o urmărise în ultima oră.

El se ascunse pentru o clipă înapoia gazetei sale. RĂZBOIUL SE ÎNCHEIE ÎN SPANIA, anunţau titlurile. FANTOMA LUI LENIN CERE TRATATIVE PENTRU PACE.

Rachel îşi drese glasul. Bărbatul împături gazeta cu grijă şi o puse pe masă. Avea ochi obosiţi de câte văzuse, frunte lată şi un surâs încrezător, mereu la limita sardonicului. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, era bine îmbrăcat şi cu început de burtică.

— Bună ziua, doamnă White, rosti el. Numele meu este Spiegelglass.

— Ştiu câte ceva despre tine, domnule.

Despre Spiegelglass se spunea că ar fi fost şeful unei unităţi NKVD numită Grupul Mobil, însărcinată cu epurarea staliniştilor din reţelele europene ale sovieticilor. Fusese asociat cu minimum şase dispariţii din Franţa şi Austria, ca şi cu evenimentele recente din Spania.

— Doresc să-ţi mulţumesc, zise el şi sorbi din cafea.

Rachel se lăsă pe spate şi privi trecătorii. Cafeneaua se găsea la colţ de stradă, lângă un parc, şi aerul mirosea a frunze moarte şi ţigări.

— Nu obişnuiesc să accept mulţumirile agenţilor NKVD, replică ea.

Bărbatul îşi lipi laolaltă vârfurile degetelor scurte şi groase şi se aplecă spre ea.

— Recunosc, situaţia este neobişnuită. Noi nu ştiam nimic despre complotul stalinist, iar eu eram ocupat altundeva. Şi nu numai atât, ci când i-am raportat Prezenţei despre acţiunile dumitale, s-a ajuns la acest final. Bătu cu

un deget în gazetă. N-a fost o decizie populară printre colegii mei şi cred că nici în rândul SIS-ului dumitale.

— Nu mai este SIS-ul meu, domnule. Am demisionat săptămâna trecută.

— Ah! De fapt ştiam asta.

Spiegelglass zâmbi ştrengăreşte.

— Am citit rapoartele lui Bloom. Am fi foarte interesaţi să lucrăm mai îndeaproape cu dumneata. Într-o capacitate foarte limitată, lesne de înţeles. Pur şi simplu, ca un interviu extins, dacă vrei să-i spui aşa.

— Adică fără o cultivare meticuloasă a sursei? Fără o naraţiune ideologică? Fără nicio încercare de conectare personală cu mine?

— Am considerat că ai putea s-o interpretezi ca pe o insultă profesională.

— În privinţa politeţii profesionale, zise Rachel, ar trebui să pomenesc că numele dumitale a apărut în chestionările mele, iar SIS îţi cunoaşte asocierea cu cei doi agenţi olandezi.

— Bineînţeles. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva.

— Cu tot respectul, mă tem că trebuie să-ţi refuz oferta generoasă. Cu toate acestea, îţi voi propune un târg, domnule Spiegelglass. Dacă mă vei lăsa în pace pe mine şi pe soţul meu, îţi voi da ceva.

Scoase din poşetă un stilou şi scrise pe şerveţelul lui Spiegelglass adresa Hinton primită de la West. Bărbatul îl ridică, întinzând cerneala cu degetele, şi-l privi aparent cu neplăcere.

— Ce este asta?

— Locul unde se află un dosar. Peter Bloom era hotărât să-ţi transmită informaţia aceasta. Îţi sugerez s-o împărtăşeşti cu Prezenţa voastră.

Spiegelglass o privi cu un aer curios.

— Eşti plină de surprize, doamnă White.

— Să nu te gândeşti la altceva. Oricum informaţia va deveni publică relativ repede. Însă unele detalii v-ar putea fi de folos. Şi simt că… Peter a meritat asta.

NKVD-istul împături cu grijă şerveţelul şi-l puse în

buzunar.

— Mulţumesc, doamnă White.

— Iar acum, te rog să mă scuzi, dar nu vreau să pierd zborul.

— Evident.

Rachel se ridică în picioare.

— Sunt curioasă... rosti ea. Cum este? Cum este să lucrezi pentru o fiinţă ale cărei gânduri şi idei nici măcar nu poţi să începi să le înţelegi?

Spiegelglass zâmbi, dar de data aceasta fără ironie.

— Este ca şi cum ai fi din nou copil, doamnă White. Îţi recomand cu toată încrederea.

— Citeşte dosarul, zise Rachel. Nu peste mult timp poate fi necesar ca toţi să părăsim copilăria.

Rachel ajunse la aerodrom aproape în ultima clipă, tocmai când începuse îmbarcarea. Amarat de acul din fier al Turnului Watkins, dirijabilul părea un nor purpuriu pe fundalul unuia dintre acele rare ceruri hibernale senine ce păreau alcătuite complet din lumină.

Joe o aştepta la lifturi, cu bagajele lor. Părea un pic tras la faţă, însă ochii îi scânteiau.

— Începusem să-mi fac griji, zise el.

— A trebuit să fac un comision pentru un prieten.

Se îmbarcară în dirijabil alături de alţi cincizeci de pasageri, atât vii, cât şi morţi, şi rămaseră în gondola de observaţie în timp ce Londra dispăru într-o pâclă şi dedesubtul lor apăru Atlanticul cenuşiu ca oţelul.

— Nu pot să cred că până acum nu m-ai luat niciodată într-un zbor, spuse Rachel.

— Bănuiesc că n-am găsit niciodată destinaţia potrivită.

Marea era netedă ca un cearşaf când soarele începu să apună şi era lesne să-ţi imaginezi că lumea se întorsese cu susul în jos, iar dedesubtul lor se afla alt cer.

În dimineaţa următoare, Rachel se trezi devreme în cabina lor micuţă. Trase o pătură peste Joe care dormea şi se ghemui lângă hublou, aşteptând zorii şi prima întrezărire a tărâmului unde era mereu vară.

Cea dintâi geană de lumină apăru, preschimbând cerul nopţii din indigo-închis în roşu şi auriu. Razele de soare căzură pe colivia păsărilor.

Femela se trezi şi ţistui. Acompaniat de un sunet precum cel al unui arc ţopăitor, umplând cabina cu un cântec fluierat, curgător, masculul Gouldian începu să danseze.

MULŢUMIRI

Cartea aceasta n-ar fi fost posibilă fără ajutorul multor oameni care au plutit între paginile ei aidoma spiritelor în eter.

Un „mulţumesc” din suflet pentru Dean Carver şi Mark Blacklock pentru explicaţiile lor extrem de utile despre arta spionajului, respectiv despre istoria celei de-a patra dimensiuni. Orice erori – atât intenţionate, cât şi neintenţionate – îmi aparţin, desigur, în exclusivitate.

Le mulţumesc bunilor mei prieteni Esa Hilli, Randy Lubin, Brian Pascal, Lenny Raymond şi Robin Sloan pentru comentarii utile despre variante timpurii şi idei. Vă datorez multe pahare! Mulţumiri speciale se îndreaptă către grupul meu de scriitori, Unruly Writers, pentru o disecţie nemiloasă a unui rezumat şi variante timpurii de capitole.

Mulţumiri sincere echipei HelixNano (Carina, Nikolai şi Nikhil) pentru răbdare, şi un „mulţumesc” special pentru prietenul şi consultantul nostru Jose Trevejo pentru sugerarea finalului. Mulţumiri lui Desmond şi Mariei pentru multe discuţii minunate în Boston – ele m-au ajutat să merg mai departe.

Sunt extrem de recunoscător pentru toată munca pe care agentul meu John Jarrold, fostul meu editor Simon Spanton şi echipa de la Gollancz – Rachel Winterbottom, Marcus Gipps şi Lisa, cel mai grozav redactor din lume – au depus-o pentru ca să existe *Tărâmul Verii*.

În cele din urmă, dragostea şi recunoştinţa mea pentru Zuzana, mai ales fiindcă s-a măritat cu mine în timp ce cartea aceasta se găsea în stadiul de finalizare.

VIRTUAL
VP
PROJECT

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

„Se citeşte ca John le Carré, dacă acesta ar fi consumat LSD înainte să scrie *Cârtiţa*."

NPR

În 1938, moartea nu mai e capătul vieţii.
Dimpotrivă, este o continuare în altă dimensiune, pentru că oamenii au descoperit viaţa de apoi. [redacted]
Imperiul Britanic s-a extins până la Tărâmul Verii, o metropolă pentru cei recent decedaţi. Dar Britania nu e singura care vrea puterea în viaţa asta – şi în următoarea. Spionii sovietici sunt şi ei acolo, cu tehnologia potrivită pentru a construi un nou zeu.

Agenta Rachel White nimereşte în mijlocul unui complot şi trebuie să facă imposibilul: să prindă un om care e deja mort.

[redacted]

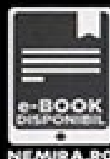
„Conspiraţii şi intrigi tipice romanelor cu spioni, dar cu un fundal extrem de ingenios."

CHICAGO TRIBUNE

ARMADA powered by NEMIRA

NEMIRA.RO

